

Giới thiệu Gả Cho Kim Chủ - Kim Chủ Là Của Tôi

Thể loại: Ngôn tình hiện đại - showbiz - sủng - 1vs1, có yếu tố và bối cảnh hư cấu.

Trích đoạn:

- Á cứu tôi...

Xoẹt, mũi dao nhọn hoắt đâm trực diện vào tim cô, máu bắt đầu tuông trào...Hốc mắt cô đỏ ửng, đau đớn, bất lực, trách cứ, thù hận.. Hàng loạt cảm xúc trước khi quyền sinh đều thể hiện qua ánh mắt của cô. Hai tay ôm lấy cán dao nhọn, mi mắt khép hờ, cô ngã nhào ra đất hoàn toàn bất động.

- Cắt, diễn tốt lắm!

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Kim Chủ - Kim Chủ Là Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

- Á cứu tôi...

Xoẹt, mũi dao nhọn hoắt đâm trực diện vào tim cô, máu bắt đầu tuông trào...Hốc mắt cô đỏ ửng, đau đớn, bất lực, trách cứ, thù hận.. Hàng loạt cảm xúc trước khi quyền sinh đều thể hiện qua ánh mắt của cô. Hai tay ôm lấy cán dao nhọn, mi mắt khép hờ, cô ngã nhào ra đất hoàn toàn bất động.

- Cắt, diễn tốt lắm!

Tiếng đạo diễn Chu vang lên, nhân viên đoàn phim lục đục dọn đạo cụ chuẩn bị cho cảnh quay khác.

- Chi Hân cô diễn tốt lắm, vất vả cho cô rồi.

Chi Hân vừa quần khăn choàng to vừa đi về phía đạo diễn Chu. Đây là bộ phim đầu tiên mà cô thủ vai nữ thứ 3, hôm nay cũng là ngày quay cuối cùng của cô.

- Vâng, cảm ơn đạo diễn Chu đã chiếu cố, tôi đi vào trong trước đây.

Đạo diễn Chu nhìn theo bước chân Chi Hân, ông cười nhạt thoáng lắc đầu. Năng lực diễn xuất rất tốt chỉ tiếc là sau lưng không có ai nâng đỡ, đáng tiếc mà.

- Chị Hân, tôi nay không có lịch, chị Hà vừa gọi điện đến tối nay chị có thể về nhà nghỉ ngơi sớm.

Hân đang đứng cho nhân viên khâu hậu trường khâu lau máu đỏ trên người. Đây là máu giả, mặc dù là giả nhưng có vẻ khó lau chùi, mất thời gian này giờ vẫn chưa gỡ túi máu xuống được.

Hân nhìn Thu, cô trợ lý của công ty sản công đi theo cô, khẽ mỉm cười, cô nói:

- Ủi chị biết rồi, em cũng về sớm đi, mấy hôm quay suốt chác cũng mệt rồi.

Thu cười tươi, cô bé khá đáng yêu:

- Em thân thể trắng kiện, chị không cần lo đâu.

Vừa nói cô bé vừa vỗ ăm ăm vào vai khiến cả hai đều cười tít mắt. Áp lực công việc nặng nề, có một người luôn vui vẻ bên cạnh cũng tốt. Chi mong sau này cô bé sẽ không giống như Quỳnh phản bội lại cô..

Phải mất nửa giờ đồng hồ khâu hậu trường mới tháo gỡ và vệ sinh sạch sẽ máu giả trên người cô. Hân thay một bộ quần áo thể thao, đầu đội nón đen, đeo khẩu trang bước từ khu trang điểm ra ngoài.

Bên ngoài phim trường một chiếc xe đen đã chờ sẵn, cô nhanh chân leo lên xe, chiếc xe đen lao vút đi.

Về đến chung cư, Hân mệt mỏi ngã nhào ra giường, hôm nay là ngày quay cuối cùng của bộ phim truyền hình mà cô thủ vai nữ thứ. Vai diễn này không có quá nhiều đất thể hiện nhưng ít ra thời gian cô xuất hiện trong phim cũng khá ổn, gần 1/3 bộ phim. Trong phim cô vào vai cô gái yếu si mê nam chính, nam chính lúc đầu cũng có tình cảm với cô nhưng vì lòng ghen tị của cô với nữ chính đáng thương mà dần dần nam chính càng xa lánh và quyết định chia tay cô. Ôm hận trong lòng cô tìm cách trả thù, kết quả đến giữa phim cô bị người của bỏ nữ chính giết chết. Một nhân vật khá đáng thương và ngu ngốc.

Day day thái dương có chút đau nhức, mấy cảnh quay gần đây đều bị NG khá nhiều. Nguyên nhân là do nữ chính diễn cùng cô liên tục phạm lỗi buộc cô cũng phải NG theo. Chỉ một cảnh tát mà phải quay lại đến 6 lần, mà bên trái của cô cũng gần sưng húp cả lên. Nhưng biết làm sao được, người ta là nữ chính, có tiếng, có người chống lưng. Còn cô chỉ là một diễn viên nhỏ bé trong cái showbiz rộng lớn này, không có quyền lên tiếng cũng không có quyền khó chịu.

Khép hờ mi mắt, Hân ngủ thiếp đi lúc nào không biết...

Tiếng chuông điện thoại bỗng dưng kêu lên liên tục, Chi Hân uể oải với tay tìm kiếm. Đưa điện thoại lên tai nghe, giọng ngái ngủ:

- Alo Chi Hân nghe ạ.

Giọng nói gấp gáp của một người phụ nữ:

- Hân, em mau thay đồ, chị vừa nhận được một kịch bản rất tốt, bên phía nhà tài trợ muốn gặp em.

Chi Hân có chút giật mình, cô vội vàng mở mắt nhìn vào đồng hồ trên đầu tủ. Kim ngắn chỉ số 11, bây giờ đã khuya lắm rồi còn gặp gỡ gì nữa chứ.

- Chị Hà, bây giờ đã 11 giờ rồi mà.

Bên kia vẫn giọng điệu gấp gáp:

- Chị biết nhưng khó khăn lắm chị mới xin được cho em.

Chi Hân có vẻ khó chịu:

- Em không tiếp khách chẳng phải em đã nói với chị rồi sao, em.

- Chị biết nhưng họp đồng của em với công ty sắp hết rồi mà hiện giờ em chưa có một chút tiếng tăm gì muốn trụ lại công ty là đều không thể.

Hân xoa xoa trán, cô thật sự mệt mỏi. Ra mắt đã 4 năm nhưng một chút nổi bật cô cũng không có. Biết làm sao được cô đi lên bằng chân chứ không bằng ngực, trách sao mãi mãi không bằng với người ta. Trong giới chuyên môn đánh giá diễn xuất của cô rất tốt, rất có triển vọng nhưng mãi vẫn dậm chân tại chỗ hay nói đúng hơn là có phần thụ lùi.. Lý do rất đơn giản, sau lưng cô không có một kim chủ chống lưng!

Mà cũng không phải là cô không có, thật ra là cô không muốn. Cô yêu diễn xuất nhưng không bao giờ muốn đánh đổi bản thân. Nhưng nếu với tình hình này thì cô có thể chống trụ được bao lâu đây?

Công ty giải trí Ánh Sao là công ty duy nhất đồng ý ký hợp đồng với cô, mặc dù công ty không phải bậc nhất nhưng ít ra vẫn là khá tốt rồi. Đau đầu, đau đầu thật sự mà..

Thấy cô im lặng không nói gì, chị Hà nói tiếp:

- Hân, không ai bắt em phải ngủ với mấy gã đó chỉ cần em đến tiếp rượu là được rồi.

Hân có chút đắn đo, nhưng rất nhanh sau đó cô đã có quyết định:

- Được, chị chờ em, em đến ngay.

Hết cách rồi, cô phải tự cứu mình thôi, không cần ngủ, cô không nhất thiết phải ngủ cùng mấy tên đó, không cần.

Thay một bộ váy hết sức kín đáo, trang điểm có chút nhạt, cô đi nhanh xuống dưới lầu nơi có xe đang đợi.

Vào trong xe đã thấy chị Hà chờ sẵn, nhìn thấy cô, chị nói:

- Hân, thái độ tốt một chút, mặc dù không phải nữ chính nhưng nữ thứ 1 phim này đắt diễn rất nhiều, vai diễn cũng không khó với khả năng của em thì không thành vấn đề.

Chị Hân nheo nheo mắt phượng đẹp, môi son màu cam đất khẽ động:

- Giờ này còn gặp ai nữa chị?

Chị Hà tháo cặp kính cận xuống, ánh mắt có chút khó xử:

- À..là vài vị bên phía nhà tài trợ..

Hân cười nhạt, cô hỏi:

- Là mấy vị giám đốc bụng to à?

Chị Hà gạt đầu, gương mặt hơi méo mó:

- Hân, làm nghề này em phải chấp nhận, em giữ mình bao lâu để đòi lấy gì? Chị.. không phải khuyến khích em sống buông thả nhưng nếu sau lưng em không có người chống lưng thì mãi mãi em sẽ không có được vị trí tốt ở giới showbiz này.

Chị Hà thở dài một hơi xong lại nói tiếp:

- Nhưng thôi dù sao cũng là quyết định của em, chị sẽ không can thiệp nhiều. Chị chỉ tiếc một tài năng như em lại không được tỏa sáng, ngày em ra mắt chị đã thật sự hy vọng rất nhiều. Xét về các khía cạnh của em, nhan sắc, diễn xuất, nhân phẩm em không thua kém bất kỳ một diễn viên hạng A nào.. Nhưng đến giờ vẫn chưa có chỗ đứng..

Chị Hân mặt mày nhìn xa xăm về phía cửa kính xe..Chị Hà nói đúng, cô ra mắt đã gần 4 năm những diễn viên ra mắt cùng với cô ai cũng có một chỗ đứng vững chắc, có người còn lên đến tầm diễn viên hạng A nổi tiếng. Những diễn viên trẻ như cô hay còn được gọi là Tiểu Hoa Đán chắc chỉ có cô là mãi không khá lên được. Ngay cả trợ lý trước kia của cô cũng đã vượt mặt cô đoạt giải diễn viên trẻ xuất sắc, còn cô...Mãi mãi vẫn chỉ đóng đến vai nữ thứ 3 là cùng.

Kim chứ? Cô thật sự thiếu một kim chủ vững mạnh nhưng mà cô không muốn làm tình nhân của bọn đại gia bụng bự kia. Cuộc đời cô ghét nhất là làm tình nhân!!!

- Chị Hà, ngoài ngũ với đại gia ra thì em không còn cách nào khác sao?

Chị Hà cười nhạt:

- Có. Nếu em có nhiều tiền!

Chị Hân cười nhạt theo chị Hà, chị Hà nói đúng, nếu không muốn làm tình nhân thì phải có thật nhiều tiền. Mà tiền... thì cô không có, còn làm tình nhân thì cô thật sự không muốn.

Xoa xoa trán, 4 năm qua thật sự có lãng phí không?

Giọng chị Hà có chút buồn bã:

- Không cần suy nghĩ nhiều, nếu em không thích thì không cần gượng ép. Biết đâu đạo diễn sẽ nhìn thấy khả năng của em. Đừng quá bi quan Hân à.

Cô gạt đầu, cô biết chị Hà chỉ muốn an ủi cô thôi, ở cái showbiz này nếu muốn tìm kiếm tình người với nhau thì khó như là mò kim đáy biển.

Mà cô thì chẳng sáng đến mức để ai đó có thể đi tìm.. Có...cần một kim chủ!!!

Xe dừng trước cửa nhà hàng, Chị Hân đội nón đen, đeo kính đen đi vào trong cùng chị Hà. Vào thang máy, thang máy di chuyển đến tầng thứ 7 thì dừng lại. Đây là một nhà hàng cao cấp của thành phố, phía dưới tấp nập, phía trên có chút vắng vẻ nhưng để đặt chân được đến những tầng trên đều là người có tiền, tầng càng cao thì địa vị và tiền bạc của họ càng mạnh. Thang máy lên đến tầng 7, chứng tỏ địa vị của phía tài trợ bộ phim này khá to lớn.

Chị Hân nghiêng người nói nhỏ vào tai chị Hà:

- Sao chị biết hôm nay họ đến đây, thường thì những lúc như thế này chúng ta làm sao biết được?

Chị Hà cười mỉm:

- Một người trong đoàn phim này mà chị quen có giới thiệu em cho phía đoàn phim. Khi này anh ta gọi cho chị báo em đến để xem có hợp vai không.

Chị Hân gạt đầu, bình thường với địa vị và điều kiện của cô như bây giờ trong showbiz là không đủ khả năng được thông báo để đến những buổi gặp mặt như thế này. Hít một hơi thật sâu, nếu ý trời bắt cô phải đi cửa sau lần này, cô chấp nhận đánh cược.

Thang máy dừng lại, Chị Hân đi theo sau lưng chị Hà đi đến một căn phòng trong cùng.Bên ngoài có 2 nữ tiếp viên mặc sườn xám màu đỏ đang mỉm cười chào hỏi.

- Hai cô cần tìm ai ạ?

Chị Hà gạt đầu, vui vẻ nói:

- Đạo diễn Từ bảo chúng tôi đến đây, tôi là quản lý Minh Hà của công ty giải trí Ánh Sao.

Hai nữ tiếp viên cười rất tươi, cô bên trái nói nhỏ vào micro trước ngực, tầm 30 giây sau cửa được mở.

Chị Hân có chút hồi hộp, đây là lần đầu tiên cô đến những buổi gặp mặt kiểu này. Hôm nay cô có thể sẽ phải phá bỏ những quy tắc trước kia của bản thân.

Hít một hơi sâu, đầu ngẩng thật cao, trên môi nở một nụ cười thật tươi, cô cùng Minh Hà bước vào trong.

Phía trong phòng rất sang trọng, chính giữa là bàn tròn to theo phong cách Trung Quốc, phía trên bày rất nhiều thức ăn, xung quanh có rất nhiều người đang ngồi. Nhìn thấy cô bước vào, tất cả mọi người đều quay mặt sang nhìn.

Chị Hân quét quanh một vòng, trong số những người ngồi ở đây cô biết được một vài gương mặt. Chẳng hạn như đạo diễn Từ đang ngồi phía kia, Mục Đồng nữ diễn viên hạng A, Quách Phú Tuấn người mẫu đang khá nổi tiếng, còn có cả Tiểu Quỳnh người mà trước kia từng là trợ lý bảo mẫu của cô....Còn rất nhiều nữ diễn viên với đủ độ tuổi và độ nổi tiếng, đây cứ như một buổi họp mặt diễn viên của năm.

- A đây chẳng phải Liễu Chi Hân của công ty Ánh Sao đây sao, quả thật xinh đẹp hơn trong ti vi nhiều. Nào, lại đây ngồi đi, mau lên.

Tiếng một người đàn ông còn khá trẻ, chắc đây là người quen của chị Hà.

Chị Hân gạt đầu, mỉm cười chào hỏi:

- Chào các vị, Chi Hân tôi đến hơi muộn.

Một vài lão háo sắc nhìn thấy cô mắt có chút nở hoa, bọn họ cười ha ha chào đón cô.

Chị Hà kéo cô ngồi vào một chỗ trống giữa 2 vị đại gia bụng khá to, mặc dù có chút không vui nhưng cô không còn sự lựa chọn nào khác, buộc lòng cô phải ngồi xuống.

Đảo mất một vòng cô liền bị thu hút bởi một người, người đàn ông này thật sự quá đẹp trai.

Anh ta ngồi đó, ánh mắt có hơi nhìn sang cô, tay nâng ly rượu vang đỏ, bên phải là Mục Đồng, bên trái là Tiểu Quỳnh...Giương mặt hẳn tuần mỷ, ngũ quan sắc sảo, sóng mũi cao vút thẳng tắp, chân mày đậm hình lưỡi kiếm hiếm có, môi hồng nhuận tự nhiên. Đặc biệt ánh mắt...ánh mắt quá áp bức người khác... Toàn thân hẳn phát ra loại quý khí khiến người khác không khỏi ngấm nhìn, lại không khỏi phát sợ hãi.

Chi Hân thật sự không biết hẳn là vị đại gia nào mà hình như cả bàn tiệc đều có chút e dè kính trọng hẳn. Cô bình thường không muốn tìm kim chủ nên những người ở địa vị cao cô chưa bao giờ để tâm hoặc tìm hiểu đến.

Nheo neho mắt đẹp, cô đánh mắt nhìn về phía người đàn ông kia lần nữa, lần này hình như hẳn nhìn trực diện vào cô..Tìm Chi Hân có chút nháy loạn vài nhịp, ánh mắt hẳn như muốn xuyên đến tìm phổi của cô. Thật đáng sợ!

Vẫn còn đang ngây ngốc, cô lại nghe một giọng nói trầm ấm phát ra từ phía người đàn ông kia.

- Cô, lại đây!

Cô??? Hẳn gọi cô???

Tất cả những người đang ngồi ở đây đều dùng ánh mắt khó hiểu nhìn chằm chằm vào cô. Kể cả hai tên bụng to kề bên cũng vì câu nói kia mà dừng hẳn việc ép cô tiếp rượu..Hắn ta là ai?

Đang không biết phải làm gì cho đúng, cô lại nghe giọng hẳn ta một lần nữa, lần này hình như có chút không kiên nhẫn.

- Chi Hân, cô đó, lại ngồi kế tôi!

* NG: No Good, ý chỉ cảnh quay không tốt, không hoàn thành được.

* Tiểu Hoa Đan: Nữ diễn viên trẻ vừa được ra mắt.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Kim Chủ - Kim Chủ Là Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Chị Hà đi nhanh đến huyích vào tay Chi Hân.

- Hân, Nhiếp tổng gọi em kia.

Nhiếp tổng? Cái tên này nghe quen quen!!

Ta y bụng bự ngồi kế bên cô cười già lì, đứng lên nhường khoảng trống cho cô đi ra ngoài đến chỗ Nhiếp tổng.

- Úi chà, cô Hân đây là người của Nhiếp tổng à, qua đi qua đi.

Chi Hân mơ hồ đi đến bên phía kia, người đàn ông này bảo cô đi đến cô thật sự có quyền không đi nhưng với khí thế áp người kia cô có muốn không đi cũng thật sự không dám.

Mục Đồng và Tiểu Quỳnh vẫn ngồi im, không ai có thiện ý cho cô một chỗ trống, mà cô cũng không muốn chen vào, ngồi phía sau vẫn được.

Chi Hân cúi đầu, nhẹ nhàng hỏi:

- Nhiếp tổng, anh cho gọi tôi sao?

Người đàn ông gọi là Nhiếp tổng kia vẫn im lặng, Chi Hân nhìn theo sườn mặt của hắn, thật sự rất nam tính, rất đẹp!

Nếu tên này mà gia nhập showbiz thì không biết sẽ có bao nhiêu thiếu nữ nguyện tổn hết gia sản vì hắn ta.

Tiểu Quỳnh ngồi bên phải Nhiếp tổng, cô ta vẻ mặt có chút khó chịu, lên tiếng:

- Chi Hân, lâu quá không gặp, cô đến ngồi kế bên tôi này.

Chi Hân không thêm để ý đến Tiểu Quỳnh, giữa cô và cô ta vẫn có một mối thù khá sâu nặng...Đến ngồi gần cô ta à, đừng mơ!

Phía bên ngoài cửa được mở, 2 người đàn ông một lặng từ một nghiêm túc tiến vào. Bọn họ đi đến gần Nhiếp tổng, tên nghiêm túc nhìn thoáng qua Chi Hân, sau đó nói nhỏ vào tai hẳn ta việc gì đó. Chưa đến một phút sau, đã thấy 3 người bọn họ đứng đây, người đàn ông gọi là Nhiếp tổng cười nhạt đi thẳng ra ngoài cũng không quên nói lời tạm biệt:

- Chính Đường tôi đi trước.. À vai nữ chính để cô Chi Hân đây đảm nhiệm, tôi thấy cô ấy khá hợp. Có được không?

Tất cả những người trong phòng đều im bất y câu nói của hắn, ngay cả chị Hà và Chi Hân đều như không tin vào tai mình. Chỉ có đạo diễn Từ là vui vẻ ra mặt, có trời mới biết ông nhắm diễn xuất của Chi Hân từ rất lâu rồi, đáng lý bộ phim này ông muốn mời cô đến thử vai nữ chính nhưng bên phía nhà tài trợ lại không đồng ý, bọn họ muốn đưa Tiểu Quỳnh và Mục Đồng vào, hết cách tiếng nói của ông không bằng với tiền bạc và quyền lực. Nói thẳng ra bộ phim này ông rất thích nhưng về tiền đầu tư thì ông không có, cho nên đây cũng giống như là ông làm công, người ngoài không biết thì nghĩ ông rất có quyền.

- Nhiếp tổng, việc này rất tốt, chúng tôi sẽ xem xét lời đề nghị của anh.

Chi riêng đạo diễn Từ là vui mừng nhất, ngoài ra các diễn viên đang có mặt ở đây rất chi là không vui, đặc biệt là Tiểu Quỳnh. Cô ta đã phải tốn biết bao nhiêu công sức mới nhắm được một chân vào vai nữ chính này, thế mà lại bị một Chi Hân vô danh vô phận cướp mất, nói cô ta không tức điên lên là không được cả.

Nhiếp Chính Đường đi ra đến cửa lại quay đầu nhìn vào trong, chẳng biết hẳn nhìn ai, nhưng cả phòng ai ai đều nhìn về Chi Hân, còn cô lại ngơ ngác ngác chẳng biết việc gì đang xảy ra.

Buổi tiệc vì Chính Đường về trước mà thiếu đi nhiệt huyết, tầm nửa giờ sau mọi người cũng ra về. Các tay bụng to đầu hói không ai là dám ngấm đến cô nữa, riêng đạo diễn Từ thì luôn miệng nói chuyện với cô rất nhiều.

- Chi Hân, tôi xem đoạn clip diễn xuất của cô rồi, rất hợp, mong tôi và cô có thể hợp tác thật tốt.

Chi Hân cười có chút thật lòng:

- Đạo diễn đừng quá lời, tôi vẫn cần ông chỉ bảo nhiều hơn.

Đi phía sau cô là Tiểu Quỳnh, còn Mục Đồng sau khi Nhiếp Chính Đường đi được một lúc thì cô ta cũng rời đi. Có vài người thì thầm, Mục Đồng là người của Nhiếp Chính Đường nên mới vội vã rời đi như thế.

Ra đến cửa nhà hàng, Tiểu Quỳnh đang đứng đợi xe, Chi Hân cũng đứng gần đó. Nhìn thấy cô, Tiểu Quỳnh đi đến bắt chuyện với thái độ hết sức thiếu tôn trọng

- Chi Hân, cô giỏi thật nhì, 4 năm qua im hơi lặng tiếng thế mà câu được Nhiếp tổng, bá phúc.

Chi Hân không nhìn cô ta, cô nhàn nhạt trả lời:

- Cô quá lời, tôi thì làm sao giống như cô đập lên bạn bè mà đi trước.

Tiểu Quỳnh có chút chột dạ:

- Sai rồi, tôi với cô có khi nào là bạn bè, là do cô tự cho là thế. Tôi chẳng có lỗi gì cả.

Chi Hân cười khinh bỉ, khước mũi khẽ nhếch lên:

- À là Chi Hân tôi hiểu lắm, cô Quỳnh thì làm sao là bạn bè ăn cùng một hộp cơm chung với tôi được chứ? Đừng không?

Nói đến đây, xe của Chi Hân chạy đến, cô cũng chẳng buồn nhìn lại Tiểu Quỳnh, cứ thế mà lên xe đi mất.

Tiểu Quỳnh gương mặt ửng đỏ trông thật sự rất tức giận, miệng cô ta lẩm bẩm:

- Được bao nhiêu mà vênh vào...!

.....

Vào trong xe, Chi Hân hỏi Minh Hà:

- Chị Hà, Nhiếp tổng kia là ai?

Chị Hà ngạc nhiên:

- Không phải em quen với Nhiếp tổng sao?

Chi Hân lắc đầu.

- Thế thì lạ nhỉ, chị cứ tưởng em quen với anh ta.

Chi Hân thành thật trả lời:

- Em thật sự không quen với người đàn ông ấy, anh ta là ai, thấy có vẻ rất quyền lực?

Chị Hà gật gù:

- Không phải là có vẻ mà là rất quyền lực, ở thành phố này anh ta là người đàn ông hoàng kim được nhiều phái nữ đặc biệt là giới showbiz săn đón nhiều nhất. Em thấy khi này không, Mục Đồng là người của anh ta. Nhiếp thị, Nhiếp quán...là thuộc sở hữu của Nhiếp Chính Đường.

- Anh ta tên Nhiếp Chính Đường à chứ?

- Ừ, để đó Nhiếp gia lòng lấy một vùng, em thường hay nghe đen ăn đen không? Anh ta là đen lớn nhất, gần gũi được với anh ta thì em sẽ rất có lợi. Những bộ phim có sự góp vốn của Nhiếp Chính Đường thì hầu như đều nhận giải, mà nhận được rất nhiều giải thường nữa là đằng khác.

Chi Hân có chút ngơ ngác:

- Sao em không biết gì hết vậy?

Chị Hà cười nhạt:

- Em không quan tâm đến thì không biết là phải, đám nữ minh tinh kia nếu muốn trèo lên giường của người đàn ông tên Đường đều phải rất vất vả và chật vật. Chị dám chắc với em từ ngày mai cuộc sống của em sẽ tương đối khá bận rộn.

Nói đến đây chị Hà bỗng tay cái bốp, chưa bao giờ Hân thấy chị Hà phấn khích đến như thế. Người đàn ông kia thật sự ghê gớm đến như thế sao?

Thôi quên đi, những chuyện không biết trước không nên nghĩ nhiều.

.....

Một tuần sau, bên phía đoàn làm phim gọi cô đến thử vai nữ chính, mặc dù buổi gặp gỡ kia gần như định vai nữ chính nhưng trên cơ bản vẫn phải mở casting cho các vai diễn khác.

Chi Hân đã đọc trước kịch bản, đây là một bộ phim điện ảnh thần tượng. Với loại phim này sẽ kéo được rất nhiều fan hâm mộ nếu phim được công chiếu.

Vai nữ chính của bộ này khá đáng yêu, bối cảnh học đường thanh xuân vườn trường thơ mộng. Trong phim pha lẫn những cảnh hài hước khiến bộ phim không quá nhàm chán.

Sáng hôm nay cô mặc một áo sơ mi trắng, váy sọc caro, trang điểm gần như nhạt nhất có thể để phù hợp với vai nữ chính. Từ sớm trong hội trường đã có rất nhiều người đến thử vai. Thấy cô đến, ai nấy đều ngược nhìn. Vì chỉ cần nhìn sơ thì đều hiểu được rằng cô đến thử vai nữ chính cho phim. Điều đặc biệt là việc cô không nổi tiếng nhưng lại có mặt ở đây lại còn casting vai nữ chính vì nghe từ trước vai nữ chính gần như đã định cho Mục Đồng hoặc Tiểu Quỳnh. Chi Hân đến đây thử vai, thật lạ!

Chi Hân hiện giờ không có nhiều fan hâm mộ, fan của cô chưa đến 100 trăm người, thật sự quá mức ít ỏi, nhìn xem còn thấp hơn cả một diễn viên quần chúng hơi nổi trên mạng xã hội Instagram.

Instagram của cô lướt theo dõi rất ít, cô lại không theo dõi nhiều người. Chi Hân bây giờ ở showbiz thật sự là quá mờ nhạt!

Buổi thử vai diễn ra suôn sẻ hơn cô dự liệu rất nhiều, đến trưa thì Chi Hân ra về.

Một tuần sau, bên phía đoàn làm phim thông báo cô nhận vai nữ chính. Đây là bộ phim được mong chờ nhất năm, hiện giờ nam nữ chính và cả dàn diễn viên phụ đều chưa được công khai danh tính. Vì có sự tài trợ của bên Nhiếp thị mà các nhà tài trợ cũng tìm đến tận cửa.

Chi Hân có vui mừng cũng có chút lo lắng, cô không hiểu vì sao Nhiếp Chính Đường lại giúp cô lần này. Hân muốn gì từ cô, nếu xét ra Mục Đồng gần như ổn hơn cô rất nhiều, vì sao hân không nâng đỡ cô ấy?

Lại nhớ đến ánh mắt của hân đêm hôm nọ nhìn cô, bỗng dưng cô có chút rung mình. Ánh mắt quá hút người!!!

2 tuần nữa là khởi quay bộ phim mà Chi Hân vào vai nữ chính, nam chính là Gia Hào, nam diễn viên có lượng fan hâm mộ đông đảo nhất hiện tại. Mục Đồng vào vai nữ thứ 1, gần như là ngang bằng với nữ chính, còn Tiểu Quỳnh vào vai nữ thứ 2, kém nhất so với hai người.

Cũng đã 1 tuần rồi, vị Nhiếp Chính Đường kia vẫn chưa đã động gì đến cô, chị Hà bảo cô đừng lo lắng, có khi là do hân ta thích cô diễn xuất. Chi Hân chỉ gật đầu cho có chứ có chẳng tin vào những lời chị Hà nói. Trên đời này nào có ai cho không ai cái gì bao giờ, nói gì đến việc đây là cho danh tiếng và sự nghiệp?!

Cô thật sự không biết tên Nhiếp Chính Đường đó muốn gì từ cô, là diễn xuất của cô hay cơ thể cô???

Gần đến ngày khởi quay, Chi Hân nhận được một cuộc điện thoại, nhìn số máy lạ trên màn hình, cô bỗng dưng có chút hồi hộp. Ấn bắt máy, phía bên kia vang lên một số giọng nói của nam trầm ấm.

- Là tôi đây!

Tim Chi Hân đập có chút nhanh, cô nhỏ giọng hỏi:

- Vâng, là Nhiếp tổng ạ?

- Ừm

Cô nghe được ngữ khí không vui không buồn của hân, trong lòng có chút lo sợ.

- Vâng, không biết Nhiếp tổng gọi tôi có việc gì không?

- Có chuẩn bị một chút, 30 phút sau tôi sẽ đến đón cô.

Đến đón cô, đi đâu chứ?

Cô chưa kịp trả lời, đầu dây bên kia đã ngắt máy. Chi Hân ngồi thần thờ trên giường một hồi lâu, thật sự cô cảm thấy rối rắm. Nếu hôm nay cô lên xe của Nhiếp Chính Đường thì xác định từ nay về sau cô sẽ là người của hắn. Nhưng nếu cô từ chối thì đường sự nghiệp về sau của cô là không cần tính đến nữa...

Xoa xoa đầu tóc, cô chưa bao giờ cảm thấy chán ghét bản thân mình đến như thế. Yêu thích con đường diễn xuất này nhưng bản thân cô lại không đủ năng lực để đưa sự nghiệp mình đi lên. 4 năm qua mãi dậm chân một chỗ, lại gần như đứng dưới đáy của showbiz... Đến hôm nay khi cô được cơ hội lại phải nhờ vào người khác, nhờ đến nỗi sắp phải bán mình cho người ta rồi.

Có chút rối rắm, cô ần máy gọi cho chị Hà.

- Chị Hà, Nhiếp tổng gọi cho em.

Đầu dây bên kia im lặng một hồi:

- Anh ta nói gì?

- Muốn em đi cùng anh ta...nhưng chị... em có chút không muốn...

Chị Hà thờ dãi:

- Hân, cơ hội của em đến rồi đừng để vuột mất, trong cái showbiz này không ai là sạch sẽ như em đâu. Nhưng em nhìn xem em sạch thì được gì? Cũng vì em quá sạch mà 3 năm trước để Tiểu Quỳnh qua mặt đi trước em một đoạn khá xa. Hân...như thế cô đáng không?

Chi Hân im lặng, cô hiểu tất cả những gì chị Hà nói, bản thân cô cũng đã tự mình phân tích hàng ngàn lần nhưng ép bản thân chấp nhận ngay liền cô lại có chút không làm được.

Có những người phải rất khó khăn mới chấp nhận thay đổi những quy tắc của bản thân, cô là một trong số những người như thế!

- Chị Hà.. em biết rồi, Nhiếp tổng sắp đến rồi em đi chuẩn bị đây..

Tắt máy, cô vào trong chuẩn bị một chút, không biết là đi đâu hay làm gì, cô chọn một chiếc váy màu da người thân váy xòe, trang điểm bình thường vì vốn dĩ gương mặt cô đã rất đẹp rồi.

Nhìn ngắm mình trong gương, cô hít một hơi, mỉm cười thật tươi, tự an ủi bản thân mình.

- Cố lên Hân Hân, rồi sẽ tốt thôi.

Chuông điện thoại vang lên tiếng tin nhắn, là Nhiếp Chính Đường gửi đến cho cô, hắn nói đã đến rồi, cô có thể xuống.

Chi Hân mặc dù không phải là nghệ sĩ nổi tiếng nhưng cẩn thận vẫn hơn, cô vừa mở cửa vừa định đeo khẩu trang vào nhưng vừa mới mở cửa đã bắt gặp một người đàn ông khá quen mắt. Anh ta là người của Nhiếp Chính Đường, hôm trước cô có gặp ở nhà hàng.

- Cô Liễu, mời đi theo tôi.

Chi Hân gật đầu, người đàn ông nhìn cô cười thật tươi, anh ta cũng khá đẹp trai ấy chứ.

Xuống đến dưới, Chi Hân được mời ngồi vào hàng ghế sau, người đàn ông khi nãy ngồi ở một xe khác.

Cô vừa ngồi vào chiếc xe đã đi chuyển, nhìn về bên cạnh Nhiếp Chính Đường vẫn tập trung xem ipad. Hôm nay hắn mặc một thân vets đen rất lịch lãm, gương mặt không góc chết, đàn ông như hắn thì cần gì tìm đến cô?!

Chi Hân tập trung nhìn hắn, còn hắn lại không mảy may để ý đến cô...

- Khi nào thì bộ phim đó quay?

Chi Hân gạt mình, cô cười nhạt, trả lời:

- 3 ngày nữa là khởi quay.

- Ừm

Chi Hân nhìn hắn, cô lấy hết can đảm trong người ra, hỏi:

- Nhiếp tổng.. tại sao anh lại giúp tôi?

Nhiếp Chính Đường buông ipad trên tay xuống, hắn dùng ánh mắt thẳng trừng nhìn cô, môi mòng động đậy:

- Tôi thấy cô khá hợp, cô thích làm diễn viên lắm sao?

Chi Hân gạt đầu, nếu nói đến sự say mê nghề nghiệp thì chẳng ai có thể bằng cô.

- Đúng vậy, tôi rất thích...vì thế... tôi rất cảm ơn anh đã giúp đỡ.. nhưng..

- Nhưng thế nào?

Chi Hân có chút khó nói, cô rất sòng phẳng, nếu hắn có ý giúp thì đồng nghĩa với việc cô phải đánh đổi, chỉ bằng thiếu nợ lâu, cô nên chính thức trả nợ thì hơn.

- Anh có điều kiện gì không?

Nhiếp Chính Đường nheo nheo mí mắt, hắn nhìn cô có chút ý cười. Ngả người ra sau, hai tay hắn dang rộng.

- Điều kiện sao? Có nghĩ tôi cần gì ở cô?

Chi Hân kinh túng:

- Thế.. thế..

Nhiếp Chính Đường khẽ cong môi, ý cười sâu hơn chút:

- Có đang khó xử sao, nếu thế.. được, tôi và cô trao đổi một chút vậy?

- Anh...anh nói đi.

Nhiếp Chính Đường trở lại giọng điệu nghiêm túc:

- Tôi mua cô 1 năm, đổi lại tôi cho cô địa vị ở giới showbiz.

- Bất cứ địa vị gì?

- Đúng, bất cứ địa vị gì? Sao hạng A, mình tình hay thậm chí là ảnh hậu!

Ảnh hậu sao? Thật sự quá mức kinh khủng rồi!

Chi Hân thoáng suy nghĩ, cô trả lời rất nhanh:

- Tôi chấp nhận đến thử vai cũng xác định sẽ trao đổi điều kiện với anh...1 năm tôi chấp nhận nhưng anh không cần làm gì khác cho tôi đâu, tôi chỉ cần 1 bộ phim lần này là đủ.

Nhiếp Chính Đường thoáng cười:

- Cô tự tin với bản thân mình thế à, tôi có thể đổi cho cô một công ty quản lý khác không?

Cô lắc đầu, nói rất kiên quyết:

- Lần này đã là quá mức với tôi rồi, tôi đã phá vỡ một số quy tắc của chính mình.. nhưng không sao, tôi chấp nhận.

- Được, dù cô không muốn nhưng Chính Đường tôi vẫn sẽ cho cô những điều tốt nhất..

Chi Hân lại cười nhạt, cô lắc đầu nhìn vào mắt hân, sự sợ hãi gần như không còn nữa mà thay đổi thành kiên cường

- Tôi không cần, tôi chỉ cần trong 1 năm này anh...chỉ có duy nhất một mình tôi. Được không? Tôi không thích sử dụng chung đàn ông với người khác.

Nhiếp Chính Đường có chút ngạc nhiên, hân ta im lặng một chút, cuối cùng vẫn là cười cười gật đầu.

- Được, nếu thế thì vát và cho cô rồi!

Chi Hân nhìn hân, có nét cười lại có nét suy nghĩ..

Có những mối nhân duyên bắt đầu từ một trò chơi tình ái, không ai biết được rằng là ai yêu ai trước và ai hy sinh cho ai nhiều hơn!!

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Kim Chủ - Kim Chủ Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Sau đêm gặp Nhiếp Chính Đường, công việc của Chi Hân bận rộn hơn rất nhiều. Lúc trước người quản lý của cô là anh Mao nhưng khi công ty quyết định đầu tư cho một tiểu hoa đán tên Thúy Vi thì anh Mao không còn bên cạnh cô nữa, từ đó bọn họ để chị Hà vừa làm người đại diện vừa làm quản lý cho cô.

Chi Hân vốn dĩ xinh đẹp nổi trội hơn lớp tiểu hoa đán bây giờ không biết tính là bao nhiêu lần nhưng công ty như mắc lời nguyên là không cho cô tài nguyên để tỏa sáng. Những bộ phim cô đóng đều là do người khác không thích thì mới đến lượt cô, hoặc có vài bộ chị Hà vừa làm người đại diện vừa làm quản lý cho cô bằng được.

Ấy vậy mà khi công ty nghe tin người phía sau cô là Nhiếp Chính Đường thì thái độ lại khác hẳn, chẳng những cho cô một phần tài nguyên to lớn mà còn thả anh Mao về lại cho cô. Tình hình hiện tại cô đang được đầu tư rất nhiều về mặt hình ảnh cũng như quảng bá. Tất nhiên việc kim chủ sau lưng diễn viên sẽ không để lộ ra bên ngoài.

Anh Mao đáng người to to béo béo, tay xách ba lô, tay lại cầm ly trà sữa to ụ. Giọng anh phấn khích reo hò:

- Chi Hân ơi, em vẫn nhớ về anh sao?

Chi Hân vui mừng gật đầu:

- Em vừa được cho điều kiện là nhớ ngay đến anh đấy.

Anh Mao hốc mắt ửng đỏ, xem chút nữa là cầm khăn lau nước mắt. Thấy anh vẫn đứng bên cửa mà mặc niệm, cô thoáng buồn cười nhưng nếu anh đã muốn đóng kịch thì cô sẽ đóng đến cùng với anh.

- Anh Mao, mấy năm nay không có anh diu dất em thấy bản thân mình lạc lõng lắm. Nhìn anh đi theo người ta mà lòng em như quặn thắt..

Anh Mao nghe cô nói, nhin không được hết lên:

- Chi Hân là anh có lỗi với em, à không là thế giới này có lỗi với em.

Cô và anh Mao một khóc một rên trước cửa phòng làm việc khiến cho bao người đi qua đều phải ngoái đầu lại nhìn. Có người vì nhìn quá nhập tâm mà đâm luôn đầu vào tường, tạo nên cảnh tượng hỗn loạn.

Sau một màn khóc lóc, bọn cô chính thức bắt tay vào làm việc. Hiện tại bên cô có anh Mao là người quản lý, bé Thu là trợ lý, còn người đại diện vẫn là chị Hà mạnh như hổ. Đội hình hiện tại khiến cô yên tâm hơn rất nhiều.

Ngày hôm sau cô đi quay bộ phim mới do đạo diễn Từ chỉ đạo quay, bộ phim có tên là Thanh xuân của em. Nghe tên đã biết sặc mùi đau khổ quy lụy của nam nữ chính..

Ngày đầu đến phim trường, bên tổ sản xuất cũng bái mở tiệc khởi quay. Chi Hân một bộ váy đen, đang thành khẩn khấn vái, sau khi nam chính Gia Hào khắp hương thì cũng đến lượt cô, nối tiếp sau đó là Mục Đồng, Tiểu Quỳnh, Thanh Thanh và các diễn viên phụ khác.

Sau khi cúng khởi quay, đạo diễn Từ ra hiệu cho mọi người quay về khách sạn, bên tổ sản xuất đã đặt sẵn tiệc ở đó. Chi Hân không ngồi xe bảo mẫu mà ngồi chung xe cùng đoàn phim, bé Thu đi theo cô còn anh Mao đi theo xe bảo mẫu về khách sạn trước.

Thấy cô ngồi cùng xe đoàn làm phim, Gia Hào nam chính cũng lên theo, chẳng biết Tiểu Quỳnh nghĩ gì cũng chạy lên xe, khiến cho chiếc xe đã chật chội bây giờ còn chật chội hơn.

Đạo diễn Từ rất thích Chi Hân, ông là một đạo diễn khá nghiêm khắc, nhưng đến độ tuổi này vẫn không có đủ tiền để tự làm một bộ phim của riêng mình là vì ông quá phóng khoáng. Chi Hân thầm đánh giá, may mà ông không có vợ nếu không thì... chỉ khổ con gái nhà người ta..

- Chi Hân, không khí vui vẻ có hát một bài đi, tôi nghe video cô hát trong phim Có Đại rồi, hay lắm.

Phía dưới có vài nhân viên nhào nhào ủng hộ, mà trên đây Gia Hào cũng hùa theo.

- Sự muội hát cho anh nghe một bài đi, nghe mọi người ủng hộ anh cũng tò mò.

Gia Hào được xem là diễn viên gạo cội, mặc dù không đến mức gọi là ảnh đế hay minh tinh nhưng độ nổi tiếng của anh là không thể phủ nhận. Nghe đồn anh đang quen với một cô ca sĩ vừa mới ra mắt, tình cảm hai người rất tốt.

Chi Hân cười bên lên, mọi người nói quá cô đành chiều theo ý.

- Được, nếu mọi người đã muốn nghe tôi hát thì cho phép tôi góp vui một bài. Hay hay dờ mọi người cũng đừng chê nhè.

Nói rồi cô cất giọng hát, là một bài hát khá thịnh hành bây giờ,nguyên bản là một ca sĩ nam hát nhưng khi Chi Hân cover lại thì nghe rất có hồn. Nếu ai chưa từng nghe bản gốc sẽ nghiêng luôn bản cover này của cô mất.

Toàn bộ đoàn xe im bật, ai nấy đều chăm chú nghe nhạc, từng câu từng chữ câu hát như thấm sâu vào lòng người. Chưa kể phần rap của bài hát cô cũng biểu diễn rất tốt, phải nói là cover hay nhất trong tất cả các bản cover.

- Hay quá, Chi Hân hát hay quá, tôi là fan của cô luôn rồi.

- Bíp bíp, tôi yêu cô Chi Hân.

Sau khi kết thúc bài hát, cô nhận được một tràng pháo tay không dứt. Đạo diễn Từ nghe đến rung động, hốc mắt ông đỏ ửng, cô tưởng ông sắp khóc nên quỳnh quáng hết lên.

- Đạo diễn Từ sao vậy, tôi hát không hay sao?

Đạo diễn Từ vừa lau khóe mắt vừa nói:

- Không không, cô hát rất hay. Từ bé đến giờ ngoài một người khác ra thì cô là người hát hay thứ 2 trong lòng tôi. Thật sự hay lắm.

Hân neho neho mắt, cô hỏi tiếp:

- Thế người thương nhất trong lòng đạo diễn là ai?

Đạo diễn Từ hỏi tương đáp:

- Bà nội tôi, bà hát ru ngủ rất hay.

Chi Hân!!!!!!

Mọi người trên xe!!!!

Đạo diễn à, ông có thể dừng so sánh con gái nhà người ta với bà nội ông được không hả?!!

Chi Hân buồn cười đến nghẹn, Gia Hào kể bên cũng nhin hết nỗi mà bật cười. Không khí trong đoàn xe dần trở nên yên tĩnh, đoạn đường từ chỗ quay đến nhà hàng cũng không xa mấy, xe chạy được một lúc là đến nơi.

Không biết là do đoàn làm phim bố trí hay là có thông tin truyền được ra ngoài mà ở trước cửa nhà hàng đã có rất nhiều phóng viên chờ sẵn. Cô và Gia Hào vừa bước xuống xe đã thấy phóng viên chạy ào đến, vì cô xuống trước nên nhân viên đoàn phim không chạy xuống kịp che chắn cho cô và Gia Hào vào trong.

Chi Hân trước giờ chỉ là diễn viên tuyến nhỏ không mấy nổi bật nên đây có lẽ cũng là lần đầu tiên cô tiếp xúc với phóng viên nhiều đến vậy. Có chút lúng túng, cô cúi sát đầu nấp trong người Gia Hào mà đi vào trong. Bọn người phóng viên tủa đến vừa chụp ảnh vừa đặt ra câu hỏi liên tục.

- Gia Hào, nghe nói đây là bộ phim mà nam chính được đo ni đóng giày cho anh, anh có cảm nghĩ như thế nào?

- Giao Hào, làm việc với người trẻ lại là người mới anh có gì muốn nói không?

- Gia Hào anh cho biết một chút thông tin về chuyện tình cảm của anh và nữ ca sĩ Nhã Nhã được không. Nghe nói hai người chuẩn bị kết hôn?

Chi Hân chỉ tập trung đi Gia Hào vào trong, vì với tính tình hướng phóng viên phát sinh này thường thì diễn viên bọn cô sẽ không nhận trả lời phỏng vấn.

- Chi Hân nghe nói cô nhận được bộ phim này là do sau lưng có người chống đỡ?

Chi Hân dừng bước khi nghe phóng viên hỏi đến tên mình, cô có chút lúng túng không biết là có nên đính chính một chút hay không. Phía trên Gia Hào vừa kéo tay cô vừa nói nhỏ:

- Đi đi không cần trả lời.

Cô gạt đầu, tiếp tục đi theo sau Gia Hào mà vào trong. Vào đến cửa, đạo diễn Từ bực tức quát với nhân viên trong đoàn:

- Tôi đã dặn không được để lộ thông tin của đoàn, vì sao hôm nay lại có phóng viên trực sẵn?

Vài nhân viên ngơ ngác nhìn nhau, sự thật thì bọn họ không có nói cái gì, còn vì sao phóng viên có mặt thì họ hoàn toàn không biết được.

Gia Hào vừa nhìn cô vừa hỏi:

- Chi Hân em có sao không?

Cô gạt đầu, cúi đầu cảm ơn anh:

- Em cảm ơn sự huynh nhiều, không có anh chắc giờ em vẫn còn kẹt trong đám người kia chưa vào được nữa.

- Ừ không có gì, sau này với mấy loại phóng viên như hôm nay em tốt nhất không nên nhận trả lời làm gì, sẽ rất phiền phức.

Cô gạt đầu, so ra kinh nghiệm đối phó với truyền thông cô vẫn còn non kém. Mà nói cũng đúng thôi, diễn viên tuyến nhỏ như cô bao lâu nay luôn không có ai để ý đến nên muốn có kinh nghiệm cũng không thể tự cô muốn là được.

Anh Mao vừa đến nơi, nghe tin cô bị phóng viên vây lấy liền chạy nhanh qua chỗ cô. Thấy cô an toàn không mất miếng thịt nào anh mới nhẹ nhõm thở ra.

- Tô tông của anh ơi, em có làm sao không vậy?

Hân cười cười với anh Mao, cô nói:

- Em không sao mà.

Phía bên ngoài vẫn truyền ra tiếng ồn ào rất lớn, đoàn người bên trong nhìn ra lại thấy Tiểu Quỳnh đang bị vây trong đám đông phóng viên, nhìn cô ta chật vật không biết là tại sao lại thành ra như thế. Đạo diễn Từ thấy tình hình không ổn liền cho nhân viên ra bảo vệ đưa cô ấy vào trong.

Gia Hào nhìn về Tiểu Quỳnh, anh nhỏ tiếng hỏi đạo diễn Từ:

- Cô ấy đi theo sau tôi mà, sao lại bị kẹt lại bên ngoài?

Một nhân viên đoàn phim lên tiếng:

- Tôi khi nãy có kéo cô ấy vào trong nhưng cô ấy không đi..

Đạo diễn Từ neho neho mắt, ông ghét nhất là loại người làm trò, nếu ông đoán không lầm ngày mai việc này sẽ được đưa lên trang nhất của mấy lều báo cho xem. Thở dài bực dọc, ông bảo mọi người đi vào trong, chính ông lại gọi điện thoại trao đổi một chút với ai đó.

Anh Mao kéo tay Chi Hân, nói nhỏ ra về bí mật:

- Hân nghe nói Nhiếp tông đang ở đây.

Chi Hân thoáng giật mình:

- Thật sao, ai nói cho anh biết?

- Chị Hà vừa gọi điện đến cho anh...ôi mẹ... ơ...i..

Chưa kịp nghe anh Mao nói hết câu đã thấy anh mất tròn mắt đét ư ớ nói không ra câu. Cô nhìn theo ánh mắt của anh Mao liền có chút ngạc nhiên khi thấy hình bóng Nhiếp Chính Đường đang uy dũng đi vào. Anh đi trước, phía sau là vệ sỹ hộ tống, điều đặc biệt nhất là Mục Đồng cũng đi theo sau anh. Lúc cô đang quan sát anh lại chẳng hay thấy anh cũng đang nhìn cô, có chút chột dạ cô quay sang chỗ khác, kéo tay anh Mao nói nhỏ:

- Đi đi đi vào trong thôi anh.

Anh Mao lấp bắp:

- Nhưng... Nhiếp... tông..

- Nhiếp...Nhiếp cái gì, em lại nhিপ thịt anh bây giờ đi mau đi.

Hân có chút sợ thật sự, kể sau ngày gặp hân trong xe hôm đó thì đến bây giờ cô mới gặp lại hân ta lần nữa. Nhớ lại hôm trước còn mạnh mẽ yêu cầu 1 với 1 mà bây giờ cô lại toát mồ hôi khi gặp hân thế này... thật sự có chút thiếu ý chỉ quá. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, bên cạnh hân bây giờ là anh hậu Mục Đồng, cô tốt nhất không nên tỏ ra làm thân kéo ngày mai lại được lên báo là tranh người với đàn chị.

Phía sau Nhiếp Chính Đường nhìn theo bóng lưng mảnh khảnh của cô, anh nghiêng người, nói với người đàn ông đi theo bên cạnh:

- Gọi cô ấy một chút lên phòng gặp tôi.

Người đàn ông gật đầu, nhanh chóng sắp xếp công việc được giao phó.

Bên cạnh Mục Đồng đứng chân lại, cô nhìn Chính Đường, có chút không vui, hỏi anh:

- Đường, còn em thì sao?

Chính Đường rút hai tay vào túi quần, anh ung dung nhìn cô, nhàn nhạt trả lời:

- Em thì sao, tôi có nói gì với em sao?

Mục Đồng gương mặt bí bách, ửng đỏ:

- Anh...không cần em nữa sao?

- Không cần. Em về đi, những thứ tôi hứa tôi sẽ cho em.

Nói rồi anh quay bước đi vào trong để lại Mục Đồng đứng đờ người ngay trước cửa. Gương mặt cô đượm không ít ưu buồn nhưng rất nhanh sau đó đã khôi phục lại dáng vẻ bình thường. Nhấc chân đi vào trong, trong lòng cô thấp phần phức tạp.

Dưới nhà hàng buổi tiệc khai máy diễn ra rất náo nhiệt, được hơn 2 phần 3 buổi tiệc, anh Mao chạy đến chỗ Chi Hân, nói nhò rì rầm vào tai cô.

- Hân Nhiếp tổng cho người gặp em.

Chi Hân gạt mình, cô vội vàng đứng dậy, đi nhanh theo anh Mao.

- Nhiếp tổng đang ở đâu?

- Hình như trên phòng tổng thống, người của Nhiếp tổng xuống tìm em.

Cô gạt đầu, đi nhanh ra cửa, trước cửa người đàn ông cô gặp mấy hôm trước đang đứng đợi sẵn. Thấy cô, hân ta cười rất tươi, nói:

- Cô Liễu, Nhiếp tổng đợi cô ở trên, cô đi theo tôi.

Hân thoáng gạt đầu, cô nuốt nước bọt mấy cái liền sau đó nhanh chóng đi theo sau người đàn ông kia. Vào thang máy, ấn lên tầng cao nhất, đợi chưa đến 3 phút, cô đã đến nơi.

Người đàn ông đi phía trước cô bộ dáng phong độ không kém gì chủ của anh ta, cô thăm đánh giá, đúng thật là chủ nào tớ nấy, toàn là hàng cực phẩm.

Hắn đưa cô đến trước cửa phòng, sau đó quay lại nói với cô:

- Cô Liễu vào đi, để Nhiếp tổng đợi lâu sẽ không hay.

Nói một câu băng quoc, hân cúi đầu cung kính xin phép đi xuống. Chi Hân nhìn theo hân sau lại nhìn cánh cửa gỗ trước mặt mình. Đừng nói là hồi hộp mà ngay cả lo sợ cô cũng có, ngay cả lần casting cho công ty cô cũng chưa chắc đã hồi hộp đến thế này. Có nên vào không hay là đi xuống???

Không. Cô mà đi xuống lần này chắc mạng cũng không còn, Nhiếp tổng là ai, cô không được đùa lung tung, mạng cô vẫn quý lắm.

Hít một hơi thật sâu sau đó thở ra thật mạnh, trước sau gì ngày này cũng đến, thứ cô đã chọn có lẽ quyết tâm đi đến cùng mặc cho có phải hạ thấp mình đến đâu. Nhiếp tổng, không phải ai cũng bám đuôi anh ta được, cô may mắn được bám đuôi đã là việc tốt nhất rồi. Cốc lên, cốc lên nào!

Chi Hân sau một hồi nội tâm tranh đấu căng thẳng, cô cuối cùng cũng vươn tay lên gõ cửa ba cái.

"Thình thịch... thình thịch " Tim cô đập liên hồi chờ đợi phản ứng của vị bên trong.

- Vào đi.

Một giọng nam khàn vang lên, cô vô thức có chút run rẩy, lại cúi xuống chỉnh sửa váy áo trên người cho đàng hoàng sau đó mới mạnh dạn mở cửa đi vào trong.

Vừa bước vào, đập vào mắt cô là căn phòng rộng hơn cả một căn chung cư hạng sang, bên trong tiện nghi không thiếu bất kỳ cái gì trên đời này. Thật sự không hổ danh là phòng tổng thống, cả trăm triệu một đêm thì bảo sao không sang cho được.

- Em uống rượu à?

Giật mình, đến bây giờ cô mới nhớ trong phòng vẫn còn một người nữa. Nhưng mà...ôi mẹ ơi, body gì mà đẹp thế!!!!

Trước mặt cô, người đàn ông thân hình cao to chỉ quần độc cái khăn tắm trắng che được chỗ cần che. Bên trên trần như nhộng lại còn vương vãi giọt nước. Phần ngực cao to vạm vỡ, chỗ cần u sẽ u, chỗ không cần u tuyệt nhiên không dư đi một miếng thịt nào. Còn nữa, cặp chân vừa dài vừa rắn chắc, nhìn trông không khác gì chân của người mẫu cả. Mà điểm quan trọng nhất là gương mặt, mẹ kiếp....xuất sắc quá mức rồi.

Cô nuốt mấy lần nước bọt, đó giờ cô ít quay cùng diễn viên nam, mà có quay cũng là mấy anh bình thường chứ còn tuyệt sắc mỹ nam như vậy chắc đây là lần đầu tiên cô tận mắt chứng kiến quá.

- Em nhìn gì vậy?

Hân nghe tiếng anh ta gọi, cô hoàn hồn, giật mình đứng thẳng chân chính không dám nghĩ lung tung nữa.

- À tôi..

- Xưng em gọi anh, tôi không thích nghe tôi.

Cô nuốt nước bọt, lí nhí nói nhỏ:

- À anh..

Nhiếp Chính Đường nhìn cô, dưới đáy mắt anh có vài tia động dẩy, đây chắc có lẽ là lần đầu tiên có một người con gái làm cho tâm tình anh dao động được như thế. Chưa đợi cô nói hết câu, anh đã đặt ly rượu trên tay xuống, nhanh chân đi đến chỗ cô ôm lấy cô vào lòng. Bờ môi ấm của anh áp lên môi cô, trong giây phút hai cơ thể va chạm vào nhau, cả anh và cô đều không kiềm chế được kích động.

Chi Hân ngỡ ngàng không hiểu gì, cô biết hôm nay cô đến đây là để bồi nguì... nhưng mà như thế này có quá lắm không, cô và anh ta vẫn chưa nói với nhau cái gì mà.

Trong lúc Chi Hân vẫn còn mờ mịt lo sợ thì Chính Đường đã lấy lại tinh thần sau cú dao động khi này. Anh cố nén lại tâm tình của mình, buông cô ra, anh nhìn cô, giọng trầm trầm vang lên:

- Em uống rượu à, sao không trả lời tôi?

Chi Hân vừa kịp ngược mắt lên nhìn anh, nghe anh hỏi, cô gạt đầu lí nhí đáp:

- Vâng..em uống chút.

- Ừm sau này đừng uống rượu nữa, không tốt cho sức khỏe của em.

Hân vô thức gạt đầu, trong lòng lại sinh ra chút cảm giác áy áy. Sự quan tâm này là anh ta giành riêng cho cô hay cả Mục Đồng, Tiểu Quỳnh đều có được???

Thấy cô cau mày, anh nheo nheo mắt nhìn cô, hỏi:

- Em nghỉ gì, lại mất tập trung rồi.

- À không, chắc do em mệt...muốn ngủ..

- Ngủ sao?

Hân cả kinh, thôi chết sao đầu heo của cô lại ngu đến vậy hả? Tự đưa mình vào tròng, ngu, thật sự ngu mà.

Chính Đường nhìn thấy biểu cảm hoảng loạn của cô, mới anh khẽ cong lên, không cho cô đứng ngu ra đấy nữa, anh trực tiếp bồng cô lên giường.

Hân sợ đến mức tay chân run lập cập mà Chính Đường lại không có ý nói gì đó với cô. Anh cứ thế bồng cô đi đến giường, ấn cô nằm xuống, sau đó anh cũng nằm cạnh cô.

Tất đèn trên đầu tắt, cả căn phòng chìm vào không gian mờ ảo. Chi Hân không dám thở mạnh vì lo lắng, còn kể bên người đàn ông nào đó lại ung dung thành thoi nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thấy cô vẫn nằm yên một tư thế đến cả thở cũng không dám thở mạnh, Chính Đường rất muốn cười nhưng nhớ lại chuyện gì đó anh lại nghiêm nghị, giọng điệu pha thêm chút lạnh lẽo nghiêm túc:

- Ngủ đi, tôi rất mệt.

Chi Hân mở to 2 mắt nhìn anh, rất mệt... đây là ý hôm nay cô không cần "thị tâm" có đúng không?

- Hay em muốn hoạt động chút cho dễ ngủ sao?

Ồi ôi không muốn không muốn, vừa nghe anh ta hỏi, cô đã thu người nhắm mắt lại. Gì chứ, cô chưa muốn làm lại chuyện "hoạt động" kia với anh ta đâu.

Chính Đường khẽ cười nhạt, trong căn phòng tổng thống sang trọng, một nam một nữ cùng ngủ chung trên một giường. Nhưng đơn giản chỉ là cùng nhau ngủ, mặc dù có chút kì quái nhưng thực sự cũng rất ấm áp. Mà bên ngoài, l

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Kim Chủ - Kim Chủ Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Sáng hôm sau lúc Chi Hân tỉnh dậy chỉ thấy mỗi anh Mao đang ngồi thừ lù nhìn cô. Giật mình cô hỏi:

- Ôi mẹ ơi, sao anh lại ngồi ở đây?

Anh Mao gương mặt buồn bã, anh nhìn cô rưng rưng nước mắt:

- Hân anh...anh thật sự rất muốn em được nổi tiếng nhưng mà... bằng cách này... anh đau lòng quá.

Nói rồi lại bù lu bù loa rên rĩ, Chi Hân sáng sớm đã bị anh dọa cho xanh mặt. Cô vội tung xuống giường, ra sức an ủi anh Mao.

- Anh Mao, anh bị làm sao vậy, em có làm gì đâu.

- Em...làm người tình của Nhiếp Tổng.. huhu.. khổ thân em quá. Anh ước gì anh cũng có tiền để giúp em mà xui xẻo anh còn nghèo hơn em.

Cô quýnh quýnh:

- Thôi mà, em có sao đâu, em có thiệt thòi cái gì đâu. Hơn nữa... em với Nhiếp tổng... chưa có cái gì mà.

Anh Mao càng nghe càng khóc lớn hơn nữa:

- Em nói dối anh, ngủ chung mà không có gì là sao. Trời ơi, sao số em tôi nó khổ vậy nè.

- Đây diễn quá, em nói thật mà. Thề luôn, chưa có gì xảy ra luôn đấy, anh tin chưa?

Anh Mao lúc này mới ngừng khóc, anh nhìn cô với vẻ mặt không mấy tin tưởng.

- Thật không?

Cô gật gật đầu xác nhận, trên mặt biểu lộ ý tứ vô cùng chân thật.

Anh Mao được giải bày áy náy trong lòng, anh giờ đây mới yên tâm thở dài, nói:

- Thật ra vì anh buồn cho em thôi, ban đầu khi gặp em anh cứ cho rằng em sẽ mãi mãi không cần kim chủ. Haizzz đúng là thời thế, ở cái showbiz này nếu không có tiền không có quyền không có người chống lưng thì quá mờ nhạt. Chi thương cho em, nhân khí của em hơn khối diễn viên hiện giờ nhưng cuối cùng cũng nhờ vào kim chủ mà đi lên.

Chi Hân nghe anh tâm sự, cô thật lòng cảm kích không ngừng. Anh Mao luôn tốt với cô, từ ngày cô mới ra mắt anh đã luôn tốt luôn nghĩ cho cô như thế rồi. Ôm lấy tay anh, cô nói nhỏ:

- Anh Mao này, em cũng từng nghĩ sẽ không cần kim chủ nhưng hình như em nhầm rồi. Nhưng không sao, em cam tâm tình nguyện mà, đối với em bây giờ chỉ có sự nghiệp là trên hết. Anh giúp em nhé, giúp em thực hiện ước mơ của mình.

Anh Mao nhìn cô, trên gương mặt tròn quay của anh có nét gì đó huyền diệu lắm. Gật đầu với cô, anh đứng dậy, chống nạnh hai bên eo, nhìn ra cửa sổ đang rực rỡ nắng vàng kia.

- Được, anh em mình sẽ cùng nhau cố gắng.

Cô nhìn anh, người anh lớn với thân hình mập mạp luôn luôn muốn những gì tốt nhất cho cô. Ngoài chị Hà ra thì chỉ có anh là người luôn nghĩ đến lợi ích của cô đầu tiên, cảm kích này cô mãi mãi không quên được.

Anh Mao nhìn đồng hồ, sau đó như nhớ ra gì đó, liền hét lên, rồi rí lấy đồ cho cô.

- Ôi mẹ ơi, nhanh nhanh tổ tôm ơi. Hôm nay em có cảnh quay, nhanh nhanh đi.

Chi Hân lúc này mới giật mình, hèn gì cô cứ thấy thiếu thiếu cái gì, hóa ra là hôm nay có cảnh quay. Luống cuống chạy xuống giường, vệ sinh xong xuôi, sau đó cô theo anh Mao bắt xe đến phim trường.

Đến chỗ quay phim mọi người vẫn còn đang dựng cảnh, cô có chút không hiểu mới kéo bé Thu đang cầm sẵn ly sữa nóng trên tay đợi cô. Cô hỏi:

- Hình như 9 giờ quay mà, bây giờ gần 9 giờ rồi, không phải chị đến muộn quá mọi người đổi cảnh quay chứ?

Bé Thu nhìn cô, con bé có chút ngạc nhiên:

- Chị Hân nói gì vậy, sáng nay đổi giờ quay lại là 11 giờ rồi... Ý chết điện thoại em hết pin em quên gọi cho anh Mao.

Thấy con bé sợ đến xanh mặt, mà phía kia anh Mao lại đang lù lù đi đến. Thấy bé Thu, anh quát nhỏ:

- Cái con bé này, đổi giờ quay em lại không nói cho anh. Lâm anh với Chi Hân chạy bán sống bán chết đến đây. Hừm.

Bé Thu cười gà là, con bé ôm tay anh Mao, cười lấy lòng:

- Anh Mao bớt giận, em đã nghĩ là sẽ gọi nhưng lúc cầm điện thoại lên lại hết pin, em vào tẩy sặc ra lại quên mất.

Anh Mao cảm rần:

- Sau này em để ý hơn cho anh, lỡ có chuyện gì ảnh hưởng đến Chi Hân thì anh em mình chống đỡ không nổi đâu. Bây giờ con bé đang trên đà phát triển, em và anh càng phải cẩn thận hơn nữa. Em hiểu chưa?

Bé Thu nghiêm túc lắng nghe anh Mao dặn dò trên mặt không có một tia không vui nào, Chi Hân nhìn thấy cũng yên lòng. Sự thật có quá nhiều trường hợp cho thấy chỉ cần đoàn đội bên cạnh diễn viên nào đó không toàn tâm toàn ý giành cho cô ta thì trước sau gì cũng xảy ra chuyện. Trước kia cô đã từng gặp phải, Tiểu Quỳnh là một người hai mang như thế. Nền lần này khi anh Mao dạy dỗ bé Thu cô không lên tiếng can ngăn. Lỗi hôm nay chỉ là lỗi nhỏ nhưng lỗi nhỏ không chính sẽ có khi gây ra lỗi lớn. Mà thân phận của cô không cho phép cô có bất cứ lỗi lớn nhỏ nào xảy ra. Chi cần một mũi kích cũng đủ làm tắt cả sự cố gắng của cô tiêu tan. Showbiz này trước nay luôn dung hợp cho những người cầu toàn.

Thấy bé Thu thực lòng với cô, cô cơ bản khá yên tâm. Cắt ngang lời anh Mao đang chỉ dạy, cô nói:

- Bé Thu sau này em để ý chút, mà cũng không có gì to tát, sẵn chị chưa ăn sáng, em mua cho chị với anh Mao mấy cái bánh bao không trứng đi. Chị vào trong trang điểm trước, không sợ lát nữa đông người.

Bé Thu gật đầu, đang định chạy đi mua thì cô kéo con bé lại hỏi tiếp.

- Quên nữa em ăn gì chưa?

Bé Thu lắc lắc đầu. Chi Hân thấy con bé thật thà lại sinh ra thương cảm, cô vui vẻ nói:

- Chưa ăn thì mua ăn cùng với chị với anh Mao luôn. Sau này em mua cái gì cho chị thì mua luôn 2 phần nữa, cho em với cho anh Mao. Hiểu chưa?

Bé Thu nhìn cô, khỏe mắt con bé ửng đỏ, con bé gật đầu cười sáng lạng, sau đó cũng quay đi mua đồ ăn sáng như Chi Hân dặn dò.

Anh Mao nhìn theo hướng bé Thu, anh nói:

- Con bé này thật thà.

Chi Hân gật đầu, cô cũng nghĩ thế.

Anh Mao với Chi Hân chỉ là đang chấn chỉnh tâm lý người mới, cũng đâu biết rằng chỉ với một hành động quan tâm tưởng chừng như vô tình ấy lại khiến tâm một cô bé rung động, từ đó lòng trung thành của con bé đi theo cô đến khi cô rời xa showbiz vẫn chưa dứt...

Đó gọi là hoa rơi vô tình, nước chảy có ý.

.....

Chi Hân là tuyển nhân vật chính nên khi trang điểm sẽ có phòng riêng ngăn với diễn viên phụ hoặc quần chúng. Thường trong một đoàn làm phim sẽ có từ 4-5 chuyên viên trang điểm, những người tay nghề cao sẽ phụ trách cho diễn viên chính, trừ trường hợp diễn viên tự có chuyên viên trang điểm riêng thì sẽ không dùng đến người của đoàn phim.

Chi Hân vào trong lều giành cho tuyển nhân vật chính, bên trong hiện tại vẫn chưa có ai. Thấy cô vào vài thợ trang điểm liền bỏ bữa sáng đi đến.

- Chi Hân cô làm luôn bây giờ chưa?

Chi Hân thấy mọi người vẫn đang ăn dở mà cô cũng không vội, liền cười nói:

- Không vội mà, mọi người ăn sáng trước đi, tôi cũng chưa ăn. Ăn xong trang điểm cũng không muộn giờ đâu.

Nói đúng ra 11 giờ quay mà bây giờ cao lắm cũng chỉ 9 giờ, không nhất thiết phải trang điểm quá sớm.

Mấy thợ trang điểm gật đầu cảm ơn, công việc của họ ở đoàn làm phim sướng hay khổ đều dựa vào thái độ của diễn viên đem lại. Chi Hân là nữ chính, cô chèn ép làm khó họ họ cũng không được phản kháng, đó là quy luật.

Anh Mao đưa cho cô ly sữa mà bé Thu đã chuẩn bị, cô hộp một hơi, vừa uống vừa lướt điện thoại xem tin tức.

- Chi Hân, lượng theo dõi của em tăng thêm mấy chục nghìn người rồi này.

Cô gật gù, mấy chục nghìn người cũng là con số nhiều đối với cô.

- Ừm trước kia em không đến 30k theo dõi, bây giờ lên đến 90k người rồi. Lượng bình luận cũng tăng đến 1k bình luận, trong mấy ngày thật đáng nể.

- Vẫn còn ít lắm, sau này khi trailer phim tung ra lướt theo dõi của em sẽ lại tăng. May là trước đó chỉ tung diễn viên phụ vai thôi đó. Em sau này theo dõi ai nên cẩn thận một chút, bây giờ ai không cần thiết thì hãy theo dõi đi. Để lung tung sau này sẽ rất mệt mỏi đấy.

Cô gật đầu, nhanh tay ra soát lại một lần nữa danh sách những người cô theo dõi. Từ 100 hủy bớt chỉ còn 10 người, gần như hủy toàn bộ. Duy chỉ có cái tên Linh Lan, cô lướt đến lướt lui vẫn suy nghĩ giữ lại..

Trong lều trang điểm chỉ còn lại cô với anh Mao, mấy thợ trang điểm đã ra ngoài dọn dẹp. Thấy không có người, cô hỏi:

- Anh Mao sao hôm nay lại dời giờ quay vậy?

Anh Mao nhìn trước nhìn sau, cẩn thận nói:

- Cái này anh chỉ nghe nói thôi, hình như Mục Đồng không được khỏe nên Nhiếp.... tổng cho dời lại giờ quay. Em nói xem hôm qua anh ấy ở cùng em mà... sao lại?

Cô nghe anh Mao trả lời, ngón tay đang lướt trên màn hình cũng khựng lại vài giây.

- Thế à? Em cũng không rõ.

Anh Mao thấy cô nhàn nhạt trả lời, thờ dãi nói:

- Em đừng buồn, anh ta là Nhiếp tổng của Nhiếp gia để đó, chuyện anh ta một tay ôm 4,5 cô mình tính cũng không là vấn đề gì. Em sau này chỉ cần yên yên tĩnh tĩnh ở bên anh ta là được, đừng động tâm sẽ khổ cho mình.

Chi Hân thoáng ngạc nhiên. Đừng động tâm sao?

- Em biết rồi. Em biết phải thế nào mà anh đừng lo cho em

Thấy cô trả lời thẳng thắn, anh Mao cũng yên tâm trong lòng. Đối với anh, anh chỉ sợ nhất là cô động lòng, haizz nếu cô động lòng sẽ chỉ khổ cho cô. Kim chi là người có thể cho cô tất cả ngoại trừ tình yêu.

.....

Trong tòa cao ốc Nhiếp thị.

Trương Kiệt - trợ lý của Nhiếp Chính Đường đang đứng trước bàn làm việc báo cáo lịch làm việc trong ngày cho anh.

- Nhiếp tổng, tối nay có buổi tiệc của Phương gia vào lúc 8 giờ tối.

Chính Đường xem hồ sơ, anh gật đầu, giọng nhàn nhạt, nói:

- Tôi biết rồi.

- Vậy có cần gọi người đi cùng anh không lão đại?

Chính Đường nheo nheo mí mắt:

- Gọi Mục.... à mà thôi, chủ đi cùng tôi.

Trương Kiệt gật gật khoe môi, anh lấp bắp:

- Lão đại... em là nam

Chính Đường quảng cho Trương Kiệt một ánh nhìn khinh bỉ:

- Chú nghĩ chủ vừa miệng tôi à?

Trương Kiệt vỗ mồm hỏi, may cho anh quá, nếu lão đại có ý nghĩ bất chính, anh hứa anh sẽ tự tử để giữ gìn trinh tiết a.

- Trương Kiệt, có báo cho đoàn làm phim dời giờ quay lại chưa?

Trương Kiệt buông ngay ý nghĩ lung tung trong đầu, anh gật đầu, đáp:

- Rồi thưa lão đại.

Nhiếp Chính Đường ngả người ra sau, anh day day thái dương, nhỏ giọng hỏi:

- Cô ấy... tỉnh chưa?

- Cô Chi Hân đã đến trường quay rồi, lão đại anh có cần em tìm hiểu một chút không?

- Không... à cũng được, xem xem cô ấy hôm nay có ổn không.

Trương Kiệt gật đầu, đang định quay ra làm việc lại chợt nhớ điều gì đó. Anh quay lại, cung kính nói:

- Nhiếp tổng, cô Linh Lan nói hôm nay cô ấy mệt, cô ấy hỏi anh có thể đến thăm cô ấy một chút được không?

Chính Đường nhắm hờ mắt, giọng nói chứa đầy phần tình cảm.

- Được, nói với cô ấy tôi sẽ ghé thăm.

Trương Kiệt gật đầu, không nói gì nữa, sau đó nhanh chóng đi ra ngoài.

Mà ở đây Nhiếp Chính Đường đưa tay cảm khung ảnh trên bàn đưa đến mặt, trong ánh mắt của anh chứa vô vàn tia dịu dàng thâm tình... Trong ảnh một cô bé mặc bộ đồ bệnh nhân, tay trái và chân trái đều bị bó bột nhưng cô bé lại cười rất tươi. Nụ cười ấy như thấm sâu vào trong lòng anh mãi mãi không phai nhòa...

Bạn đang đọc truyện *Gà Cho Kim Chú - Kim Chú Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5

Ngày đầu tiên đi quay khá thuận lợi, đạo diễn Từ nổi tiếng khó tính trong làm việc lại rất khắt khe với cảnh quay mà vẫn cười vui vẻ gật đầu, cho thấy ngày hôm nay là một ngày quay được trời ưu đãi.

Những ngày sau vẫn thế, tiến độ làm việc của đoàn rất trôi chảy. Bộ phim "Gọi Thanh Xuân" này dự chiếu cuối năm sẽ ra rạp cho nên thời gian quay cũng phải nhanh chóng thêm một chút để kịp tiến độ.

Hôm nay đã là 1 tuần kể từ sau ngày Chi Hân ngủ cùng Nhiếp Chính Đường ở phòng tổng thống, 1 tuần qua anh vẫn không liên lạc với cô, cứ tựa như 2 người chưa hề quen biết nhau.

Chi Hân sáng nay không có cảnh quay nên cô đến muộn, cảnh quay của cô là buổi chiều nên không cần gấp gáp đến sớm. Ngồi vào lều trang điểm, cô tập trung lướt lướt điện thoại, trên màn hình hiện lên một bức ảnh, trong ấy là bàn tay của một người phụ nữ. Bàn tay trắng nõn nà, trên ngón áp út đeo một chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh rất đẹp. Góc phải trên cùng bức ảnh thấy được thấp thoáng xương bàn tay của một người đàn ông, trên cổ tay đeo một chiếc đồng hồ không nhìn ra nhãn hiệu. Bên dưới bức ảnh là dòng trạng thái "love you", bức ảnh vừa mới đăng tối hôm qua nhưng đến trưa hôm nay lướt yêu thích đã lên đến năm mươi ngàn, lượt bình luận cũng đạt gần 10 ngàn. Quả thực là con số không tồi.

Trong lều lúc này cũng không mấy đông người, cách xa chỗ Chi Hân một chút là Mục Đồng và Lưu Tuấn nam diễn viên phụ của phim. Nghe mọi người xôn xao, cô cũng thuận tiện nghe được một chút.

- Linh Lan hôm qua vừa đăng ảnh với nhãn bỏ câu, tôi cá chắc là được cầu hôn rồi.

- Còn gì nữa, trong hình còn có tay nam kia kìa. Eo nhìn bàn tay kia tôi đoán là người có tiền đấy.

Chi Hân vừa nghe vừa chăm chú nhìn vào bức ảnh kia, thật sự cô cảm kháng với phúc khí của người phụ nữ tên Linh Lan này. Vừa xinh đẹp, tài giỏi lại hạnh phúc, thật là viên mãn. Chẳng bù cho cô ấy.... càng nghĩ càng thấy buồn lòng.

Thấy cô đăm chiêu, anh Mao huyếch huyếch tay cô, cười cười hỏi:

- Nghĩ gì sâu xa vậy?

Chi Hân cười yếu ớt, cô hươ hươ điện thoại đến trước mặt anh Mao:

- Em đang hâm mộ anh Mao à.

Anh Mao chụp lấy điện thoại trên tay cô, vừa xem ảnh anh vừa hỏi dò:

- Em theo dõi cô ấy à?

- Ừm em hâm mộ giọng hát với nhan sắc này quá thế.

Anh Mao gật gù:

- Ừ, tiết chế chút đi cô bé, anh thấy em sắp thành fan cuồng rồi đấy.

Chi Hân héch mếu, cô e hèm mấy tiếng:

- Gì chứ, em đây lại càng thích đấy.

Vừa lúc ấy bên ngoài Tiểu Quỳnh đang đi vào, thấy Chi Hân cùng anh Mao vui vui vẻ vẻ. Cô ta nhếch môi, bực dọc đi sang bên cạnh Chi Hân, ngồi xuống, giọng dè dặt:

- Một ô môi, một bảm chân mà làm như hay ho lắm. Người đầu, hóa trang lại cho tôi đi.

Anh Mao nghe cô ta nói tức đến muốn nổ đom đóm mắt nhưng Chi Hân lại kéo anh lại không cho anh gây sự.

Thấy Chi Hân nịn không nói gì, Tiểu Quỳnh tức anh ách nhưng cũng không dám làm càng chi có thể ngồi đó mà hậm hực.

Anh Mao kéo ghế ngồi cạnh Chi Hân, giọng anh bực dọc:

- Ra đường đi không may đập trúng phân hay sao mà gặp ai cũng hần học, đúng là thiếu văn hóa.

Chi Hân kéo tay anh, nói nhỏ:

- Mặc kệ cô ấy, không nói đúng tên không phải chúng ta.

Bên phía Tiểu Quỳnh đang có thợ trang điểm, mà bên đây cũng vừa có người tiến lại trang điểm cho Chi Hân. Tiểu Quỳnh liếc liếc sang bên Chi Hân, lại không biết là giả vờ hay vô tình mà hét lên:

- Đau, cô có biết làm tóc không vậy?

Cô thợ trang điểm gương mặt uất ức, rõ ràng cô ấy đã rất là nhẹ tay rồi.

- Xin lỗi, để tôi nhẹ tay thêm chút nữa.

Tiểu Quỳnh cau mày, à ta hất tay thợ trang điểm ra, chỉ chỉ về phía Chi Hân.

- Cô kia, qua làm cho tôi đi.

Cô thợ trang điểm đang làm cho Chi Hân cũng dừng tay lại, cô ngạc nhiên hỏi lại Tiểu Quỳnh:

- Tôi sao?

Tiểu Quỳnh gất gỏng:

- Không có thì ai, không lẽ tôi nói ma.

- Nhưng mà...tôi đang làm cho cô ấy...

Tiểu Quỳnh hung hăng tròn mắt:

- Tôi có cảnh quay trước cô ta, cô không làm cho tôi trước, đạo diễn Từ trách xuống thì cô chuẩn mực tâm lý bị đuổi đi.

Cô thợ trang điểm cảm thấy rất khó xử, bình thường cô chịu trách nhiệm trang điểm làm tóc cho nhân vật chính hoặc thứ chính. Còn tuyến nhân vật như Tiểu Quỳnh đáng lý ra không ở lâu bên đây nhưng là cô ấy cho là mình cũng chính nên vào đây làm. Bây giờ đang làm cho nữ chính lại chạy sang nữ phụ số 2 thì... làm sao được.

- Nhưng mà...

Mục Đồng ngồi trong góc này giờ, bây giờ mới lên tiếng:

- Cùng là anh em một đoàn nhường nhau một chút đi.

Mục Đồng nói ra câu này là nghiêng về phía Tiểu Quỳnh rồi, Chi Hân neho neho mắt, ép cô sao, được thôi.

Nhoen môi cười, cô vừa nói với thợ trang điểm vừa nhìn về phía Mục Đồng:

- Chị Mục Đồng nói đúng, toàn là chị em, cái gì nhường được thì nhường.

Nói rồi cô lại nhìn thợ trang điểm, vui vẻ nói với cô ấy:

- Chị làm cho Tiểu Quỳnh trước đi, để cô ấy qua làm tóc cho em. Tiểu Quỳnh làm cũng nhanh mà, cảnh quay của em chưa đến nên không cần vội.

Thợ trang điểm gật đầu, cô nhanh chóng chuyển sang chỗ Tiểu Quỳnh, còn thợ trang điểm đang làm cho Tiểu Quỳnh lại đi sang bên cạnh Chi Hân. Thật sự nhìn thì thấy đơn giản chỉ là đổi người trang điểm nhưng thâm sâu thế nào thì chỉ bản thân tự mỗi người hiểu lấy. Chỗ showbiz này thì phi gan ghét đó kị bùa vậy, lòng mỗi một người cũng thâm sâu âm trầm như đáy biển. Hôm nay ta nhìn người, ngày mai có lẽ người phải nhìn ta. Chi Hân cũng không phải người dễ bán thân mình chịu thiệt thòi, cô ấy sẽ trả lại cho Tiểu Quỳnh một cú vì hôm nay cô tình tranh người với cô. Còn về Mục Đồng, cô phải xem thêm vậy, ý tứ kia của cô ấy không biết là vô tình hay lại là cố ý.

Cảnh quay hôm nay Chi Hân diễn rất đạt, cô cùng sư huynh Gia Hào diễn rất ưng ý. Đạo diễn Từ phải nói là hài lòng cười tít mắt. Nhưng đến lượt Tiểu Quỳnh lại không mấy suôn sẻ, chẳng biết hôm nay cô ta thế nào mà liên tục NG từ sáng đến giờ. Cả đoàn làm phim đều bị cô ta liên lụy.

Ngồi dưới mái ô, cô cùng Gia Hào đang tập thoại cho cảnh tiếp theo. Phía trên kia Tiểu Quỳnh cùng Mục Đồng lại vừa NG lần nữa, lỗi lại do Tiểu Quỳnh quên thoại. Đạo diễn Từ bị bức đến điên lên, ông mắng:

- Cô có biết diễn không vậy, một cảnh NG mấy chục lần. Cô muốn tôi phá sản theo cô à, diễn thế như vậy cũng đi làm diễn viên, có lộn không vậy hả?

Tiểu Quỳnh tức phát khóc nhưng một câu cũng không dám cãi lại đạo diễn Từ. Sau lưng cô ta là ai chống lưng thì mặc kệ, đã vào phim của đạo diễn Từ ông ấy sẽ không nể nang bất kỳ một diễn viên nào. Ngay cả Gia Hào cũng bị chính mấy lần thi Tiểu Quỳnh chẳng có gì để ông phải nể nang. Muốn không bị đạo diễn Từ mắng thì tốt nhất diễn cho thật đạt là được.

Gia Hào ngồi gần cô, anh khẽ nói nhỏ vào tai cô:

- Tiểu Quỳnh này diễn xuất tệ thật, vào được phim đạo diễn Từ xem ra kỳ tích rồi.

Cô mỉm cười, cũng không nói gì nhiều.

- Sư huynh xem em diễn có tệ không, em sợ bị mắng, có gì sư huynh chỉ dạy thêm cho em với.

Gia Hào cười với cô:

- Chi Hân sư muội nhìn chung giỏi hơn anh rồi, em đứng khách sáo nữa anh thấy hổ thẹn lắm.

Cô cười cười dắm vào vai anh, hai anh em ở chung một chỗ cũng hợp ý nhau lắm.

- Vừa bắm đùi vừa thả thính đàn ông đúng là hèn.

Tiểu Quỳnh hần học từ trên đi xuống, khi đi ngang qua cô lại vu vơ nói một câu trống không như vậy. Gia Hào có chút không vui, anh tiện miệng hỏi:

- Tiểu Quỳnh là đang nói ai vậy nhì?

Tiểu Quỳnh nghe tiếng Gia Hào hỏi, à cười nhạt nói bâng quơ:

- Em có nói ai đâu, là nói linh tính vậy mà.

Nhận được câu trả lời Gia Hào cũng không hỏi nữa, anh mặc dù không thích gì Tiểu Quỳnh nhưng dù sao cô ta cũng không chạm đến anh, anh không cần phải quan tâm nhiều đến cô ta làm gì.

Chi Hân mỉm môi im lặng, cô thật sự không hiểu được Tiểu Quỳnh bị mắc bệnh gì. Cứ gặp cô ở đâu là cắn cang ở đó. Nói đúng ra chính cô ta mới phải là người e dè khi gặp cô mới phải chứ. Đúng là mặt dày, lúc nào cũng cho mình là hay là đúng.

Phía trên có tiếng đạo diễn Từ ho to đến lượt diễn của Chi Hân và Gia Hào. Nhìn theo bóng dáng cô đi, Tiểu Quỳnh cau mày, ý ghen ghét hiện lên rõ trên mặt không cách nào che giấu được....

.....

Vừa quay ra, bé Thu đã đứng đợi sẵn, con bé đưa cho cô chai nước khoáng cùng với điện thoại.

- Chị Hân khi này có Nhấp... tổng gọi cho chị.

Chi Hân đang uống nước thiếu chút nữa là sặc đến mũi, cô vừa lau đi vết nước vừa phun ra vừa lo lắng hỏi:

- Anh ấy nói gì?

- Dạ không nói gì, bảo chị quay xong gọi lại.

Chi Hân gạt đầu, cô cầm điện thoại đi ra một góc xa ít người qua lại. Ân máy gọi cho anh, tìm cô đập thành thịch từng hồi. Đầu dây bên kia vang lên một hồi tút tút kéo dài...

- Alo.

- Alo, t...em là Chi Hân đây.

- Ừm quay xong rồi à?

- Dạ vâng, anh tìm em ạ?

- Ừm em thay đổi đi, 15 phút nữa tôi đến đón em.

- Dạ vâng.

- Ừ.

Cứ thế tắt máy. Chi Hân thoáng thở hắt ra, mỗi lần nói chuyện với vị kim chủ này đều khiến cô toát hết mồ hôi.

Ôm điện thoại trong tay, cô đi nhanh về lầu thoát lớp trang điểm cùng đồng phục diễn ra. Sau đó nhanh chóng đi ra trước chờ người của Nhiếp Chính Đường đến đón.

Lúc xe của Nhiếp Chính Đường đến nơi, cô đang trong lầu chờ, nghe thấy tiếng tín hiệu vang lên từ điện thoại, cô đi ra ngoài, sau đó nhanh chóng leo lên xe, chiếc xe cũng nhanh chóng lao vào làn đường đông đúc.

Ngồi vào trong xe, cô không ngờ Nhiếp Chính Đường sẽ đích thân đi đón cô. Thấy anh cô có chút chột dạ, nói nhỏ:

- Anh cũng đến đón em ạ?

Chính Đường nhìn cô, anh kéo cô về phía anh, để cả người cô dựa vào lồng ngực anh, anh khẽ nói:

- 1 tuần không gặp tôi rồi, em có nhớ tôi không?

Tím Chi Hân thoáng đáp nhanh hơn bình thường, có nhớ anh ấy không à??? Cô hình như...không.

- Có chút chút.

Chính Đường khẽ cười nhạt, anh hỏi:

- Chút chút hay là không có, em cũng biết nói dối nhỉ?

Cô cá kình nhưng sau đó lại thở dài, ù rừ thật lòng:

- Chính Đường, em ở gần anh không đếm đủ trên đầu ngón tay. Nhớ... chẳng biết gì để nhớ.

- Cũng hợp lý, nói thế là do tôi thiếu sót rồi.

Chi Hân nghe có mùi nguy hiểm, cô thoát khỏi ngực anh, đưa mắt dò xét, hỏi:

- Tiếp theo sau đó????

Chính Đường nhìn gương mặt dè chừng của cô, anh thoáng bật cười:

- Tiếp theo...tất nhiên là nên về sống cùng một nhà để tránh thiệt thòi cho em rồi.

Chi Hân than thầm trong lòng... thôi mẹ ơi, lần này tiêu thật rồi.

Mặc kệ cho cô đang điên cuồng tự trách mình, anh vẫn ôm lấy cô suốt quãng đường còn lại. Không phải là anh không muốn sống cùng cô, anh cảm thấy nên cho cô thời gian xem cô có nhớ anh không. Nhưng xem ra...anh dùng sai cách với cô rồi.

Xe dừng trước cửa một nhà hàng đồ Nhật, Chính Đường xuống xe trước sau đó mở cửa cho Chi Hân xuống theo. Anh dắt tay cô, một trước một sau hiên ngang đi vào nhà hàng. Phía sau có thêm mấy anh chàng vẻ sỗ to cao hộ tống.

Vừa vào nhà hàng, vị giám đốc ra đón tận cửa, sau đó đưa anh và cô đến trước cửa phòng vip mới lui ra. Chi Hân đưa mắt nhìn xung quanh, phòng vip này đẹp quá, bên trong còn có con thuyền nhỏ có cá bơi tung tăng thật đẹp.

- Ở đây đẹp thật.

Chính Đường nhìn cô, anh gạt đầu:

- Nếu thích sau này thường đến đây là được.

Chi Hân cũng không nói gì, cô khẽ gạt đầu. Thú thật cô và anh vẫn chưa tiếp xúc nhiều, cơ bản vẫn còn khá gương ép. Gặp nhau như thế này cô cũng chẳng biết nên nói cái gì. Cô cũng không thuộc tí người hoạt ngôn nên chẳng biết nên bắt chuyện từ đâu.

- Em quay ổn không?

Đang loay hoay không biết nên làm gì, nghe anh hỏi cô vội vàng trả lời.

- Cũng ổn, phim này khá phù hợp với em.

- Ừm có ai gây khó dễ cho em không?

Chi Hân suy nghĩ một chút, gây khó dễ à? Ngoài Tiểu Quỳnh ra thì Mục Đồng cũng hay nói linh tinh đá xoáy cô, như thế có gọi là gây khó dễ không nhỉ?

Thấy cô đăm chiêu không trả lời, anh cau mày hỏi:

- Có người gây khó dễ cho em à?

- Ờ không, em vẫn tốt không có chuyện gì cả.

Cô nghĩ kỹ rồi, trước tiên nếu đã chống đối cô thì cô sẽ giải quyết, nếu cô giải quyết không được thì lúc đó nhờ anh cũng chưa muộn mà.

Chính Đường gạt đầu, anh nhàn nhạt nói:

- Ừ có chuyện gì nói với tôi, tôi sẽ không để em chịu bất cứ thiệt thòi gì.

Cô nhìn anh, chẳng biết thế nào, khi nghe anh nói câu đó trong lòng cô lại sinh ra cảm giác rung động. Trong tim cô, bức tường thành kiên cố đã có dấu hiệu nứt vỡ...mặc dù chỉ là một khe nhỏ mà thôi.

Bên ngoài, nhân viên đưa thức ăn lên. Nhiếp Chính Đường gọi một bàn đồ ăn đầy ắp, tất cả món nào cô cũng thích. Thấy cô mắt tròn mắt nhỏ nhìn bàn thức ăn, anh cười nhạt, nói:

- Em ăn đi.

Chi Hân gật đầu, cô mỗi khi thấy thức ăn là cười tít mắt. Vừa ăn vừa khen ngon, lại vui vẻ rót mấy cốc liền rượu trái cây uống liên tục.

Chính Đường thấy cô uống có vẻ nhiều rượu, anh can ngăn.

- Em uống ít thôi, rượu này có độ, mau say lắm.

Chi Hân lại uống thêm một ly nhỏ, cô vừa cười vừa nói:

- Không đâu, rượu này ngọt ngọt như nước hoa quả chắc không say được đâu. Anh đừng lo, từ lượng của em cũng khá lắm.

Chính Đường cũng không tiếp tục can cô, anh chỉ lắc đầu, cô muốn uống thì cứ uống, anh lo cho cô là được.

Quả thật kẻ thiếu hiểu biết lại hay cãi lời thường không có kết quả tốt, điển hình là cô. Một mình ôm hai chai rượu "nước hoa quả" uống cạn không còn một giọt nào. Đến khi cô đứng lên muốn đi rửa mặt lại say sẩm đến mức đứng không vững. Đi được một hai bước lại ngã nhào, may mà có Chính Đường kịp thời đỡ lấy cô.

Ôm lấy cô vào lòng, anh cau mày, có ý trách nhẹ:

- Tôi đã bảo sẽ say, em lại không nghe.

Chi Hân gương mặt ửng hồng, cô nhìn anh không chớp mắt. Đưa tay lên xoa xoa mặt anh, cô cười hề hề, nói:

- Chính Đường... anh đẹp thật đó, tôi chưa từng thấy người đàn ông nào đẹp như anh. Cả đại minh tinh Hứa Đông cũng không đẹp bằng anh đâu.

Chính Đường nheo nheo mắt, Hứa Đông là ai, ai lại làm cô nhớ nhiều đến như vậy?

- Hứa Đông là ai?

Nghe anh hỏi, cô cười khanh khách chỉ chỉ vào mặt anh:

- Hứa Đông mà anh cũng không biết à haha...anh ấy đẹp trai lắm nhưng mà... thua anh...

Chính Đường cảm thấy toàn thân nóng ran, có chút khó chịu, anh hỏi:

- Em thích anh ta?

Chi Hân lắc lắc đầu:

- Không, em hâm mộ... em chẳng thích ai cả.

- Chẳng thích ai sao, kể cả tôi?

Chi Hân lại thật thà gật đầu:

- Ừ em...chưa yêu ai...cũng chưa từng thích ai bao giờ... anh...em cũng không thích.

Chính Đường nghe đến đây lại cảm thấy toàn thân được thả lỏng, anh không sợ cô không thích anh, anh chỉ sợ cô thích người khác. Nếu cô đã không thích ai thì việc thích anh chẳng còn xa xôi nữa.

Xốc cổ lên anh ôm trọn lấy cô vào lòng, cô vừa cười vừa nghịch nút áo sơ mi của anh, bộ dáng cứ như một đứa trẻ con làm nũng. Chính Đường càng nhìn càng thấy hồ hấp căng thẳng, anh tốt nhất nên đưa cô về ngủ nếu cứ để tình trạng cô đùa bỡn anh như thế này... anh sẽ không nhận được mà "ăn" cô mất. Nhanh, phải nhanh thôi.

Chi Hân say thật rồi, cô cứ mặc cho Chính Đường ôm đi đâu thì đi, cô dường như thấy vui vẻ với mấy cái cút áo vô tri vô giác trên người anh.

Mà ở đâu đó vị Hứa Đông đang vừa thoát khỏi mũi đạn của ai đó. Xem tí nữa chỉ vì một lời nói bừa của một người đang say mà hủy hoại tiền đồ của một đại minh tinh màn bạc. Nguy hiểm... thật là nguy hiểm a...

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Kim Chủ - Kim Chủ Là Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Sáng hôm sau lúc Chi Hân thức dậy Mặt Trời đã ló dạng hừng đông, cô từ trên giường lồm cồm bò dậy. Đầu đau như búa bổ, cô hống lại khô khốc, Chi Hân hai tay vỗ vỗ đầu, quơ quàng tìm điện thoại.

Với tay lên đầu giường, cô lại thấy hình như có gì đó không đúng lắm. Khách sạn phòng cô có một cái tủ nhỏ bên trái mà, sao bây giờ lại không thấy nữa rồi?

Nheo nheo mắt nhìn, cô suy nghĩ nửa thì hét lên vì kinh ngạc. Đây...đây đâu phải phòng khách sạn của cô.. đây là đâu đây???

Trong căn phòng to lớn với gam màu đen trắng chủ đạo, nhìn xung quanh lại có phần lạnh lẽo. Chi Hân thật sự không nhớ ra được đây là đâu, trong trí nhớ cô chưa từng thấy phòng khách sạn nào lạ đến như vậy. Khoan, hòm qua cô uống say thì phải... lẽ nào...

- Em dậy rồi à, dậy rồi thì xuống nhà uống canh giải rượu đi.

Chính Đường... là giọng của anh ấy.

Chi Hân nhìn người đàn ông mặc quần áo thể thao đang hai tay khoanh tròn đứng trước cửa phòng. Oa...anh đẹp trai quá... tưởng người này có khi còn đẹp hơn người mẫu nam, dung mạo thì không phải bàn, nói là đẹp như hoa cũng không quá chút nào.

Thấy cô cứ nhìn không chớp mắt, anh cười cười, bước đến gần cô, giọng điệu đùa bỡn:

- Sao, em nhìn đủ chưa?

Chi Hân vẫn còn ngơ ngác chìm đắm vào sắc đẹp, cô vô thức gật đầu:

- Nhìn đủ rồi.

Chính Đường lại được phen chau chọc:

- Nếu đã thích tôi như vậy thì... hay là chúng ta vận động một chút đi.

Cô bây giờ mới giật mình bừng tỉnh, mắt nhìn anh, giọng nói run run:

- Ở vận động gì... em...em..

Chính Đường ôm lấy cô, đề sát cô xuống nệm mềm mại, mắt anh nheo lại, giọng trầm đục mê hồn:

- Hôm qua em say quá chắc quên hết rồi hả?

Chi Hân lấp ba lấp bắp không nói nên lời, cô nhớ. cô có nhớ cái gì hôm qua đâu. Chẳng nhớ hôm qua cô....

Cô ngó xuống dưới thân, hôm qua cô mặc váy mà bây giờ lại là đồ ngủ...không lẽ... cô thất thân rồi sao?????

- Anh...em và anh...thật sao?

Chính Đường gương mặt bí hiểm nhìn cô, cười:

- Em đoán xem.

Đoán... bây giờ còn bắt cô đoán, cô đoán làm thế quái nào được đây. Chi Hân càng nghĩ càng thấy đau đầu, cô còn là nữ, hơn hai mươi năm qua đều chăm chăm giữ trinh tiết còn hơn giữ mạng, cũng vì cô có tư tưởng cổ hủ nên 4 năm qua kể từ khi debut cô mới không chấp nhận theo kim chủ. Vậy mà giờ đây... thất thân lúc nào cô cũng chẳng biết và chẳng nhớ gì cả. Chết tiệt mà.

Ủ rù, cô chán chường:

- Em...chẳng nhớ gì.

- Tất nhiên, vì em say mà.

Anh càng nói càng thấy cô nhún mày cau má, thôi không đùa cô nữa. Chính Đường nhìn cô, ép cô cũng nhìn anh, giọng anh trầm trầm nhẹ nhàng nói:

- Chi Hân, tôi rất nghiêm túc với em, tôi mong em cũng sẽ nghiêm túc với tôi. Em hiểu chưa?

Chi Hân nhìn anh, cô có chút cảm giác căng thẳng, anh nói thế là thế nào. Chẳng phải quan hệ của anh và cô chỉ là kim chủ và tình nhân được bao nuôi hay sao, anh... liệu là ám chỉ cái gì vậy?

- Chẳng phải chúng ta...

- Tôi thích em.

Thích cô, chuyện quái gì vậy, chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Thấy cô vẫn còn ngỡ ngàng, anh cười nhún nhát hôn lên má cô, giọng nói nhẹ nhàng thâm tình nhất mà anh từng nói:

- Em chỉ cần ở bên cạnh tôi là được không cần phải suy nghĩ quá nhiều, tôi sẽ không để em chịu thiệt thòi bất cứ việc gì. Em tin tôi.

Cô chăm chú nhìn anh, trong lòng lại dâng lên cảm giác khó nói nên lời. Cô chưa từng yêu ai cũng chưa từng nghĩ sẽ yêu ai trước khi thành công trong sự nghiệp. Chính Đường nói như vậy khiến cô hoang mang nhiều hơn là vui thích, cô sợ... cô rất sợ sẽ giống như thần tượng của mình, vì yêu mà đánh mất mọi thứ...

- Em...em....

- Em không cần nói gì, tôi chờ em được.

Nói rồi anh đứng dậy cũng kéo cô theo, buông ta cô ra, anh nói:

- Em thay đồ đi, tôi chờ em ăn sáng.

Đến khi anh đã đi khuất rồi, cô vẫn còn đứng đấy thất thần nhìn theo bóng anh... Cô vẫn không thể hiểu được những gì anh nói, anh nói anh chờ cô được, anh cũng nói anh thích cô rồi. Đối với cô, đây là vui hay buồn đây?

Thôi không cưỡng cầu, những việc chưa rõ không cần quá cưỡng cầu.

.....

Lúc cô xuống phòng ăn đã thấy Chính Đường ngồi đợi sẵn, suốt buổi ăn sáng cô với anh cũng không có nói với nhau cái gì. Một phần vì cô không có thói quen trò chuyện khi ăn, một phần vì cô cũng chẳng biết nói gì. Mà hình như anh cũng thế, anh suốt buổi chỉ gấp thức ăn cho cô chứ tuyệt nhiên cũng không nói câu nào. Không gian trên bàn ăn khá trầm mặc.

Hôm nay cô không có lịch quay, mấy buổi tiếp theo đoàn làm phim sẽ quay nam chính với dàn diễn viên phụ, còn cô lại được nghỉ. Đang loay hoay không biết nên làm gì tiếp theo, lại thấy anh đang ung dung ngồi đọc báo. Cô nhớ người pha hai ly sữa ấm, đi lại gần chỗ anh, đưa sữa đến trước mặt anh, cô nói:

- Anh uống đi cho ấm bụng, hôm nay anh không đi làm sao?

Anh nhận ly sữa từ tay cô, thần sắc có chút cô quai.

- Em kêu tôi uống cái này?

Chi Hân gật gật đầu:

- Vâng, uống sữa tốt cho cơ thể, anh đừng uống cà phê đen nữa, vừa đắng vừa hại.

Khóc mũi gật gật, anh cau mày:

- Tôi không uống, không quen uống cái này.

Chi Hân nhìn người đàn ông lớn đầu lại cau mày với sữa, bản năng làm mẹ tiềm ẩn trong con người cô trỗi dậy, cô làm bầm đưa ly sữa đến gần miệng anh hơn:

- Anh uống thử xem, xem có ngon không. Anh cứ uống cà phê có bỏ béo gì đâu, nghe em một lần xem.

Chính Đường hơn 30 tuổi đầu, lần đầu tiên bị ép đến mức độ này, trong lòng thấp phần không thích nhưng khi nhìn gương mặt quan tâm của cô anh cư nhiên lại thỏa hiệp phá vỡ quy tắc của bản thân mình.

Mở miệng hớp lấy một chút sữa ấm, cảm giác ngọt ngọt thanh thanh mà không quá béo truyền đến lưỡi. Anh nhu mày, cái này... cũng không tệ.

Thấy anh chịu uống, cô vui vẻ cười:

- Thế nào, ổn đúng không?

Anh nhìn cô lại hớp thêm tí sữa nữa, gật gật đầu.

- Sữa này ngon lắm, em uống hơn 2 năm nay rồi. Trước kia rất thèm nhưng không có tiền mua đâu vì sữa này rất đắt ý. Đúng thật nhà anh cái gì cũng đầy đủ nhì.

Nghe cô nói, anh có chút không vui. Anh mới chỉ tìm được có 1 năm trước trong hàng vạn con người... cuộc sống 1 năm trước của cô rất không ổn, vậy mấy năm về trước... cô sống thế nào?

- Em sống không tốt sao?

Chi Hân cũng hớp một hơi sữa ấm, cô cười nhạt, nói:

- Không, vẫn luôn tốt mà.

Vẫn luôn tốt... đến sữa cũng không có uống thì tốt làm sao được. Anh cau mày, trong lòng lại thêm ngàn lần tự trách bản thân mình... trách anh vì sao lại tìm được cô trở đến vậy?!

Cảm giác bức rức khó chịu, Chính Đường nâng ly sữa trong tay một hơi uống sạch. Vừa hay Trương Kiệt từ ngoài cửa đi vào, thấy anh uống sữa anh xém chút rót hai mắt ra bên ngoài. Kính ngạc, anh hét lên:

- Nhiep tổng... anh là đang uống sữa sao?

Chính Đường không trả lời, Chi Hân lại thay anh nói:

- Ủ sữa tốt mà, anh ấy đang uống sữa.

Trương Kiệt cả kinh, trong lòng anh run rẩy từng hồi, Lão Đại của anh chưa bao giờ uống sữa... chưa bao giờ đâu...Ấy vậy mà...

Anh lại nhìn sang Chi Hân, sự hâm mộ trong lòng trời dậy, anh theo Lão đại hơn 10 năm chưa bao giờ thấy anh ấy uống một giọt sữa nào, mấy lần thấy anh ấy bỏ bữa vì làm việc anh có pha đen đến nhưng lại bị anh ấy mắng cho một trận nên thôi không dám đem sữa đến gần. Ấy vậy mà...chị dâu tương lai lại có thể.... nhân tài... nhân tài a!!!

- Chào chị dâu lớn....sau này mong chị chiều cổ cho em

Chi Hân giật mình trước phản ứng lạ lùng của Trương Kiệt, cô lắp bắp:

- Đây... tôi đâu phải chị dâu

Trương Kiệt gần như bỏ quên luôn Nhiep Chính Đường, anh đi đến gần Chi Hân, nghiêm túc nói:

- Em nguyện trung thành với chị cũng như trung thành với Lão đại, chị tin tưởng em. Chị dâu, chị là thần tượng của em.

Thần tượng??? Chi Hân ngờ ngờ ngác ngác nhìn Trương Kiệt, cô thật sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa. Anh chàng này nói lung tung cái gì vậy???

Chính Đường kéo Chi Hân về phía mình, anh trừng mắt về phía Trương Kiệt khiến anh chàng rụt cổ sợ hãi.

- Em đừng nghe tên này lời nhảm.

Chi Hân gật đầu, cô cũng nghĩ cô không nên nghe người đàn ông kia nói lung tung. Sợ thật!

- Trương Kiệt, đến đây có việc gì?

Trương Kiệt bây giờ mới khôi phục lại bộ dáng nghiêm túc của một trợ lý, anh đưa đến một bộ hồ sơ nghiêm túc báo cáo:

- Việc Tổng Dân nhờ đã sắp xếp xong. Lão đại, anh xem qua một chút.

Chính Đường xem bảng báo cáo, anh gật đầu, đóng tập hồ sơ lại, nhàn nhạt nói:

- Chủ nói lại với Tổng Dân, cứ bình tĩnh đừng nóng vội.

- Vâng. À còn việc này nữa, cô Li...à cô Lan nói cô ấy không tốt, Lão đại anh có thể...

Chưa nghe Trương Kiệt nói hết câu, Chính Đường đã cắt ngang:

- Không, tôi hôm nay rất bận. Nói cô ấy tự lo cho mình, thiếu gì có thể báo với chú.

Trương Kiệt liếc mắt nhìn sang Chi Hân, anh trong lòng chẳng hiểu vì sao lại nghiêng về chị dâu này mặc dù cô Linh Lan vẫn rất tốt với anh... Nhưng mà... thôi thôi, việc của lão đại, anh tốt nhất không nên xen vào.

- Vâng em hiểu rồi, có việc gì anh gọi cho em, em về công ty trước.

- Ủ.

Trương Kiệt lúc đi ngang qua Chi Hân cũng không quên biểu lộ tình cảm, nhìn anh chẳng khác gì một fan hâm mộ thật sự của cô. Chi Hân lắc lắc đầu, có một fan hâm mộ đẹp trai như vậy xem ra cũng rất tốt a.

Thấy cô vừa nhìn Trương Kiệt vừa cười, Chính Đường có chút không vui. Anh kéo cô sát lại gần anh, quay mặt cô về phía anh, giọng anh trầm đục:

- Em nhìn hân ta làm gì, đẹp hơn tôi à?

Chi Hân ngờ ngác, cái tên này... bị làm sao đây?

- Không, em chỉ thấy anh ta thú vị thôi mà.

Anh nhìn cô, hai mắt híp lại, giọng điệu mờ ám

- Em là người của tôi, tôi rất không thích em nhìn người đàn ông khác.

- Ồ nhưng mà... em là diễn viên cơ mà.

- Trừ đóng phim ra.

Chi Hân bây giờ mới cảm thấy thái độ, ôi cô là diễn viên nếu bất cứ không được gần với nam giới thì khác nào bắt cô bỏ nghề. Kim chủ này...tâm lý khó nắm bắt quá đi mất.

Xong buổi sáng hôm đó, cô và anh chung sống cùng một nhà rất tốt. Theo như lời của Nhiep Chính Đường, cô sau này sẽ sống cùng anh ở đây, đồ đạc của cô cũng đã được anh Mao đem đến. Lúc anh Mao chạy đến chỗ cô, gương mặt anh lấm la lấm lét sợ hãi, anh luôn miệng báo cô phải giữ thân phải giữ chính kiến của mình. Nhưng anh đâu biết cô gái của anh đã chẳng còn cái gì để mất nữa rồi.

.....

Chính Đường là một người khá kiêu lời theo cô nghĩ là thế. Bình thường anh cũng không mấy nói chuyện, hai hôm ở chung với anh, rất ít khi anh nói những chuyện linh tinh. Đa số toàn cô thấy quá nhàm chán nên cùng anh thả rong đưa cả nhưng chung quy toàn là cô nói còn anh lại chăm chú ngồi nghe, lâu lâu lại ậm ừ để cho cô không bị chán. Nói thật ra ở chung với anh cũng rất tốt, cô cảm thấy rất dễ chịu. Bên ngoài người ta bảo anh vô tình lãnh khốc nhưng cô lại thấy không hân la như vậy, anh cũng rất chu đáo và dịu dàng ấy chứ. Ấy mà cô lại quên mất một điều quan trọng nhất, đó là không phải ai anh cũng dịu dàng đến như vậy, ngoài cô ra không có người thứ hai.

.....

Trong một căn hộ sang trọng, một người phụ nữ ngồi vắt chân nhìn ra bên ngoài bầu trời tối om, trên tay cô là điều thuốc còn đang rực cháy. Khói từ miệng cô phả ra, giọng cô thanh cao khê hời:

- Anh ấy hai hôm nay không đi làm sao?

Một người đàn ông bí hiểm đội mũ đen gật đầu, nói:

- Vâng, Nhiep tổng hoàn toàn không ra ngoài, có việc gì Trương Kiệt sẽ thay anh ta giải quyết.

Người phụ nữ rút lại rít một hơi thuốc, không vui hỏi:

- Có tìm hiểu nguyên nhân vì sao không?

- Có. Chúng tôi quan sát được trong biệt thự Nhiep gia có một cô gái sống cùng, mấy ngày trước còn có một tên bảo mẫu diễn viên đem vali hành lý đến. Tôi cho người điều tra, tên đó là người của công ty giải trí Ánh Sao, tên là Vũ Mao, quản lý của diễn viên Liễu Chi Hân.

Người phụ nữ gật mình, cô ta buông điều thuốc trên tay xuống, ngồi dậy hỏi:

- Anh nói Liễu Chi Hân?

- Là cô ta, diễn viên ra mắt được 4 năm nhưng đến hiện tại mới nhận được vai diễn đặc khách. Cô ta người Hoa gốc Hoa nhưng hình như có thời gian sinh sống tại Hoa Kỳ. Tên ở Mỹ là Jadie, con gái của một nhà văn, mất mẹ từ

nhỏ. Năm 17 tuổi về lại nước, mang họ Liễu của mẹ dần dần tiến vào showbiz.

Người phụ nữ ngã người ra ghế, cô ta cau mày, dường như đang suy xét gì đó.

- Được rồi, anh không cần tìm hiểu Nhiếp Chính Đường nữa, anh ấy rất đa nghi nhất định các anh sẽ bị phát hiện. Sau này mọi hướng theo dõi tập trung về Liễu Chi Hân, mỗi ngày gửi báo cáo qua mail cho tôi, không cần trực tiếp đến đây, rất nguy hiểm.

Người đàn ông gật đầu, sau đó lui ra bên ngoài. Mà ở đây người phụ nữ lại đắm chìm với vô vàn suy nghĩ....

- Jadie... cô thật sự trở về rồi sao???

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Kim Chủ - Kim Chủ Là Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Sáng hôm sau Chi Hân đi đến trường quay rất sớm, mới 6 giờ anh Mao đã đem xe bảo mẫu qua đón cô.

Lúc Nhiếp Chính Đường tỉnh dậy đã thấy bên cạnh trống không lạnh lẽo. Nheo nheo mắt, anh nhìn thấy trên tủ đèn ngủ có một tờ giấy tiện lợi, trên đó viết vài chữ nhỏ nhắn nắn nót "Em đi quay, sửa em để sẵn dưới phòng ăn. Anh đừng quên bữa đây, rất là tốt", phía sau còn không quên có một mặt cười rất đáng yêu. Chính Đường nhếch môi cười, cô gái này thật là.....

Ngồi bật dậy anh đi nhanh xuống giường, trên môi ý cười vẫn còn tràn đầy. Sống chung với cô ấy... thật là tốt.

.....

Chi Hân đến trường quay vẫn không quên dùng điện thoại nhắn tin cho ai đó.

"Nhiếp tổng anh đã uống sữa chưa?"

Mấy phút sau điện thoại có tiếng tít tít vang lên.

"Rồi. Em đã ăn sáng chưa, nếu chưa tôi kêu người đem qua cho em"

Chi Hân nhanh chóng nhắn lại

"Em ăn rồi, anh không cần lo".

Cứ tưởng là anh sẽ không nhắn lại nữa nhưng ít giây sau lại có tin nhắn đến.

"Ừ quay tốt, tôi đợi em về ăn cơm".

Đọc xong tin nhắn, cô lại cười thút thít, anh Mao kể bên trở mắt nhìn cô mấy lần.

- Chi Hân... không được động tâm.

Chi Hân gật gù, cô cười ngoác miệng:

- Em không mà, chi là có qua có lại thôi.

Anh Mao hết nói nói với cô, thôi thì anh nhắc là nhắc vậy nhưng tâm là của cô, anh làm sao quản được đây.

Sau khi trang điểm xong là đến cảnh quay của Chi Hân và Tiểu Quỳnh. Trong phim có một cảnh Tiểu Quỳnh vì không được nam chính chọn mà sinh hận hăm hại nữ chính do Chi Hân đảm vai. Mà trong phim nữ chính vừa thông minh vừa danh giá, biết Tiểu Quỳnh hại mình liền dùng dùng đi tìm cô, lời qua tiếng lại, nữ chính thẳng tay tát Tiểu Quỳnh, sau đó mới có màn hiểu lầm qua lại. Cảnh này là cảnh Tiểu Quỳnh bị tát.

- Cất, Chi Hân cô dùng lực quá yếu. Làm lại.

Tiếng đạo diễn Từ lãnh lớt, Chi Hân thì cúi đầu xin lỗi, riêng Tiểu Quỳnh gương mặt hậm hực vừa bị tát.

Cảnh này Tiểu Quỳnh có yêu cầu thể thần nhưng đạo diễn Từ không đồng ý, bình thường những cảnh như này không cho phép đóng thế trừ khi người diễn là diễn viên có độ nổi tiếng cực cao. Mà Tiểu Quỳnh so ra cũng chỉ có một chút tiếng tăm không nhất thiết phải khiến đạo diễn Từ suy nghĩ lại.

Tiểu Quỳnh nhìn Chi Hân, cô à lắm bảm chi hai người nghe được.

- Chi Hân cô đừng thừa nước đục thả câu, cô mà tát mạnh tôi nhất định sẽ không tha cho cô đâu.

Chi Hân không trả lời, cô chỉ tập trung vào cảnh diễn sắp tới. Tiếng đạo diễn hô to:

- Action!

"Bốp" một tiếng và rất lớn, gương mặt Chi Hân đửng đửng giận dữ, thái độ gương mặt cùng với lực đạo lúc tát rất đạt yêu cầu.

Mà đối diện Tiểu Quỳnh lại sững sờ trước cái tát như trời giáng của Chi Hân, cô à gần như đứng đơ người quên mất lời thoại.

- Cất cất cất, Tiểu Quỳnh cô bị làm sao vậy, Chi Hân diễn rất tốt còn cô cứ rần rần đầu tiên ra diễn vậy. Cô có diễn được không thì báo tôi, quá chán.

Đạo diễn Từ chỉ trích khiến Tiểu Quỳnh phát khóc thật sự, cô à hét:

- Đánh đau thế này thì diễn làm sao được.

Vốn đạo diễn Từ chỉ muốn khiển trách nãy câu nhưng khi nghe Tiểu Quỳnh phản kháng lại, ông gần như bực phát, mắng không thương tiếc.

- Cô mới nhiều đồ đã giờ thôi mình tỉnh, cô biết bao nhiêu diễn viên phải diễn qua cảnh ngã từ trên cao xuống, một cái tát này thì là gì. Nếu cô thương xót cho da mặt mình quá thì nghỉ đi, tôi tìm diễn viên khác, ngoài kia đầy người muốn được vào đây. Tôi chưa từng thấy diễn viên nào trong phim của tôi lại diễn tệ như cô vậy, suốt một ngày hôm qua chỉ toàn có NG. Bây giờ lại ông eo, một câu thôi diễn không được thì đi.

Chưa bao giờ thấy đạo diễn Từ nóng giận mắng xối xà như vậy, quản lý của Tiểu Quỳnh phải chạy lại xin lỗi ông ta. Thật sự đạo diễn Từ nhìn Tiểu Quỳnh không vừa mắt từ lâu rồi nhưng ngoại cô là diễn viên trẻ không thể thiếu nóng nổi, nhưng mà ngày hôm nay đã đi quá giới hạn của ông. Cuộc đời làm đạo diễn mấy chục năm của ông chưa từng gặp diễn viên nào vừa diễn tệ vừa xấu tính như thế này. Đừng tưởng ông cục cằn như thế mà không biết gì, thời gian gần đây Tiểu Quỳnh ức hiếp Chi Hân không phải là ông tai điếc nhưng vì mâu thuẫn giữa các diễn viên nữ là không tránh khỏi, ông ra mặt sẽ không tiện cho Chi Hân.

Tiểu Quỳnh trơ mắt nghe mắng lại không dám nói lại câu nào, tình hình của à hiện tại chi à hiểu. Sau lưng tạm thời chưa có kim chủ à không thể làm loạn được.

Mục Đồng quan sát từ đầu đến giờ, cô nhìn về phía Chi Hân có chút chán ghét. Lại đứng dậy khỏi dù che, cô đi đến gần đạo diễn Từ nói giúp cho Tiểu Quỳnh một câu:

- Đạo diễn Từ, cô ấy trẻ người lại là con gái nên chấm chút da mặt. Bị đánh đau nên phản ứng chút thôi, ông xem da mặt cũng đỏ hết lên rồi đấy, bình thường tôi diễn cảnh bị đánh cũng không dám ra tay mạnh sợ hỏng da mặt người ta.

Anh Mao nghe Mục Đồng cười cười nói, ý tứ này rõ ràng ám chỉ Chi Hân mạnh tay rồi còn gì. Gì chứ nhìn gà cùng mình nâng niu bị nói không tốt, anh rất là không vui.

- Mục Đồng, em nói thế chẳng khác nào bảo Chi Hân nhà anh có tình?

Mục Đồng vừa nhìn anh Mao vừa cười, gương mặt cô thanh lệ nhưng nụ cười này lại biến chất làm sao.

- Ấy anh Mao em không có ý đó, Tiểu Quỳnh hay Chi Hân đều là tiểu sư muội của em, em đều yêu thương cả. Chi có điều nhìn da mặt Tiểu Quỳnh muốn hòng em cảm thấy có chút xót xa.

Đạo diễn Từ nghe Mục Đồng nói cũng vui đi phần nào tức giận với Tiểu Quỳnh. Nhưng chung quy lời của Mục Đồng ông cũng hiểu phần nào hàm ý chỉ là lần này Chi Hân không sai vì trong kịch bản cú tát của nữ chính giành cho nữ phụ còn tàn độc hơn nhiều, Chi Hân tát như thế là giảm đi lực trong nguyên tác rồi. Mục Đồng này... cũng không phải người yên phận.

Anh Mao nghe lời từ miệng Mục Đồng lại thấy khó chịu, từ đầu đến cuối là do Tiểu Quỳnh diễn không đạt, vậy mà bây giờ lại là do Chi Hân nhà anh diễn quá ác. Tức chết anh!

- Mục Đồng em đã nói Chi Hân với Tiểu Quỳnh đều là sư muội em yêu quý thì em cũng nên công tư một chút. Cảnh này Chi Hân nhà anh vô tội, con bé tát còn không ác bằng nguyên tác của tác giả viết đầu. Giải thích như em người không hiểu lại nghĩ do Chi Hân nhà anh lạm quyền đánh người. Anh nhớ trước kia em diễn cảnh tát cung nữ đến chảy máu miệng vẫn chưa thấy em xót xa cho miệng mồm con gái nhà người ta a.

Mục Đồng cứng miệng, nhắc lại cảnh quay đó cô lại diễn tiết. Kề không đội trời chung với cô từ một vai cung nữ bị cô tát thê thảm một đường vượt lên thành một ảnh hậu được người người ca tụng. Còn cô sau bao năm vẫn chỉ là một diễn viên hạng A có chút tiếng tăm, nghĩ đi nghĩ lại cô vẫn cay cú lắm.

- Anh Mao...

Mục Đồng chưa kịp trả lời đã bị đạo diễn Từ cắt ngang:

- Thôi được rồi, không cần nói nữa. Người đâu, mau dặm lại phấn cho Tiểu Quỳnh, chuẩn bị quay lại cảnh này.

Mục Đồng á khẩu lại bị người quản lý kéo tay kêu về, lần này xem ra anh Mao ăn thắng.

Mà trên kia Chi Hân lại hiền lành đứng một chỗ ngoan ngoãn cho thợ trang điểm dặm thêm phấn trên mặt mình.

Sau khi dặm thêm phấn xong toàn bộ người không phận sự đều thoát khỏi khung ghi hình chỉ còn lại Chi Hân và Tiểu Quỳnh. Hai người đứng gần nhau, Chi Hân trên môi mỉm cười, nói nhỏ như không nói vào tai Tiểu Quỳnh.

- Tiểu Quỳnh, ân oán giữa chúng ta theo cái tát này mà đi. Tôi không rảnh để ghét cô mãi được, ngày hôm đó cô chọn phản bội lại tôi, tôi xem như duyên tình của chúng ta đã hết.

- Action diễn.

Lại một tiếng "bốp" vang lên, Tiểu Quỳnh lần này nhập tâm thật sự, cảnh này đến lần thứ 3 thì qua.

Có thể không ai biết nhưng Tiểu Quỳnh biết Chi Hân là tát thật, cái tát thứ 2 và cái tát thứ 3 đều là vì ân oán trước kia mà tát. Tiểu Quỳnh không nói gì nhưng à ta trong lòng muốn phản ghi hận.

Lúc xong cảnh diễn, anh Mao kéo Chi Hân lại đưa cho cô chai nước khoáng, anh kể tai cô hỏi nhỏ:

- Em tát thật?

Chi Hân gạt đầu, cô nói nhỏ:

- Anh biết à?

Anh Mao bủn mủi, thông dong nói:

- Anh hiểu em nhiều hơn em nghĩ đó cô gái.

- Ân oán cũng nên giải quyết anh Mao à, em cảm thấy như thế này dễ chịu hơn là đánh trực tiếp.

Anh Mao ngồi gần cô, giọng anh cũng buồn buồn:

- Em dễ chịu nhưng cô ta không dễ chịu, cô khi lại gây thù với em thêm nữa.

Chi Hân nhìn nhìn kịch bản trong tay, cô nhàn nhạt nói:

- Em cũng không quên được, ngày đó cô ta làm hại em, thù này 4 năm em mới có thể trả được. Em với cô ta đã định không thể chung sống hòa bình rồi, em chỉ là làm việc em muốn còn cô ta nghĩ sao thì tùy vậy.

Nghe cô nói anh Mao cũng không bình luận thêm nữa, anh hiểu Chi Hân. Cô nói không thù nữa sẽ là không thù nhưng anh chỉ sợ Tiểu Quỳnh không nghĩ như vậy. 4 năm trước, Tiểu Quỳnh bỏ thuốc Chi Hân để giành vai diễn nữ kia anh biết rất rõ. May cho Chi Hân khi ấy có chị Hà cứu lấy nếu không thì đã thất thân trong tay lão mập tập đoàn cơ khí. Đối với nghề sĩ nữ, việc có kìm chủ sau lưng thật không có gì lạ, nhưng mà là do bản thân cô ấy đồng ý làm tình nhân thì mới là bình thường. Còn này.... Chi Hân thật sự bị bạn thân Tiểu Quỳnh chơi một vố rất đau.

- Ừ anh sẽ để ý bảo vệ em thêm nữa là được, cô ta có muốn hại em cũng nên lần qua xác của anh.

Chi Hân nhìn anh Mao, cô cảm thấy vô cùng ấm áp.

- Anh Mao em cảm ơn anh, cảm ơn anh đã đi cùng em.

Anh Mao nhìn thì mạnh mẽ nhưng khi nghe Chi Hân nói lại rung rung như muốn khóc.

- Con bé này.... cảm ơn gì...anh khóc bây giờ...

Phía bên kia đạo diễn Từ gọi to hướng Chi Hân:

- Chi Hân đến lượt cô.

Nhìn theo bóng lưng nhỏ cao ráo của Chi Hân, anh Mao dặn lòng phải bảo vệ cô thật tốt. Anh không có em gái mà cô cũng không có anh trai, anh thật sự xem cô là người thân mà đối đãi...

.....

Trong góc của phòng thay đồ.

Tiểu Quỳnh sau khi quay xong hết cảnh hôm nay liền hăm hực đi vào trong thay quần áo. Lúc cô vào đã thấy Mục Đồng đang mang giày cao gót. Tiểu Quỳnh cũng không chào hỏi cô ta, thẳng một đường đi đến tủ lấy quần áo mà trợ lý đã chuẩn bị sẵn.

Mục Đồng nhìn Tiểu Quỳnh, cô lên tiếng:

- Bị đánh chắc đau lắm nhì, tôi nhìn vẫn thấy xót xa cho cô.

Tiểu Quỳnh cau mày, cô bực dọc:

- Chị có ý gì, tôi đau hay không thì liên quan gì đến chị.

Mục Đồng đứng thẳng dậy, cô tỏ một chút son môi, cười nhạt nhẽo, nói nhỏ:

- Tiểu Quỳnh này, tôi chỉ thấy tội cho cô thôi, ở cái showbiz này cô thích hay không thích cũng đừng không nể mặt người khác như vậy. Cô càng hiểu thắng thì càng thất bại thôi.

Tiểu Quỳnh khinh bỉ, giọng cô chán ghét:

- Nhờ chị chỉ dạy cho tôi. Hừ...

Thấy thái độ của Tiểu Quỳnh không mấy thiện cảm, Mục Đồng cũng không nhiều lời, cô trực tiếp vào vấn đề chính.

- Hạ đối thủ không nhất thiết phải đánh trực tiếp, đôi khi mưu hèn kế bẩn mới là kế thượng sách. Thật sự thì nhìn cô bị đánh đến đó mặt tôi đây không ưa gì cô cũng cảm thấy đau lòng. Haizzz.

Tiểu Quỳnh cau mày, thái độ không mấy dễ chịu:

- Chị nói vậy là có ý gì?

Mục Đồng vừa xách túi xách lên, vừa ung dung cười nói:

- Hình như ngày mai là đến cảnh quay trên cao, tôi nghe nói nữ chính phải ngã từ tầng hai xuống đất. Tôi còn nghe được đạo diễn Từ nói nữ chính sẽ không dùng thể thân. Thật là một diễn viên trẻ hy sinh vì nghệ thuật, đáng khen Tiểu Quỳnh nhỉ.

Tiểu Quỳnh càng nghe càng thấy khó hiểu, cô kéo tay Mục Đồng, cau có, hỏi:

- Khoan, chị khoan đi. Chị có ý gì thì nói rõ đi chứ.

Mục Đồng kéo tay đang nắm tay cô ra, cô cười không mấy rực rỡ:

- Tôi có ý gì đâu, cô là người thông minh nên tự hiểu chứ. Cái gai trong mắt mình mà mình không biết nhổ đi thì sống thật uổng phí.

Mục Đồng nói xong cũng phui tay mà đi mất, bỏ lại Tiểu Quỳnh mặt mày cau có đứng nhìn. Diễn trên cao sao? Không cần thể thân sao????

Trong đầu Tiểu Quỳnh hiện lên một ý nghĩ, cô nắm chặt cái váy trong tay trên mặt hiện lên một tia ghen ghét thấy rõ. gương mặt xinh đẹp cũng vì thế mà trở nên vằn vẹo đáng sợ.

- Chi Hân... tát tôi sao, tôi cho cô lệch mà đi..haha...

.....

Buổi tối Chi Hân về muộn, lúc cô về đến nhà thì Nieep Chính Đường đã đi mất. Anh có chuyển công tác gấp phải ngày mốt mới có thể về.

Cúp máy của anh, cô ngã ra giường, cảm giác mệt mỏi rã rời vây lấy. Tự đứng lại có chút cảm giác nhớ nhớ tên Chính Đường kia, cô tự giác một mình mỉm cười. Chi mới ở chung 2 ngày thôi nhưng cảm xúc lại rất ổn, bây giờ ban đêm ngủ không có người ôm từ sau cô có chút cảm giác thiếu thiếu. Nhưng chung quy cũng là có chút chút thôi..

Nhắm hai mắt, cô để gác ngủ vây lấy mình.

.....

Ngày hôm sau trong đoàn phim cũng không mấy bận rộn, vai diễn của Chi Hân không mấy nhiều. Sáng sớm Tiểu Quỳnh đi rất sớm, vừa thấy Chi Hân, cô à đoán đã lại gần.

- Chào Chi Hân, cô ăn sáng chưa?

Đừng nói là Chi Hân giật mình mà ngay cả mọi người trong lều trang điểm cũng nhìn nhau ngạc nhiên.

Anh Mao nhìn Tiểu Quỳnh với ánh mắt cảnh giác cực độ:

- Chi Hân lại chỗ anh.

Thấy anh Mao đề phòng cao, Tiểu Quỳnh cười vui vẻ nắm lấy tay Chi Hân:

- Anh Mao đừng đề phòng em như vậy chứ. Em biết lỗi của mình rồi, hôm qua những lời mà Chi Hân nói em nghe đã hiểu được tất cả rồi. Thời gian trước là em sai, em mong anh với Chi Hân có thể tha thứ cho em..

Anh Mao cau mày:

- Em hiểu thật à?

Tiểu Quỳnh gật đầu tập lự:

- Em hiểu cả rồi. Anh...Chi Hân tha lỗi cho em nha.

Chi Hân nhìn Tiểu Quỳnh, cô thật lòng không nghĩ Tiểu Quỳnh cứ như thế mà có thể hiểu được, bình thường cô ta chẳng phải là loại người nhìn ai cũng thấy gai mắt sao. Sao bây giờ lại đột nhiên hiểu thấu tình hình vậy?

- Chi Hân tôi biết cô tạm thời không tin tôi nhưng dù sao tôi cũng nói thật lòng. Cảnh diễn của tôi hôm nay nữa là hết rồi, sau này chắc ít gặp lại nhau. Tôi mong sao mọi hiểu lầm của chúng ta cũng sẽ theo cái tát... à không sẽ theo lần này mà hóa giải tất cả. Cô tin tôi chứ?

Trước mặt nhiều người mà Tiểu Quỳnh có thể nói ra như thế xem ra không phải đơn giản. Mặc dù không tin cô ta là mấy nhưng cô cũng không muốn đóng vai phản diện. Mỉm cười với Tiểu Quỳnh, cô nói:

- Được, chúng ta là bạn, tôi tin cô.

Tiểu Quỳnh thoáng cái cười xán lạn, cô ta đưa tới trước mặt Chi Hân một ly cà phê nóng. Thái độ rất vui vẻ:

- Tôi mua cho cô, cô uống đi. Anh Mao, em cũng mua cho anh với bé Thu, mong sau này anh chiều cổ đến em chút.

Nói rồi cô ta quay sang xung quanh, nói to:

- Tôi cũng mua cho mọi người cà phê, cảm ơn mọi người trong thời gian qua đã giúp đỡ tôi.

Mọi người ai nấy đều lục tục cảm ơn rồi rút, anh Mao càng nhìn càng thấy lạ, riêng có Chi Hân là bình thường. Nếu Tiểu Quỳnh đã muốn ngừng thù hận thì cô tất nhiên là đồng ý rồi.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Kim Chủ - Kim Chủ Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Ngày hôm đó sau khi quay hết vai Tiểu Quỳnh có mời mọi người đi ăn để cảm ơn nhưng vì sáng ngày mai có cảnh quay trên không nên mọi người phải về sớm để sáng mai còn quay sớm.

Đạo diễn Từ có bảo để sau khi quay xong sẽ mời lại Tiểu Quỳnh khi đó cô ta có muốn mời mọi người cùng không muộn. Mà Tiểu Quỳnh hôm nay đặc biệt tốt tính, ai nói gì đều cười vâng dạ, cứ như là một con người khác không giống gì với cô ta trước đây vậy đó.

Trên đường về, anh Mao có chút khó hiểu liền hỏi Chi Hân:

- Hân...em thấy Tiểu Quỳnh có thật lòng không?

Chi Hân vừa chơi game trên điện thoại, vừa cười trả lời:

- Em thấy cô ta là đang diễn nhưng mục đích gì thì em không biết. Nhưng mà cũng không liên quan gì đến mình, cứ kệ cô ta đi.

Anh Mao gật gù:

- Cũng phải, dù sao cô ta cũng hết vai có muốn giờ trò cũng không được.

Đưa cô về đến trước biệt thự của Nhiếp gia, anh Mao dặn dò:

- Ngủ sớm mai còn quay cảnh trên không, em...nên tiết chế chút.

Chi Hân ngơ ngác hỏi lại:

- Tiết chế cái gì?

- Ở thì chuyện kia...Nhiếp tổng...

Cô cau mày, chuyện kia sao...chuyện kia...hiểu ra vấn đề cô liền đỏ mặt, cái anh Mao chết chằm này, ăn nói linh tinh cái gì thế kia.

- Anh Mao... Chính Đường đi công tác rồi, anh đừng có suy nghĩ bậy bạ được không hả?

Anh Mao ra điều như bắt đắc đĩ

- Hết cách, em và Nhiếp tổng sống chung...anh không thể không nghĩ như thế được.

Thấy anh vẫn còn già mồm, cô ngượng chín mặt, dậm chân đi vào trong nhà. Ở đây mà tranh cãi một hồi, cô chắc sẽ bị anh Mao trêu ghẹo đến điên mất. Thôi vào tắm rửa ngủ nghỉ cho lành.

Vào trong tắm rửa sạch sẽ, lúc leo lên giường con buồn ngủ đã đến đáy mắt. Hôm nay cô phải ngủ thật sớm thì ngày mai mới đủ tỉnh thần mà quay cảnh trên cao kia. Cô không sợ độ cao nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên quay không thể để cho mất tỉnh thần được.

Nắm tịt hai mắt chuẩn bị ngủ lại nghe điện thoại reo, cô sờ soạng trên đầu giường tìm điện thoại, nhìn vào màn hình là số của Chính Đường. Cô nhanh tay ấn nghe.

- Alo em nghe.

- Ủm đang ngủ à?

- Vâng, em đang chuẩn bị ngủ. Anh đã ăn gì chưa?

- Rồi. Ngày mai có cảnh quay trên không sao?

- Vâng. sao anh biết?

- Không nhờ người đóng thế được à, mấy cảnh đấy rất nguy hiểm

Thấy anh quan tâm đến cô, lòng cô dường như dịu dàng thêm chút nữa. Vừa nhắm mắt lịm đi ngủ vừa trả lời:

- Vâng nhưng mà em muốn quay cảnh đấy, em tin em làm được, sẽ không sao đâu anh đừng lo.

Đầu dây bên kia im lặng một hồi, qua màn hình điện thoại cô nghe được tiếng thở dài của người đàn ông bên kia. Một lát sau, anh mới nhàn nhạt nói với cô:

- Ngày mai khi nào em quay?

- Chắc sau cơm trưa em sẽ quay cảnh trên không nhưng mà có chuyện gì không anh?

- Không, tôi chỉ hỏi thế thôi, em ngủ sớm đi. Ngoan, mai tôi về.

Chi Hân gật đầu, trong lòng như có mặt. Tắt máy, cô thiếp đi lúc nào không hay được.

.....

Sáng hôm sau, Chi Hân dậy sớm, cô chạy bộ một vòng quanh nhà rồi mới thay đồ đợi anh Mao đến đón. Tối hôm qua nghe được tiếng của Chính Đường, cô cơ hồ cảm thấy khá vui vẻ, trong lòng dường như cũng xác định rõ một chút cảm tình giành cho anh. Cũng không biết vì sao cô lại có cảm tình nhanh với anh đến vậy. Có thể là do anh quan tâm đến cô hoặc cũng có thể là do anh nói anh thích cô. Nhưng mà... trong lòng cô vẫn có một nỗi sợ vô hình rất khó có thể giải thích được. Phàm cái gì nhanh đến thì cũng nhanh đi...cô rất sợ...

Lúc đến trường quay mọi người đang bắt đầu dựng cảnh, trong cảnh này cô đóng vai một diễn viên trẻ vào vào nghề đang diễn vai tiên nữ trong một bộ phim ngôn tình. Lúc đầu đạo diễn Từ cũng có ý cho dùng thế thân nhưng cô không đồng ý, vì là vai diễn chính đầu tiên nên cô luôn muốn toàn tâm toàn sức ra mà hoàn thành vai diễn.

Trong lều trang điểm, chuyên viên trang điểm đang giúp cô tạo hình cho vai tiên nữ. Gương mặt của cô rất đẹp, làn này cũng không cần tô son trét phấn quá nhiều vì vai tiên nữ cô cô trang điểm càng nhạt càng đẹp, quan trọng là nhan sắc diễn viên có đẹp sẵn hay không và thần khí có phù hợp hay không nữa.

Hóa trang thay trang phục xong xuôi, ai nấy trong lều đều phải than thầm, có người còn nhanh tay lấy điện thoại chụp lại mấy tấm. Anh Mao suýt xoa:

- Đẹp thật, anh không nghĩ em vào vai cô trang lại xuất thần đến như thế này. Sau vai này chắc chắn anh sẽ yêu cầu công ty để mấy vai cô trang lại cho em. Rất hợp.

Ngay cả chuyên viên tạo hình nhân vật cô trang nổi tiếng khó tính cũng không kiêu lời mà khen cô vài câu:

- Đẹp. Đồ giả tôi hóa trang cho nhiều người, chỉ có cô và Tư Tôn là tôi thấy đẹp nhất. Cô sau vai làn này chắc chắn sẽ có rất nhiều đạo diễn mời cô đóng vai cô trang. Có tin tôi đi.

Chi Hân cười xinh đẹp, thật sự tạo hình này cô rất hài lòng.

- Cảm ơn anh, tất cả cũng nhờ anh giúp cho tôi, tôi mới trở nên xinh đẹp như thế này.

Bên ngoài có tiếng của trợ lý trường quay:

- Chi Hân xong chưa, đến vai cô rồi.

Không nói với chuyên viên trang điểm nữa, Chi Hân theo anh Mao nhanh chóng ra ngoài. Lúc cô vừa bước ra cả phim trường gần như nghẹt thở vì sự xuất hiện của cô. Không phải nữ diễn viên nào vào vai tiên nữ cũng đẹp, gương mặt xinh chưa chắc đã hợp, ngoài xinh đẹp ra thì thần thái mới là điều quan trọng nhất. Mà Chi Hân mỗi cái nhắc tay, từng bước chân đều toát lên thần khí rất cao. Cô sinh ra mà không làm diễn viên thì thật uổng phí, mà đã làm diễn viên lại không được đóng vai tiên nữ thì lại là thiếu sót của điện ảnh nước nhà. Một diễn viên đa năng như Chi Hân mà không nổi tiếng thì thật uổng cho một nhân tài.

Đạo diễn Từ cười xán lạn, ông vỗ tay bốp bốp:

- Rất hợp, Chi Hân cô rất hợp với vai này.

Chi Hân đi về phía đạo diễn, cô khụy chân chào theo kiểu nhà trời.

- Đa tạ Ngọc Hoàng khen tặng.

Một cái đùa vui của cô cũng làm cho mọi người cười ồ lên. Đạo diễn Từ đưa một ngón tay cái lên, ông rất hài lòng:

- Tôi sau này có làm phim cô trang hay là tiên hiệp nhất định sẽ mời cô vào vai nữ chính.

Chi Hân nghe đạo diễn Từ nói một câu như thế, cô cơ hồ vui vẻ đến cười không khép được miệng. Đạo diễn Từ là đạo diễn nổi tiếng, có được một câu nói của ông thì sau này xem như cơ hội của cô cũng nhiều hơn người khác một chút.

Nói qua lại vài câu, phía trên nhân viên hậu trường thông báo đã xong xuôi đạo cụ. Chi Hân đi theo anh Mao đến phía trên, mấy anh em nhân viên bắt đầu đeo dây an toàn vào cho cô sau đó nhanh chóng đưa cô lên độ cao hơn 5m. Theo như cảnh diễn sau khi đạo diễn Từ thông báo "diễn" cô sẽ tạo tư thế như đang ở trên trời đáp xuống. Cả quá trình tư thế và thần thái đều phải nghiêm chỉnh xuất thần. Nếu như thành công, vai diễn này sẽ rất đẹp mắt khi lên màn ảnh.

Chi Hân đứng trên bục cao nhìn xuống dưới cô cảm thấy khá mơ hồ, khoảng cách này với bên dưới là khá cao, nếu có gì bất trắc sẽ rất nguy hiểm. Bên dưới nhân viên hậu trường cũng đang tất bật làm việc, cô ở trên đây ra sức hít thở điều hòa ý chí. Nhất định cô sẽ làm được, cô tin là cô sẽ làm được.

Mà ở dưới đất, một thân ảnh cao lớn thẳng tắp đang đi đến, phía sau anh là vài ba người trong đó bao gồm cả anh chàng trợ lý Trương Kiệt. Lúc đạo diễn Từ thấy anh, ông đương phần ngạc nhiên. Chu đáo đón tiếp anh, ông cười cung kính hỏi:

- Nhiếp tổng, có chuyện gì mà anh ghé đoàn phim đột xuất vậy?

Nhiếp Chính Đường ngồi xuống ghế, hai chân anh vắt chéo, nhân nhật trả lời:

- Không có gì, tôi tiện đường ghé xem một chút tiến độ. Nghe nói hôm nay có cảnh quay trên không nên cũng muốn xem một chút.

- À vâng, hôm nay có cảnh Chi Hân quay trên không. Nhiếp tổng anh nhìn xem, cô ấy rất hợp với vai này.

Vừa nói đạo diễn Từ vừa chỉ đến chỗ Chi Hân đang đứng. Nhiếp Chính Đường vừa thấy được cô khỏe mắt anh có chút co giật. Khoảng cách kia.....quá cao, cô làm sao có thể mạo hiểm lên đó được.

- Nhiếp tổng, tạo hình của nữ chính rất đẹp, cảnh này mà thành công thì khi tạo hiệu ứng lên màn ảnh sẽ siêu siêu đẹp. Nhiếp...

Chưa nghe đạo diễn Từ nói hết câu, anh đã cắt lời, đứng bật dậy.

- Có an toàn cho cô ấy không?

Đạo diễn Từ có chút ngỡ ngàng, ông dợm nói:

- Sao a....Nhiếp tổng?

Chính Đường hai tay đặt vài túi quần, thần sắc anh lạnh lẽo:

- Cảnh này có an toàn không, sao tôi thấy dây nhợ kia yếu đuối vậy?

Đạo diễn Từ cơ hồ muốn tuông mồm hỏi với anh. Ông đó giờ chưa từng thấy nhà đầu tư nào quan tâm đến an toàn của diễn viên như vậy, bình thường chẳng phải bọn họ chỉ quan tâm lợi nhuận thôi hay sao?!

- An toàn... tất nhiên là an toàn rồi.

Mà phía trên kia Chi Hân chỉ tập trung cho vai diễn, cô hoàn toàn không để ý đến phía dưới đây là ai vừa đến. Đến khi nghe tiếng đạo diễn Từ hô to "action" cùng lúc đó cô thấy cơ thể mình nhẹ bẫng, khi đó vai diễn bắt đầu.

Xung quanh eo Chi Hân rất nhiều dây nhợ đảm bảo cho an toàn của cô. Bình thường những loại dây này rất bền và rất chắc chắn, hầu hết mọi diễn viên đều diễn rất thuận lợi. Chi Hân một chân co lên một chân buông thõng, hai tay cô đang rộng ra hai bên như cánh chim. gương mặt nhẹ nhàng thanh thoát hòa cùng y phục trắng như không nhiễm bụi trần. Phải công nhận lần đầu tiên diễn cảnh này nhưng biểu cảm cùng thần thái của cô rất tốt. Cảnh quay rất rất đẹp.

Đang lơ lửng ở độ cao 3 mét so với mặt đất, suốt cảnh này sẽ không có thoại nên cô chỉ cần biểu diễn qua hình thể của mình. Đang được từ từ hạ thấp xuống đất, trên eo hình như có cái gì đó tuột ra khỏi cơ thể, cùng lúc đó tốc độ rơi ngày càng nhanh. Thoảng cái ù cô thấy cơ thể mình rơi tuột một cách nhanh chóng không kiểm soát được. Tinh thần hoảng loạn, cô biết chắc có vấn đề nhưng bây giờ không kịp suy nghĩ gì nữa rồi. Dưới đất có tiếng hét vang lên:

- Đưa nệm... đưa nệm...

"Ấm"...cả cơ thể cô rơi âm xuống đất, đầu va đập với nền đất. Mặc dù có nệm đỡ nhưng xui xẻo đầu cô lại rơi một nửa ra ngoài thành ra cả người hiện tại đau nhức như búa bổ.

Tình hình diễn biến quá nhanh, lúc cô rơi xuống đất Chính Đường đang ở khá xa. Khi anh chạy đến kịp đã thấy cô nằm lăn lộn trên đất, gương mặt thì nhăn nhó vì đau đớn. Anh ôm lấy cô, cõi lòng dấy sóng mạnh mẽ, mặc kệ cho bên ngoài ồn ào cỡ nào, anh chỉ còn biết đến cô. Xóc cô lên, anh bồng lấy cô chạy nhanh ra ngoài, phía sau lục tục 4,5 người chạy theo. Anh Mao với bé Thu vừa chạy vừa khóc lóc thê lương.

Đạo diễn Từ chỉ biết ôm đầu luôn miệng nói:

- Tiêu rồi...tiêu rồi...

.....

Lúc Chi Hân tỉnh dậy đã là sáng ngày hôm sau, cô gần như hôn mê mất một ngày một đêm. Mờ hai mắt nhìn xung quanh, cổ họng khát khô, cô khó khăn mở miệng thều thào:

- Nước... khát nước...

Anh Mao ở bên đang gật gù đọc báo, nghe tiếng cô gọi anh vấp tới vấp lui, chạy nhào đến chỗ cô:

- Chi Hân em tỉnh lại rồi, may quá em tỉnh lại rồi.

Nghe tiếng anh ồn ào, đầu cô lại có chút đau, cô ôm lấy đầu, mệt mỏi nói:

- Anh Mao nhỏ thôi, em không sao nhưng đầu đau quá.

Anh Mao liền gật đầu, tay nhanh nhẹn rót cho cô cốc nước, đỡ cô ngồi dậy, anh dứt nước cho cô.

- Cảm ơn trời phù hộ cho em, may là em không sao nếu không Nhiếp tổng chắc bắt bọn anh theo hầu em rồi.

Nghe đến tên Chính Đường, cô cơ hồ ngừng uống nước, khó hiểu hỏi:

- Anh nói ai, Nhiếp tổng, anh ấy đâu?

Anh Mao thấy cô uống không thông, anh đặt ly nước xuống vuốt lưng cho cô. Vừa vỗ vỗ lưng vừa bình tĩnh nói:

- Nhiếp tổng đi gặp bác sĩ rồi, hôm qua lúc em ngã anh ấy cũng có ở phim trường. Là anh ấy đưa em đến bệnh viện, lúc em ở trong cấp cứu bên ngoài bọn anh bị Nhiếp tổng dọa cho chết khiếp. Ngay cả đạo diễn Từ cũng xém chút mất luôn cái mạng. Bây giờ nghĩ lại vẫn thấy sợ, may cho anh.

- Sao lại thế?

Anh Mao liếc mắt về cô:

- Sao trắng gì, tất cả là do em. Vì sinh mạng của em đang bị đe dọa, người nào đó không có chỗ phát tiết liền đem bọn anh ra cho cá mập ăn. Em nói đi, không phải vì em đang không rõ an nguy trong phòng cấp cứu thì bọn anh đâu đến nói bị dọa cho cả đêm đều không dám ngủ. Nhiếp tổng... thật sự quá mức đáng sợ.

Chi Hân bĩu môi:

- Làm gì nên nổi như thế chứ, anh ấy cũng đáng yêu mà.

Anh Mao nhếch môi:

- Đáng yêu với cô thôi có à...nhưng thật ra qua chuyện lần này anh lại có cách nhìn khác về Nhiếp tổng. Anh ấy hình như rất quan tâm đến em, sự quan tâm đó có khi còn nhiều hơn cả anh nữa. Em nói xem, như thế là thế nào?

Chi Hân lại bị đau đầu, cô vừa ôm đầu vừa ngoay ngoáy:

- Anh hỏi em như thế em cũng không biết trả lời làm sao. Anh Mao em đói bụng, em có được ăn cái gì không?

Nghe Chi Hân kêu đói, anh Mao liền tức tốc lấy cháo đựng trong ấm ủ nóng múc ra một chén nhỏ, đưa đến trước mặt cô.

- Cháo đây, cháo này là Nhiếp tổng đem đến đó.

Chi Hân vừa định nhận chén cháo từ tay anh Mao đã nghe bên ngoài có tiếng người đi vào. Thấy cô, Chính Đường đi nhanh đến, giọng điệu rất quan tâm:

- Nóng.. để tôi.

Nói rồi anh nhận lấy chén cháo từ tay anh Mao đưa đến gần miệng thổi thổi mấy cái. Múc một muỗng nhỏ thổi mấy cái cho nguội hẳn mới đưa đến miệng cô. Giọng anh trầm đục:

- Em há miệng ra đi.

Chi Hân vô thức há mồm, hai mắt cô thì cứ chăm chăm nhìn về trước mặt. Thấy cô ăn không nhai, anh trách nhẹ:

- Em nhai kỹ chút coi chừng nghẹn.

Cô lại vô thức gật đầu, chẳng hiểu sao khi nhìn thấy sự quan tâm dịu dàng của anh lòng cô lại mềm nhũn ra cả. Xung quanh dường như chẳng còn quan trọng gì với cô ngay lúc này.

Thấy cô cứ nhìn, anh đột nhiên có chút hoảng. Đặt chén cháo xuống, anh sờ sờ mặt cô:

- Em sao vậy, có chỗ nào không ổn à, tôi đi gọi bác sĩ kiểm tra cho em.

Chi Hân lắc đầu, cô nắm lấy bàn tay anh đang đặt trên má mình, hỏi nhỏ:

- Sao anh lại quan tâm đến em như vậy?

Nhiếp Chính Đường thoáng sững sờ, anh ngạc nhiên trước câu hỏi của cô.

- Sao em lại hỏi như vậy, có chuyện gì sao?

- Không có gì, anh trả lời đi, em muốn biết lý do.

Chính Đường nhìn cô, ánh mắt dường như sâu lắng lại. Nắm lấy tay cô, anh khẽ nói:

- Không có lý do nào cả, là vì anh thích em.

Cô biết anh thích cô, anh cũng đã từng nói anh thích cô nhưng mà lần này... cái câu "anh thích em" kia lại làm cho tâm tình cô chao đảo. Trái tim cô giờ đây đang đập loạn nhịp, thật sự rất loạn nhịp. Cô nhìn anh, nhìn thấy sự chân thành của anh, cũng nhìn thấy sự quan tâm dịu dàng của anh giành cho cô. Nhiếp Chính Đường người đàn ông được nhiều hồng nhan săn đón, cô từng nghe nói anh chưa dịu dàng với bất kỳ cô gái nào. Nhưng đối với cô từ khi cô gặp anh chưa bao giờ anh ngừng dịu dàng săn sóc. Phải làm sao đây, bây giờ cô phải làm sao đây, trái tim cô sắp nhũn vì anh thật rồi.

Lấp bắp không nói thành lời, cô run rẩy hỏi:

- Từ bao giờ?

- Khi anh 13 tuổi.

Khi anh 13 tuổi sao??? 13 tuổi????

Chi Hân như không nghe rõ vào tai mình, cô hỏi lại:

- Anh 13 tuổi em chỉ mới 7 tuổi... em gặp anh khi nào... em có gặp anh sao?

Chính Đường vén tóc mái lên tai cô, gương mặt anh dịu dàng nhu tình, giọng êm ái:

- Có. Gặp nhau ở Mỹ, em khi đó bị gãy chân trái phải bó bột. Anh nắm sát giường em, anh thì bị nhiễm trùng vết thương. Em có còn nhớ không?

Càng nghe anh nói cô càng cảm thấy mơ hồ, trong đại não ký ức như quay lại hồi 7 tuổi. Cô nhớ năm đó gia đình cô bị tai nạn giao thông, mẹ cô mất còn cô thì bị gãy chân. Năm đó... cô ngây thơ lắm, mẹ mất đến hơn 1 tháng sau khi về nhà cô mới được biết. Nhớ lúc nằm viện cô có nói chuyện với một anh trai nằm cùng phòng cấp cứu... anh trai đó rất đẹp trai...lại rất tốt với cô...

- Anh....là anh sao, anh trai cười như hoa là anh sao?

Chính Đường gật đầu, nụ cười hiếm có đang hiện hữu:

- Là anh, 17 năm... anh tìm em rất khó.

Tất cả trong cô như vỡ òa, cô chưa từng nghĩ giữa anh và cô lại có duyên đến như vậy. Cô lâu nay vẫn luôn bó mình là vì cô đang đợi... đang đợi một lời hứa từ một người.

- Có một anh trai hứa với em khi anh ấy thành công anh ấy sẽ cưới em...

- Phải, anh trai ấy vẫn luôn giữ lời hứa.

Hốc mắt cô ửng đỏ, cả cơ thể cũng run rẩy lên vì hạnh phúc. Mười mấy năm nay cô vẫn luôn giữ cho mình lời hứa của ai đó, cô biết đó chỉ là lời bông đùa của trẻ nhỏ nhưng trong tâm cô vẫn luôn cho nó một tia hy vọng. Sau khi vào showbiz cô luôn khẳng khái giữ mình cũng 1 phần vì nguyên nhân này. Nhưng đến nay kim chủ của cô, người đàn ông mua cô lại là anh trai đã hứa hẹn với cô năm 7 tuổi. Có phải là giữa anh và cô rất có duyên hay không? Có phải là ông trời cũng muốn tác thành cho bọn cô hay không?

Nước mắt nóng hổi rơi trên má, Chi Hân đến bây giờ vẫn chưa tiếp thu được hết những thông tin này. Chính Đường ôm lấy cô, anh hôn lên những giọt nước mắt nóng ấm kia, khẽ nói nhỏ:

- Không khóc.... gặp được nhau là duyên là hạnh phúc... không được khóc... không được khóc...

Càng nghe anh nói cô lại càng khóc dữ hơn, lại có chút trách móc, cô trách:

- Anh biết em từ khi nào, vì sao anh không nói cho em biết. Vì sao, anh định giấu em đến bao giờ?

- Chi Hân nghe anh nói này.... anh tìm được em gần 1 năm rồi. 1 năm qua anh không dám tiếp cận em, anh sợ khi anh đến em lại bỏ đi mất. Anh cũng sợ em không còn nhớ những lời nói khi nhỏ...anh....anh sợ em sẽ rời xa anh..

- Huhu....anh đáng lý phải nói chứ... anh phải nói với em chứ? Em đợi anh, em cũng đợi anh lâu lắm rồi. Anh đáng trách lắm anh biết không, anh có biết em cũng vất vả vì đợi anh đến nhường nào không hả?

Anh ôm lấy cô, ôm lấy thân thể run rẩy vì giận của cô. Anh sai rồi, đáng lý khi tìm được cô anh phải nhanh chóng xuất hiện trước mặt cô. Anh sai khi để cô đợi, anh sai khi để cô phải chịu khổ nhiều đến vậy...anh lại sai khi tìm thấy cô quá trễ.

- Đừng khóc... đừng khóc, anh xin lỗi, anh xin lỗi.. đừng khóc nữa Hân..đừng khóc nữa...

Cô ôm lấy thân thể cao lớn của anh, không phải cô khóc vì uất ức mà là khóc vì ngạc nhiên vì hạnh phúc cũng có chút hổ thẹn trong lòng mình. Thật ra chỉ mỗi anh là giữ đúng lời hứa tìm gặp cô, còn cô....xem chút đã không còn xứng đáng với anh rồi.

Có thể anh không biết, cô đã thích anh trước cả khi biết anh là ai... cuộc sống này khắc nghiệt với cô nhưng đôi khi cũng giành cho cô một sự ưu ái nhất định. Nếu người bao nuôi cô không phải là anh....nghĩ đến điều gì cũng khiến cô đau lòng.

- Em cũng sai rồi.. em cũng sai rồi..

Trong căn phòng bệnh sang trọng một đôi nam nữ đang ôm nhau, có bao nhiêu vui mừng, bao nhiêu hạnh phúc bao nhiêu xúc động đều được hiện hữu. Có thể hiện tại Chi Hân không thật sự yêu Chính Đường nhưng trong lòng cô có thật sự thích anh. Thích anh bởi vì anh là anh trai cười đẹp như hoa của ngày xưa, cũng thích anh vì anh là Nhiếp Chính Đường. Tình yêu giữa anh và cô...sẽ chẳng còn xa nữa.

Bên cạnh anh Mao đang len lén lau nước mắt, nam nữ chính vì quá nhập tâm mà quên mất đi anh vẫn đang trong phòng. Mà anh Mao lại cảm thấy thập phần hài lòng vì được chứng kiến khoảnh khắc tìm được nhau của Chi Hân và Chính Đường. Đây cũng là điều mà anh hằng diện nhất trong cuộc đời của mình.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Kim Chủ - Kim Chủ Là Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Sáng sớm anh Mao với bé Thu đã đến thăm cô, đêm qua là Chính Đường ở lại với cô cả đêm, sáng hôm nay ở Nhiếp thị có cuộc họp quan trọng nên anh phải đi sớm. Mà trước khi đi anh cũng đợi đám người anh Mao đến mới chịu yên tâm rời đi.

Thấy cô ngồi thất thần trên giường bệnh mà nhìn về hướng Chính Đường vừa đi, anh Mao vừa chắc chắn mấy tiếng vừa nói với bé Thu:

- Aii Thu ời, anh em mình đến giống như làm kỳ đã cán mũi vậy đó, thật là uống phí công lao sáng sớm anh chạy như điên đến bệnh viện mà.

Bé Thu cũng hiểu được chút ít, cô bé gật gù theo:

- Em cũng vậy, haizzz.

Chi Hân nghe bọn họ hết than rồi thở, cô bật cười mắng yếu:

- Thôi đi, hai người đừng kể tung người hứng nữa, em nghe cũng thấy phiền.

Anh Mao vỗ nhẹ vào đầu cô, anh lựa chỗ không băng bó mới vỗ.

- Tiểu tử tổng, em còn nhớ đến anh sao?

- Làm sao em không nhớ được, này anh đừng nghĩ là em bị ngã đến ngốc luôn rồi nhé.

- Anh thấy em không phải là bị ngã thành ngốc mà là bị tình yêu làm cho ngốc thì đúng hơn. Gớm gớm, sáng sớm anh với bé Thu chạy thật mệt đến đây trông em, không nghe em chào hỏi một câu chi thấy em dán mắt chặt vào ai đó... Anh thật sự là tổn thương lắm.

Chi Hân bung chăn định bước xuống giường, cô ngồi ngay ngắn, thong dong nói:

- Tình yêu gì, em vẫn chưa yêu anh ấy đâu.

Anh Mao nghe cô trả lời liền kéo ghế ngồi đối diện với cô mà hóng chuyện, ngay cả bé Thu cũng khản trương vô cùng.

- Sao, sao vẫn chưa yêu, chuyện hôm qua em với Nhiếp tổng nói cụ thể là thế nào? Gì mà 17 năm trước, gì mà 7 tuổi, anh không hiểu.

Thấy bộ dáng hóng hớt của 2 người, Chi Hân có chút buồn cười. Cô cũng không định giấu bọn họ, vì theo quy tắc nghề nghiệp nếu trong thời gian còn hợp đồng với công ty một khi phát sinh quan hệ yêu đương cô nhất định phải nói cho anh Mao và chị Hà biết, để tránh xảy ra những trường hợp đáng tiếc. Chi có điều... cô cũng không gọi là yêu đương gì, quan hệ của cô và Chính Đường cũng không tính là sẽ đến mức công khai vì cô vẫn chưa thật sự yêu anh ấy nhiều đến thế. Mà Chính Đường cũng không phải đối tượng mà công ty quản lý của cô có thể can thiệp vào. Chính Đường là ai chứ, là Nhiếp gia để đó, công ty giải trí Ánh Sao muốn sập lúc nào thì sập chi với một câu nói.

- Cũng không có gì, bọn em từng biết nhau lúc ấy em 7 tuổi, anh ấy tầm 12,13 gì đó. Lúc đó gia đình em di cư sang Mỹ ở được một thời gian thì xảy ra chuyện không may. Em nhập viện vì gãy chân còn Chính Đường thì nhập viện vì nhiễm trùng vết thương. Hai bọn em nằm cạnh giường nhau, cùng động viên nhau. Trước hôm anh ấy chuyển đi viện khác, anh ấy hứa sau này sẽ cưới em. Cứ như thế đến nay đã 17 năm rồi, anh ấy hóa ra lại là người thực hiện lời hứa...

Anh Mao nghe mà ghen ngào, giọng anh cũng trầm buồn:

- Quà là có duyên, Chi Hân...Nhiếp tổng thật sự rất tốt với em.

Cô gật đầu, điều đó cô công nhận.

- Vâng, anh ấy rất tốt với em. Tốt đến mức em có chút không dám tin nữa là.

- Có gì không dám tin, cậu ấy tốt với em thì em nhận. Hai người cũng từng có hẹn ước chứ không phải loại tình yêu chớp nhoáng. Anh tin Nhiếp tổng cũng tin vào em, Chi Hân em nhất sẽ hạnh phúc.

Chi Hân nhìn anh, anh Mao nói đúng nhưng mà...

- Anh Mao... em không dám yêu ai vì em sợ tổn thương. Thật sự cái cảm giác bị tổn thương có lẽ sẽ đau đớn lắm.

Bé Thu ngồi im lặng nãy giờ, giờ cũng lên tiếng.

- Chị Hân à, chị cứ sợ sệt là cô khác cướp mất Nhiếp tổng đi đấy. Trong tình yêu nếu chị không thử sẽ không biết được tình yêu thú vị đến nhường nào.

- Ừ bé Thu nói đúng đấy, tổn thương thì ai không sợ nhưng mà cứ vì sợ mà để vuột mất đi hạnh phúc của mình thì thật không đáng chút nào. Chi Hân anh quen là cô gái mạnh mẽ, 4 năm khổ cực còn chịu được thì một chút kia có là gì. Cố lên anh ủng hộ em, có vấp ngã thì về với anh, anh lo.

Nghe 2 người bọn họ khuyến nhủ, lòng cô được khai sáng thêm một chút. Có lẽ vì Chính Đường quá hoàn hảo nên cô sợ một khi dây dưa với anh sẽ không tìm được lối thoát. Nhưng mà... nếu yêu anh là đúng thì cần gì lối thoát cho mình chứ?

Hít một hơi sâu cô nhìn về phía trước, cô không tin anh cũng được đi nhưng chẳng lẽ đến bản thân cô cô cũng không tin luôn sao?!

- Thôi thôi chuyện này không bàn đến nữa. Anh Mao này, chuyện ở phim trường là sao?

Anh Mao nghe cô hỏi, trên gương mặt hiền lành béo nục của anh hiện lên sự tức giận rõ ràng.

- Là Tiểu Quỳnh chính là cô ta. Đây cấp rất chắc chắn cứ gì lại bị lòng mà đứt giữa chừng. Em không biết, Nhiếp tổng cho người điều tra. Nhanh như chớp đã moi ra được tên nhân viên quàng bì cô ta mua chuộc. Mẹ kiếp, xem chút nữa cô ta đã lấy luôn mạng của em.

Nghe anh Mao nói, Chi Hân cũng không mấy ngạc nhiên. Ngay lúc cô rơi từ trên cao xuống, cô đã biết có người động tay chân vào dây cáp treo. Nhưng mà Tiểu Quỳnh... cô vẫn không nghĩ được cô ta có cái gan lớn như thế.

- Tiểu Quỳnh? Cô ta sao lại gan đến như thế nhỉ?

Anh Mao cũng gật gù:

- Anh cũng có suy nghĩ đó, bình thường cô ta mồm miệng thoắt thật nhưng mà không thông minh đến mức dám chơi trò ném đá giấu tay.

- Chính Đường có giao cho cảnh sát xử lý vụ này không anh?

- Có. Tối hôm qua cô ta và tên nhân viên ngu ngốc kia đã bị triệu tập. Lần này xem ra không thoát được tội đầu. Nhiếp tổng làm rất gắt gao.

- Bên ngoài có lộ thông tin?

Anh Mao lắc đầu, vỗ vỗ vai cô:

- Không em yên tâm đi, bên ngoài một chút lông dư cũng không thấy được. Trong đoàn làm phim chưa chắc có người đã rõ được ngọn ngành. Mà Tiểu Quỳnh bị bắt 1 lúc 2 tội, việc cô ta hại ai sẽ không bị phơi bày đâu. Chúng ta sẽ không bị ảnh hưởng.

Chi Hân thoáng ngạc nhiên, cô hỏi lại:

- Một lúc 2 tội là sao hả anh?

- Tiểu Quỳnh dính dáng vào đường dây mại dâm, e là sự nghiệp của cô ta cũng tiêu tan rồi..

Chi Hân thở dài, lần này có trời cũng không cứu được Tiểu Quỳnh. Là cô ta làm ác, hậu quả cô ta tất phải gánh chịu.

.....

Buổi trưa xong cuộc họp, Nhiếp Chính Đường liền đến bệnh viện với Chi Hân. Lúc anh vào phòng, cô đang nhâm nhi mẫu bánh ngọt mà sáng anh Mao đem đến, trên tai lại đeo tai nghe, cả người lắc lư theo giai điệu của bài hát.

Anh đi đến gần cô, kéo cô vào trong lòng. Chi Hân thấy anh đến, cô tháo tai nghe xuống, cười tươi với anh:

- Anh đến rồi, anh có muốn ăn chút bánh không, ngon lắm?

Chính Đường véo nhẹ mũi cô, anh cười nhạt:

- Không. Sáng giờ em làm gì?

- Bất nháo vài chuyện với bọn người anh Mao, khi sáng chị Hà cũng đến thăm, có cả Mục Đồng nữa.

Nhắc đến Mục Đồng cô có ý ngân dài tên cô ta ra sau đó tập trung quan sát thần sắc anh.

- Em nhìn anh làm gì?

- Mục Đồng ấy, anh và chị ta.... trước kia có quan hệ kim chủ tình nhân à?

Chính Đường cảm thấy khóe mi giật giật, anh không ngờ cô cũng để ý đến mấy chuyện xưa cũ này.

- Ừ một chút.

- Một chút là bao nhiêu?

- Không rõ, vui chơi một chút thôi.

- Vậy.... có giống với em không?

Anh nhìn cô, gương mặt có chút kích động:

- Em không tin anh sao?

- Tin.

- Nếu tin anh vì sao còn hỏi như thế, hả?

Cô mỉm cười tỉnh nghịch, sờ má anh:

- Hỏi cho biết, em rất không thích anh có ý gì với cô ta. Em không thích cô ta cũng không thích việc cô ta từng là người của anh. Khó chịu.

Chính Đường lại siết chặt cô trong vòng tay, ôm cô ngồi trên giường:

- Anh xin lỗi, vì vài lý do nên anh mới cùng cô ta một chỗ. Nhưng giữa anh và cô ta cũng không phát sinh quan hệ gì khác biệt. Em...tha lỗi cho anh được không?

Cô gật gật đầu, thật sự cô cũng không muốn bắt lỗi gì ở anh, chỉ là hôm nay Mục Đồng đến, những thứ cô ta nói làm cho cô suy nghĩ nhiều thêm chút.

- Em không giận anh mà, anh không cần phải xin lỗi.

Chính Đường lại không nói gì, bình thường anh là người kiệm lời, những thứ quan trọng mới buộc anh nói ra. Việc ở cạnh cô hiện tại, anh đã là nói khá nhiều rồi.

Mà đối với Chi Hân, việc hai người ở cùng nhau không nhất thiết phải nói chuyện với nhau thật nhiều. Chỉ cần ở cạnh bên nhau đã là nhiều rồi, cô hoàn toàn không có mưu cầu quá cao về điều này.

.....

2 ngày sau.

Chi Hân được chuẩn đoán chỉ bị chấn thương một chút không có gì đáng ngại. Hôm qua đạo diễn Từ với nam chính Gia Hào cũng có đến thăm cô. Tạm thời cô cứ nghỉ dưỡng thật khỏe khi nào thấy ổn thì lại trở lại phim trường. Hiện tại mọi người đang quay những cảnh bổ sung, vai diễn của cô cũng không còn nhiều, đại khái quay vài cảnh cuối nữa là kết thúc. Việc Tiểu Quỳnh bị cảnh sát bắt cũng ảnh hưởng ít nhiều đến bộ phim chuẩn bị ra mắt, một số cảnh quay của cô ta sẽ bị cắt giảm tránh cho xuất hiện cô ta quá nhiều trên màn ảnh gây hiệu ứng xấu.

Về cảnh quay trên không kia buộc lòng phải quay lại, Chi Hân cũng đã đồng ý. Chỉ có điều vị Nhiếp tổng nào đó... rất là không vui với quyết định này của cô.

Buổi tối đêm cuối cùng ở bệnh viện, Chính Đường đang giúp cô ăn cháo. Trên tay anh là chén cháo tổ yến nhỏ, anh vừa đút cho cô vừa phải làm mẹ bím sữa đồ dành trẻ con.

- Em ăn thêm một chút đi.

Chi Hân bĩu môi, cô thật sự ngán lắm rồi, ăn không nổi nữa.

- không, lát em uống sữa, em không ăn nữa đâu. Cả tuần đều là cháo, em sắp khóe đến nơi rồi đây.

Nhiếp Chính Đường lại đưa muỗng cháo nhỏ đến trước mặt cô, anh ni nọt:

- Ngoan. Há miệng ra nào, ăn một chút nữa là xong thôi. Em xem ăn cháo tốt đến nhường nào, em ăn nhiều mau khỏe.

- Đứng mà. Em bây giờ đến ngủ cùng nằm mơ thấy cháo rồi, em không ăn không ăn nữa.

Chính Đường hết cách với cô, sáng giờ cô nhất quyết không ăn cháo, mà bác sĩ lại khuyến khích ăn thức ăn nhẹ có lợi cho tiêu hóa.

- Được rồi, cái vấn đề cảnh quay trên không kia... nếu em ăn hết chén cháo này...anh sẽ xem xét lại.

Đang còn giận dỗi vì bị ép ăn cháo, nghe anh nói đến cảnh quay, hai mắt cô sáng rỡ. Cô ôm chầm lấy chén cháo, gấp gáp hỏi:

- Thật không? Anh cho em quay lại cảnh đó?

Người nào đó đứng kè trên, lại vênh mặt:

- Anh xem thành ý của em đã..

- Được được em ăn, em ăn ngay đây. Anh hứa phải giữ lấy lời nhé.

Chính Đường găt đầu tấp lự, anh đưa chén cháo nhỏ cho cô, lại ngồi giám sát cô ăn đến muỗng cuối cùng. Thật sự Chi Hân ăn có chút cực khổ, phải khó khăn lắm cô mới ăn hết chén cháo trên tay. Lại còn nhăn mày nhăn mặt nôn ói đến mấy lần. Sau lần này chắc mỗi khi nhìn thấy cháo cô phải khóe thét vì sợ quá.

Chính Đường vừa quan sát cô vừa cười trong lòng, cô vẫn y như khi bé. Mỗi khi ăn cháo đều giống như cực hình, cứ nhăn mày nhăn má đến khi nào hết thì thôi...Thói quen đến bây giờ vẫn không bỏ được...

Cuối cùng ai đó cũng đã ăn hết chén cháo, vì một chén cháo nhỏ để đổi lấy cảnh quay tâm đắc xem ra vẫn khá hời cho cô rồi.

.....

Sáng hôm sau Chi Hân được xuất viện sớm, vừa ra viện cô đã chạy bay đến trường quay để chạy theo cho kịp tiến độ trong đoàn.

Cảnh quay trên không kia cũng được quay lại ngay trong ngày hôm đó, tránh cho tình trạng người dân ông nào đó lạm quyền không cho cô tự đóng. Kết quả cảnh quay rất đẹp, mọi việc đều rất suôn sẻ.

"Gọi Thanh Xuân" quay thêm một tuần nữa cũng chính thức đóng máy. Hôm đóng máy đạo diễn Từ mờ tiệc chiêu đãi anh em trong đoàn phim. Chi Hân là vai nữ chính nên chắc chắn phải có mặt, Chính Đường không đến được vì anh có chuyên công tác. Đêm đó cô về đã là nửa khuya, trên người cũng mang theo hơi men có chút say. Chân bước chập choạng đi vào trong phòng, vừa mở cửa cô đã nhìn thấy ai đó từ phòng tắm bước ra. Thân trên trần như

nhộng, trên người vẫn còn vài giọt nước đang từ từ chảy dài, phía dưới chỉ quấn cái khăn trắng to bên trong hoàn toàn không mặc gì.

Thấy cô nhìn, anh đi lại gần phía cô, một tay lau khô tóc. Ôm lấy eo cô kéo về phía mình, anh hỏi:

- Em lại uống rượu à, từa lượng của em rất yếu.

Chi Hân nắc cụt vài tiếng, hai tay cô cũng ôm lấy eo anh, gương mặt ửng đỏ, ánh mắt lơ mơ lay động.

- Không...em uống một chút thôi...vì em vui quá..

Chính Đường kể mỗi sát vào tai cô, vừa hỏi cũng vừa hôn nhẹ:

- Vì sao vui?

- Bộ phim đầu tiên em đóng nữ chính.... em vui lắm..

Anh siết eo cô kéo cô đi về phía giường, nhìn bộ dáng lơ đãng ánh mắt mờ màng của cô, yết hầu anh lên xuống liên tục, cơ thể cũng cảm thấy có chút rạo rục không ngờ. Chi Hân không phản bác, cô một tay ôm lấy cổ anh mặc cho anh đem cô đi đâu thì đem.

Trong bóng tối lơ mơ, một nam một nữ ôm lấy nhau trên giường. Giữa những kích tình rạo rục, cảnh xuân bóng mắt diễn ra, trong phòng hương vị của hoan ái tràn đầy.

.....

Sáng hôm sau Chi Hân tỉnh dậy, từ thân dưới truyền đến cảm giác đau nhức không nói thành lời. Cô nhăn mày, vừa đau vừa tức giận. Mẹ kiếp, hóa ra lần trước anh nói dối, đem qua...đem qua...cô mới chính thức gọi là thất thân. Tên chết bầm Chính Đường này!!!

Mà ở phòng CEO cao nhất của tòa nhà Nhiếp thị, vị nào đó liên tục hắt xì hơi. Trương Kiệt ở bên báo cáo cũng lấy làm lạ, anh ngạc nhiên hỏi:

- Nhiếp tổng anh bị bệnh sao, có cần em đem thuốc lên cho anh không?

Chính Đường dường như nhớ đến điều gì đó, trên môi anh nụ cười kéo dài một đoạn:

- Không cần, chú không hiểu được đâu.

Nói rồi anh đột nhiên bật cười thành tiếng, càng nghĩ lại càng thấy vui vẻ. Mà phía đối diện Trương Kiệt thần khí loạn xạ sợ hãi, anh liên tục dụi dụi mắt, cảm thấy có lẽ nào hôm nay Lão đại nhà anh trúng....tã???

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Kim Chủ - Kim Chủ Là Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Đoạn thời gian này Chi Hân khá nhiều hoạt động, ban ngày cô cùng đoàn làm phim đi truyền truyền quảng bá cho "Gọi Thanh Xuân", lại nhận được vài hợp đồng chụp ảnh thương hiệu. Nhiếp thị cũng mời cô làm hình ảnh đại diện kèm người phát ngôn cho sản phẩm đã quý cao cấp vừa mới ra mắt của công ty. Hình ảnh của Chi Hân ngày càng được nhiều người biết đến, lượng fan tăng lên nhanh chóng, tiền cũng kín được nhiều hơn.

Còn về cô và Chính Đường. Hai người ở chung với nhau thật sự rất tốt, Nhiếp Chính Đường là một người đàn ông hoàn hảo về mọi mặt. Cô ở cùng với anh, hầu như tất cả mọi thứ đều là anh lo lắng cho cô. Đến cả việc cô thích dùng loại bàn chải nào hoặc là sử dụng sữa rửa mặt hiệu nào cũng đều do một tay anh sắp xếp. Hàng ngày hai người tất bật với công việc của mình, tối đến lại giành cho nhau khoảng thời gian riêng. Cùng ăn cơm, cùng nhau đi xem phim, hay có khi đơn giản là cô nằm sấp cho anh chà lưng hoặc là những đêm cùng nhau mây mưa điên cuồng. Chi Hân dần dần cảm thấy tình cảm của cô giành cho anh đang nảy sinh theo từng ngày. Không quá mạnh mẽ nhưng là nhẹ nhàng lãng mạn nhất.

Yêu chưa? Cô cũng chẳng còn biết nữa rồi!

Sáng hôm nay sau khi ghi hình cho một game show khá nổi tiếng, cô cùng bé Thu đi đến trung tâm thương mại mua sắm một ít đồ. Đạo diễn đây cũng có khá nhiều nhãn hàng thời trang có nhà ý muốn tài trợ trang phục cho cô nhưng anh Mao vẫn không đồng ý. Lúc trước cô là diễn viên hạng thấp, công ty không cấp cho cô một chút tài nguyên nào kể cả trang phục đều là tự cô chuẩn bị. Nhưng mà bây giờ thời thế thay đổi rồi, công ty chẳng những cung cấp cho cô một phần tài nguyên hậu hình, lại rộng rãi đến mức tài trợ hết tất cả trang phục đi diễn của cô. Trong công ty giải trí Ánh Sao người ta đồn tai nhau rằng Hóa Hòa sắp hết thời, tất cả đều sẽ nhường lại cho tiểu hoa đán Liễu Chi Hân..

Chi Hân và bé Thu dạo quanh một vòng mua được vài bộ váy mới, đi xung quanh cô lại thấy chiếc túi xách mà cô từng rất thích. Không nghĩ ngợi gì nhiều liền bước vào xem qua một chút.

Bên trong cửa hàng bày bán rất nhiều túi hàng hiệu, Chi Hân rất thích túi Gucci, cô có thể nhìn ăn nhưng nhìn mua túi thì lại không được. Ưng ý một mẫu, cô nói với nhân viên bán hàng.

- Chị lấy cho em xem mẫu này đi.

Cô nhân viên thấp phần vui vẻ, nhanh tay lấy chiếc túi trên kệ xuống.

- Cô tính mất thật, mẫu này vừa ra ở cửa hàng chúng tôi chỉ còn duy nhất một chiếc.

Chi Hân găt đầu, cũng không hỏi giá, cô trực tiếp đưa thẻ quẹt lấy chiếc túi đem về nhà. Bé Thu đi theo này giờ cũng được Chi Hân tặng cho cái túi hàng hiệu, con bé vui vẻ ra mặt luôn miệng cảm ơn.

Thật sự Chi Hân là như thế, tính tình cô rất hào phóng. Lúc trước dù cực khổ nhưng cô vẫn chưa bao giờ chèn ép người đi theo mình. Ngày hôm nay cô có được chút cũng không quên trả ơn cho những người luôn bên cạnh cô.

Lúc đi ra cửa hàng, chẳng biết vô tình hay thế nào cô lại gặp được Mục Đồng đang đi dạo cùng bạn của cô ấy. Thấy cô, Mục Đồng cũng xem như là thân thiện.

- Chi Hân, em đi đâu đấy?

Chi Hân găt đầu chào, cô vui vẻ trả lời:

- Em đi mua một ít đồ, chị Mục Đồng cũng đi mua sắm à?

Mục Đồng nhìn túi xách trên tay bé Thu, cô cười hàm ý:

- Ai em hào phóng thật, tặng quà cho trợ lý mà tặng luôn hàng hiệu đắt tiền. Quà là đi chung với Nhiếp tổng có khác, khi trước chị cũng vậy nhưng cũng không dám chơi sang như em. Tuổi trẻ đúng là tài cao mà.

Chi Hân chưa kịp trả lời đã nghe Mục Đồng quay sang nói với cô gái bên cạnh:

- Quỳnh Quỳnh cậu đi trước đi, có việc thì đi trước không sao cả.

Cô gái tên Quỳnh Quỳnh cũng gật đầu sau đó nhanh chóng đi mất. Mà Chi Hân cũng chẳng mấy may để ý đến cô ta, người cô cần để ý đến bây giờ chỉ là Mục Đồng mà thôi.

- Mục Đồng, chị nói vậy là có ý gì?

Mục Đồng cười già là, cô ta già vờ nói:

- Ấy chị có ý gì đâu, chỉ là chị đang nhận xét một chút thôi mà. Với lại mấy lời chị nói khi em ở bệnh viện không biết là em có còn nhớ không nhỉ?

Chi Hân nheo mắt nhìn về phía Mục Đồng, nhớ hôm trước chị ta đến thăm cô nhưng mục đích là nhắc nhở cô. Suốt buổi chị ta luôn miệng nói bóng nói gió khuyên cô nên chữa cho mình đường lui trong mối quan hệ với Chính Đường. Cô biết Mục Đồng từng có thời gian qua lại với Chính Đường nhưng mà đó cũng chỉ là đã từng, cô thật sự không quá quan tâm. Nhưng mà thái độ của Mục Đồng ngày càng thái quá, lẽ nào chị ta có mưu mô gì??

- Em nhớ chứ, chị Mục Đồng dặn dò em đương nhiên là nhớ rồi.

Mục Đồng cười hiền, bộ dáng rất xinh đẹp:

- Chị thật sự cũng vì muốn tốt cho em thôi, em nhìn xem chị cũng bị anh ta hắt ra đường. Dân ông là vậy đó, cô nào đẹp hơn trẻ hơn thì tìm đến thôi. Chị không ngại nói với em những việc này là vì chị nghĩ em với chị dù gì cũng là chỗ quen thân. Những thứ chị đi qua rồi, chị chỉ mong em cũng sẽ không sai lầm giống như chị.

Chi Hân cười thâm trong lòng, Mục Đồng kể ly gián này chẳng hay chút nào.

Mục Đồng vừa nói vừa nắm lấy tay cô ra vẻ rất thân thiết, cô ta nói thêm:

- Nhiếp tổng... Nhiếp Chính Đường xem chúng ta chỉ là công cụ cho anh ta phát tiết mà thôi, người mà anh ta xem là bảo bối là một người khác nữa kia.

Chi Hân cau mày:

- Là người khác sao, là ai?

Mục Đồng dừng một chút, trong mắt cô ta chứa tia ganh tị rất sâu:

- Chị không biết.

Chi Hân có chút mơ hồ, cô không phải không tin Chính Đường nhưng ánh mắt của Mục Đồng... ánh mắt thù địch ganh tị kia chắc chắn không thể nào là giả được. Ngoài Mục Đồng ra thì liệu có còn cô gái bảo bối nào đó như Mục Đồng nói???

- Nhưng thôi, chị cũng chẳng còn tơ tưởng gì đến Nhiếp tổng nữa rồi. Tất cả những gì chị nói đều là muốn tốt cho em, muốn em có sự đề phòng cho mình thôi. Em đẹp như vậy chị nên làm nữ chính trong chuyện tình yêu của mình, đừng làm nữ phụ cho người khác. Sẽ rất phí phạm.

Chi Hân cười cười gạt đầu ra vẻ như hiểu chuyện, đối với Mục Đồng cô nên đề phòng tìm hiểu nhiều hơn là ra mặt đối địch.

Thấy cô không phản bác gì, Mục Đồng cũng nhanh chóng chào từ biệt Chi Hân. Chi có điều đi được vài bước Mục Đồng lại trượt chân xém ngã xuống đất may mà Chi Hân nhanh tay đỡ lấy cho nên cô ta mới không ngã ra đất.

Lúc Mục Đồng đứng dậy cô ta cũng không quên cảm ơn Chi Hân rất lịch sự. Trong lòng Chi Hân vẫn cảm thấy có gì đó không đúng lắm... cái ngã kia cũng có chút kì lạ thật...

Bé Thu đứng sau này giờ, giờ cũng lên tiếng:

- Chị Mục Đồng đi vậy mà cũng dễ ngã, lạ thật.

Chi Hân cau mày:

- Sau này thay chị để ý chút, Mục Đồng từ đầu đến bây giờ đều không coi chị là bạn.

- Mục đích của chị ta là gì hả chị Hân, rõ ràng mình có liên quan gì đến Mục Đồng đâu?

Chi Hân cười nhạt:

- Vì tình.

Bé Thu không hiểu, mặt nghịch cá ra, thấy cô bé cau mày nhăn nhó Chi Hân vừa kéo bé Thu đi vừa cười nói:

- Có gì mà nhăn mày, từ từ rồi em sẽ hiểu.

Bé Thu cũng là một cô bé thông minh, thấy Chi Hân không nói liền thức thỏi không hỏi nhiều đến. Cuộc sống đôi khi là vậy, tự mình biết đủ là người khôn ngoan.

Trong góc ngã rẽ gần đó, một người phụ nữ tay cầm máy ảnh đang cười một cách đầy bí hiểm

.....

Phim "Gọi Thanh Xuân" có vốn đầu tư từ Nhiếp thị nên hoạt động tuyên truyền quảng bá rất mạnh, phim chưa công chiếu nhưng độ phủ sóng ngay một làn truyền rộng rãi. Bên phía công ty Ánh Sao cũng nhân cơ hội đẩy mạnh tuyên truyền riêng cho Chi Hân, thành ra "Gọi Thanh Xuân" chưa chiếu nhưng Chi Hân đã có mấy kịch bản phim gửi đến, vai chính có vai phụ cũng có, hiện tại anh Mao đang giúp cô lựa chọn vài kịch bản hay.

Trong phòng làm việc, anh Mao đưa đến trước mặt Chi Hân mấy cái kịch bản anh vừa xem qua, giọng anh nhàn nhạt, anh nói:

- Anh vừa chọn mấy cái nội dung ổn, em xem qua đi muốn đóng bộ nào thì nói anh, anh giúp em nâng catse lên một chút.

Chi Hân tắt điện thoại, cô đọc qua hết một lượt, sau đó cầm một kịch bản đưa đến trước mặt anh Mao.

- Cái này đi.

Anh Mao nhìn tựa đề viết trên kịch bản, anh cười hỏi:

- Anh cũng đoán được phần nào, vai nữ phụ này hợp với em.

- Em cũng nghĩ vậy, em là người mới nếu lần này lại chọn một bộ tình cảm hài nữa thì không hay. Cứ rập khuôn mãi trong một loại hình thì hỏng hết hình ảnh. Vai nữ này trầm tính chung tình lại cẩn thận, rất hợp với em.

Vừa nói cô vừa vênh vao vỗ ngực tự đắc, anh Mao phải liếc cô mấy lần.

- Thôi được rồi được rồi, anh biết em chung thủy duy nhất với Nhiếp.... à Chính Đường. Nhưng mà nữ chính của bộ này là Linh Lan, anh sợ em bị đem ra so sánh với cô ấy.

Chi Hân cau mày, mặt hơi nhướng lên, cô nói:

- Linh Lan là nữ chính sao anh?

Anh Mao gật đầu nặng nề:

- Ủ anh chắc chắn là biết em không thua kém cô ta rồi, chỉ có điều fan của Linh Lan không phải vừa, nhớ mấy lần trước nữ phụ nào đóng cùng Linh Lan cũng bị fan đem ra so sánh. Có người bị chê cô người còn bị ép đến giải nghệ... Showbiz này vốn đã không đơn giản, Linh Lan càng là loại người không hề đơn giản.

Chi Hân ngồi xuống ghế, cô vừa suy nghĩ vừa nói:

- Em biết nhưng kịch bản này quá hay, mà em là một diễn viên em không muốn mình cứ rập khuôn vai diễn trong mắt khán giả.

Nghe cô nói anh Mao định nói gì đó nhưng cô lại nói trước:

- Nhưng mà xét tình hình của em hiện tại, em chưa có chỗ đứng cũng chưa được mọi người yêu quý. Nếu diễn đạt thì không nói đi, diễn không đạt.... e là cô mướn Chính Đường cũng không giúp em được. Anh Mao, anh cho người tìm hiểu chút xù qua kịch bản, em tự chủ trương được.

Anh Mao hài lòng, anh gật đầu:

- Ủ em bây giờ phải cẩn thận, sai một li là đi một dặm à không một vạn dặm, cứ từ từ không cần vội vàng.

Chi Hân gật gù, cô cũng không cần vội. Ba bốn năm qua sống lay lắt trong showbiz này còn được thì há gì một chút xù này chứ.

.....

Chính Đường hôm nay về sớm, lúc anh về đã thấy Chi Hân lủi rủ đón anh ở cửa. Thấy cô cười lúng liếng nhìn anh, anh dịu dàng hỏi:

- Nhìn anh như vậy là có ý gì?

Cô ôm lấy tay anh, lắc lư:

- Chính Đường.. trong nhà hết nước tương rồi.

Chính Đường đang thay dép đi trong nhà liền khựng lại vì câu nói của cô, anh cau mày hỏi:

- Hết nước tương? Liên quan gì đến em?

- Ui sao không liên quan, di Hà đang nấu ăn thiếu nước tương thì còn mùi vị gì nữa.

Chính Đường càng nghe càng thấy khó hiểu, đến bao giờ thì chuyện nước mắm nước tương trong nhà này cô cũng phải quản vậy. Nghĩ thấy không vui anh định hỏi di Hà nhưng chưa kịp hỏi đã nghe giọng cô lí nhí lại ngọt như đường mật.

- Đường.... đi siêu thị...em muốn đi siêu thị...với anh.

- Đi siêu thị?

Chi Hân ôm tay anh nũng nịu:

- Vâng. Những người yêu nhau hay đi siêu thị cùng nhau lắm.

Chính Đường ngờ ngác, mặt anh nghếch ra một khúc. Những người yêu nhau sao....cô gái này....

- Đường.... được không?

Chính Đường thật vui sướng đến muốn điên lên nhưng trước mặt cô anh phải biết tiết chế một chút, đường đường là Nhiếp tổng của Nhiếp thị anh không thêm nào nhảy cẫng lên vì một câu nói muốn đi siêu thị của cô được. Cô gái này chấp nhận tình cảm của anh, chịu ở bên cạnh anh nhưng lại chưa thật sự mở lòng với anh. Cô ăn cùng anh ngủ cùng anh nhưng lại không nói yêu anh....Anh biết cô chưa yêu anh, cô chấp nhận anh một phần là vì sự nghiệp diễn xuất. Anh không buồn cô nhưng anh cảm thấy bản thân mình chưa thật sự làm tốt. Anh muốn cô can tâm tình nguyện ở bên cạnh anh, nói yêu anh, muốn cùng anh xây dựng một gia đình thật hạnh phúc. Đó mới là những gì mà Nhiếp Chính Đường anh cần.

Nhìn thấy cô hai mắt long lanh chờ đợi câu trả lời cũng anh, anh e hèm vài tiếng, nhàn nhạt nói:

- Anh đi siêu thị cùng em?

Chi Hân có chút lúng túng:

- Em biết... em biết là bất một Nhiếp tổng của Nhiếp thị đi siêu thị mua nước tương thì có hơi không đúng. Nhưng mà người ta nói những người yêu nhau không cùng nhau đi siêu thị lần thì không...

Chính Đường chặn ngang lời cô:

- Được rồi, anh cùng em đi. Đứng yên ở đây...à không theo anh về phòng thay quần dài vào, em để chân trống trơn như vậy đi ra ngoài thì không tốt, em không được khỏe đâu. Đi đi theo anh.

Chi Hân mím môi cười mỉm, cô mặc cho anh kéo lên phòng thay quần áo.

.....

Trong siêu thị giờ này khá đông người, vì là giờ tan tầm nên mọi người đến siêu thị mua thức ăn khá nhiều. Giữa một rừng các mẹ các chị đi mua thức ăn cho gia đình thì đâu đó xuất hiện một nam phong độ tuấn mỵ, một nữ thanh cao da trắng không tí vết. Mặc dù Chi Hân đã đeo khẩu trang và đội nón tai bèo che gương mặt xinh đẹp lại nhưng khí chất của cô thì không có một loại trang phục phụ kiện nào che lấp đi được cả. Một nam cao lớn mặt mày tuấn mỵ nghiêm nghị cùng một nữ nhỏ nhắn đứng đến ngang vai người nam đi sóng đôi nhau tạo nên một hiệu ứng thu hút ánh nhìn cực kỳ tốt. Cảm thấy dường như tất cả người trong siêu thị đều đang nhìn mình, Chi Hân cảm thấy có chút xấu cẳng thẳng, cô ôm lấy tay Chính Đường, hỏi nhỏ:

- Đường.... em che có kỹ không sao mọi người nhìn em và anh nhiều vậy?

Chính Đường kéo cô sát vào người anh, giọng anh nhàn nhạt nhưng không kém độ mềm mại:

- Có cần anh để cho bọn họ về hết không?

Nghe anh nói cô vội lắc đầu:

- Ở không không, siêu thị mà không có người thì còn gì là siêu thị nữa. O kìa....sữa.... sữa đang khuyến mãi...đợi em...đợi em

Nói rồi cô lao nhanh đến hàng sữa đang khuyến mãi giá cực sốc tri ăn khách hàng, Chính Đường với tay kéo cô lại nhưng cô lại nhanh hơn anh một bậc chạy đi mất. Anh đứng đây nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn của cô, bất giác anh lắc đầu bật cười. Chính Đường anh ấy vậy mà để cô gái của mình đi mua sữa khuyến mãi 50%, đồn ra bên ngoài thì còn gì là thể thống nữa chứ.

Nghĩ nghĩ anh liền cất bước đi nhanh đến chỗ cô, ở hàng sữa đông người chen chúc như vậy, anh sợ cô không may bị người đụng ngã.

- Tri ăn khách hàng, khuyến mãi 50% trong khung giờ vàng từ 7 giờ đến 7 giờ 45 phút nha các chị các mẹ ơi. Sau 7 giờ 45 phút trở về giá cũ không giảm không bớt nghìn nào hết. Chị em khách hàng nhanh tay nhanh tay. Ê ê cô kia mỗi người chỉ được mua 5 bình thôi, cô ôm 6 bình rồi.

Tiếng nói tiếng cười tiếng xì xào huyền não hết một khu, Chi Hân khó khăn lắm mới chen được vào trung tâm. Cô đang với tay lấy mấy bình sữa mình yêu thích thì nghe bên cạnh có tiếng lèm bèm:

- Cô này sữa tôi thấy trước.

Chi Hân cau mày:

- Sữa để trên quầy ai lấy trước thì của người đó chứ ạ?

Bà chị to con tròn mắt:

- Sữa của bà, bà muốn lấy bao nhiêu thì lấy.

Phía trên người bán hàng đứng ra phân bua:

- Cái cô to con này, tôi nói với cô này giờ mỗi người chỉ được mua 5 bình thôi. Cô gom từ này giờ hơn 10 bình rồi, ra tính tiền thu ngân cũng không tính giảm giá cho cô đâu, nhường người khác mua với chứ.

Xung quanh mọi người cũng ra lời đồng ý. Chi Hân không quản nhiều việc của người ta, ai nói gì nói cô vẫn yên tĩnh lấy đủ 5 bình sữa cho mình rồi lui ra nhường chỗ cho người khác, sắp hết giờ khuyến mãi rồi.

Ôm 5 bình sữa vừa lui ra ngoài thì bà chị to con kể bê quay người không để ý ún cô một cái khiến cô chút xíu nữa ngã ra sau đè lên người khác may mà có người phía sau đỡ. Chưa kịp hoàn hồn, cô đã nghe xung quanh nhốn nháo:

- Trời ơi đẹp trai quá.

- Nam thần kia... nam thần...

Nam thần??? Chi Hân đứng bật dậy nhìn người phía sau....ơ Chính Đường..

Thấy cô nhìn, anh mới dịu giọng hỏi nhỏ:

- Có sao không?

Chi Hân ngơ ngác lắc đầu, cô nhẹ giọng lí nhí:

- Dạ không sao.

Thấy cô không có vấn đề gì anh mới yên tâm kéo tay cô ra ngoài, kiểm tra trước sau một lần nữa anh mới cau mày hỏi:

- Sữa anh có thể mua cho em uống cả đời, cần gì phải tranh hàng khuyến mãi để xem ngẩ như vậy chứ?

Chi Hân cười cười lấy lòng:

- Em quen rồi với lại đi siêu thị phải tranh mua như này mới có cảm giác chúng ta là một gia đình.

Đáng lý anh còn muốn dạy dỗ cô thêm một chút nữa nhưng khi nghe hai chữ gia đình thì lòng anh tự dưng mềm nhũn. Thấy cô chớp chớp mắt nhìn anh, anh e hèm vài tiếng:

- Lần sau đừng tranh nữa...

Nói rồi anh nhận lấy mấy bình sữa trên tay cô cho vào xe đẩy cũng không quên nắm tay cô kéo cô theo. Phía sau mấy người phụ nữ cũng không quên nhìn theo xuýt xoa mấy đợt.

Sau khi đi một vòng siêu thị mua đầy đủ nước tương nước mắm hạt nêm các thứ, anh và cô cho xe đẩy ra quầy tính tiền. Lúc đi ngang một hàng trưng bày, anh đột nhiên dừng lại. Chi Hân do không biết nên đi lố một chút, quay qua quay lại lại không thấy anh đâu nhìn về phía sau thấy anh đang lựa chọn cái gì đó cô mới nhanh chân chạy đến. Ô khoan....đây là kệ trưng bày bao cao su mà!!!

Chính Đường thấy cô đi lại anh cong môi cười, trên mặt toát đầy vẻ nguy hiểm. Thấy anh lấy mấy hộp bỏ vào xe đẩy, cô run run hỏi:

- Anh...mua nhiều vậy?

Anh vẫn tập trung nghiên cứu, vừa nhìn nhìn trên kệ vừa nhàn nhạt nói:

- Cái này có gai không biết tốt không?

Có gai....mẹ kiếp.... cái đó mà cũng có gai sao??

Nghe anh nói cô đột nhiên thấy đau buốt, vội vội vàng vàng cô ngăn anh lại:

- Không đừng mua, em không thích có gai đâu.

Chính Đường nhìn cô, mắt anh sáng lên vài phần:

- Ô đã biết. Loại 0.01 này chắc tốt nhỉ?

Quái đáng, hết có gai lại đến 0.01, xã hội này hiện đại hơn cô nghĩ quá nhiều rồi.

Cô cảm thấy nếu mà cô còn đứng đây lâu thêm nữa chắc sẽ bị anh trêu cho tức chết, nghĩ nghĩ cô gom một mớ cho vào xe đẩy rồi nói:

- Đủ rồi đi thôi.

Chính Đường không chịu, anh kéo tay cô lại, anh nói:

- Chưa được.

Chi Hân bị chọc đến ngượng, cô đỏ bừng mặt:

- Vẫn chưa đủ hay sao?

Anh lắc đầu, nụ cười trên môi rộng ra chút:

- Em lấy.... nhắm size rồi.

Nhắm size?? Cái gì nhắm size...chà nhẽ???

Chính Đường ung dung nhặt mấy hộp bao cao su vứt vào xe xếp lên kệ ngay ngắn gọn gàng, vừa xếp anh vừa nhàn hạ nói với cô:

- Size nhỏ anh....không vừa, size của anh là size lớn.

Mẹ kiếp, ngay bây giờ cô chỉ muốn chửi thề mà thôi...cái quái gì bao cao su lại có thêm size chọn lựa. Điện mắt, cô điện mắt.

Nhìn vài chỗ da không bị khâu trang che đố ừng ca lên trên mặt cô, Chính Đường chọn thêm vài hộp đủ loại cho vào xe đẩy. Kéo tay cô anh kể tai cô nói nhỏ:

- Trong đây hơn 10 loại, chúng ta có thể thử từ từ thử. Không cần vội.

Vội.... cô có vội bao giờ đâu, đáng chết, tên này từ nãy đến giờ có ý trêu chọc cô đây mà.

Thấy cô không nói gì anh lại cười ha ha thích thú, cô gái này da mặt mỏng quá đi mất.

.....

Sáng sớm ngày hôm sau một loạt hình ảnh của Chính Đường và cô gái dấu mặt lan truyền rộng rãi trên mạng. Lúc cô đến công ty đã gần 9 giờ sáng, anh Mao vừa thấy cô đã kéo cô vào trong. Đưa bài viết đến trước mặt cô, anh khẩn trương:

- Chi Hân nhìn đi...có phải em không?

Ồ cô và anh hôm qua đi siêu thị đấy mà....

Anh Mao thấy phản ứng chân thật này của cô, anh cảm rầnr

- Sao em lại đi cùng Nhiếp tổng lộ liễu đến như vậy, may cho em là em còn biết che mặt đội nón đó. Lỡ như có chuyện gì thì sao hả Chi Hân?

Cô thật sự không nghĩ được rằng cô và anh chỉ đi siêu thị thôi cũng bị chụp lén. Nhưng mà tấm ảnh này đâu giống bọn lêu bếu chụp đâu chứ?

- Anh Mao...hình như ảnh này không phải paparazzi chụp?

Anh Mao cóc nhệ lên đầu cô, anh cau mày:

- May cho em đây là ảnh của một bà thím đi siêu thị chụp được chứ nếu là paparazzi thì em bây giờ bị bắn cho không còn miếng thịt nào rồi. Bà cô của tôi ời, sau này có muốn hẹn hò thì chọn chỗ nào kín kín hộ tôi một cái. Tôi già rồi không chịu nổi cú sốc nào nữa đâu.

Chi Hân thở dài:

- Hết cách, em cũng không thể bắt siêu thị người ta đuổi hết khách cho em hẹn hò được.

Anh Mao:!!!!!!

Logic gì đây hả Chi Hân, là loại logic gì kỳ quái vậy hả?

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng không phải là do lỗi của cô, cô đã trùm kín đến không kẻ hở thể kia thì chắc chắn là không ai nhận ra cô rồi. Nhưng mà về vị kia thì... trời ời một gương mặt tuấn mỹ như vậy bắt người khác không nhìn là không được. Anh có thể bắt Chi Hân đeo khẩu trang nhưng không thể nào bắt Nhiếp tổng cũng đeo khẩu trang. Hai con người này bớt xuất sắc đi một chút thì đỡ cho anh được chút việc.

Thở dài, anh nói với cô:

- Thôi được rồi, đọc bình luận trên mạng đa số đều quan tâm đến Nhiếp tổng chứ ít ai nhắc đến em. Nhưng mà cũng không thể để tấm ảnh này trôi nổi trên mạng được. Anh không thể xin tài nguyên của công ty giải quyết tấm ảnh kia được, em...có thể nào nói với Nhiếp tổng một câu được không?

Chi Hân nghĩ tới nghĩ lui cô bèn gật đầu. Anh Mao nói đúng, bây giờ độ nổi tiếng của cô không cao nên có thể không ai nhận ra cô nhưng mà như vậy cũng không biết trước được sau này mọi người có nhận ra cô hay không. Để tránh phiền phức không đáng có, cô nên giải quyết từ bây giờ là tốt nhất. Thiết sự cô không muốn cái gì cũng nhờ đến Chính Đường, quan hệ của cô với anh bây giờ không còn là kim chủ - tinh nhân nữa rồi. Nếu sau này chuyện của anh và cô công khai, chắc chắn cô sẽ bị chỉ trích là chần dãi mẽ ghê hạo môn nên từ bây giờ cái gì cô có thể dùng năng lực của mình làm được cô nhất định sẽ không nhờ đến quyền lực của anh. Chi có điều lần này.... không nhờ đến anh là không được.

Đứng dậy, cô đi ra một góc ẩn nấp gọi cho anh, đợi vài giây đầu dây bên kia liền nhận máy.

- Anh đây, có chuyện gì sao?

- À ừm hôm qua chúng ta đi siêu thị vô tình có người chụp lại được. Tấm ảnh đó đang nổi tiếng trên mạng... em thì không sao nhưng anh...anh có thể cho người gỡ ảnh đó xuống được không ạ?

- Anh không phiền bị chụp trộm

Chi Hân lúng túng, cô cắn môi:

- Nhưng.... nhưng mà...thôi được anh giúp em được không, em không muốn tấm ảnh kia bị nhiều người thấy.

- Được nhưng mà.... anh có điều kiện?

Nghe anh nói đến điều kiện, cô thoáng run rẩy:

- Điều kiện....điều kiện gì ạ?

Trong điện thoại giọng Chính Đường truyền ra vừa ma mị vừa đáng ghét:

- Hôm nay anh muốn thử 3 loại nữa.

3 loại.... mẹ kiếp đến 3 loại..

- Thế nào?

Chi Hân nghiêng răng, cô hậm hực:

- Được 3 loại thì 3 loại.

- Được. Quyết định như vậy đi.

Anh Mao đứng bên chờ đợi hỏi:

- Được không?

Chi Hân buồn bực gật đầu:

- Được.

- Nhưng mà... anh thấy em hình như không vui?

Vui, cô vui không nổi với tên kia được. Một đêm 3 loại muốn giết cô hay sao chứ, tên chết giàm này.... À khoan...cô có cách cho anh ghen mà không làm gì được.. đợi đó.

Anh Mao ngồi một bên quan sát gương mặt cô, lúc vui lúc buồn lúc rầu rĩ lúc kích động... Anh Mao thầm nghĩ... mấy người yêu nhau tâm lý thường không ổn định như vậy sao???

.....

Bên đây kẻ vui kẻ bày kế thì ở một bên nào đó có người đang tức giận mà đập đồ trong phòng.

Uống một hớp nước, cô gái xinh đẹp hai mắt đờ đờ sát khí, giọng cô ta chứa đầy tia thù địch:

- Chi Hân cô được lắm... đợi đó...đợi đó...

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Kim Chủ - Kim Chủ Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Chuyện tấm ảnh của Chính Đường lan truyền trên mạng trong một đêm đã bị gỡ sạch không còn một chút dư âm nào. Đứng nói là Chi Hân mà ngay cả anh Mao còn ngỡ ngàng trước tốc độ xử lý truyền thông của Nhiếp Chính Đường. Sự thật ngay từ khi bức ảnh kia được lan truyền trên mạng thì Trương Kiệt đã có hành động dẹp scandal nhưng Chính Đường lại yêu cầu để nguyên y vậy, mục đích là anh muốn chính miệng Chi Hân phải trao đổi điều kiện

với anh, anh mới cho người đẹp loạn. Đứng là cao thủ của cao thủ mà, chiều này Chi Hân không chào thua thì mới là lạ.

Đêm hôm đó Chi Hân cũng một phen lao đao mất ngủ vì Chính Đường. Sự lợi hại của một nhà tài phiệt là không bao giờ làm bản thân mình bị thiệt trong bất kỳ cuộc trao đổi mua bán nào.

.....

Bộ phim "Gọi Thanh Xuân" do Chi Hân thủ vai chính hôm nay là đến ngày họp báo công chiếu phim, từ sáng bên ekip đoàn phim đã liên lạc gửi trang phục và trang sức cho anh Mao từ sớm. Chi Hân khỏi phải nói là vô cùng khẩn trương trước sự kiện lần này. Cô thực ra đóng cũng nhiều phim nhưng chưa có phim nào mà họp báo công chiếu cần có mặt cả, đây có lẽ là lần đầu tiên.

Nhiếp thị là nhà đầu tư chính của bộ phim lần này nhưng thông thường Nhiếp Chính Đường sẽ không xuất hiện trong các cuộc họp báo của phim, anh chỉ cử đại diện là Trương Kiệt đi dự lễ công chiếu mà thôi. Chi có điều hơi lạ là họp báo công chiếu phim lần này bên phía Nhiếp thị chưa có câu trả lời chính thức là ai sẽ đến tham dự lễ công chiếu nên bên phía đoàn phim cũng không biết viết tên ai trên ghế vip, đành để hai chữ "Nhiếp Thị".

Hơn 6 giờ Chi Hân cùng anh Mao đã ngồi trong xe báo mẫu đợi thông báo từ ekip đoàn phim để đi vào tham dự công chiếu ra mắt phim. Theo như thông thường, các diễn viên đi vào tham dự đều có sắp xếp sẵn theo thứ tự vai diễn chính - phụ, độ nổi tiếng ít hay nhiều. Chi Hân lần này xếp thứ 3 sau nam chính Gia Hào và đạo diễn Từ. Nếu xét theo độ nổi tiếng tất nhiên Chi Hân không bằng đám người Mục Đồng nhưng bên công ty Ánh Sao và cả đoàn phim đều có ý định nâng đỡ nên cô được xếp đi vào top đầu tiên thuộc vào hàng có tiếng tăm.

Ngồi trong xe, anh Mao đang đọc gì đó trên điện thoại, còn bé Thu thì đang chỉnh sửa váy và túi xách cho Chi Hân. Chi Hân có chút mệt mỏi nên đang nhắm mắt an dưỡng trên ghế, phía trên chị Hà đang nghiên cứu công việc. Sự kiện lần này là sự kiện lớn nên trước khi Chi Hân lên tham dự chị Hà ghé xem một chút tình hình.

Thấy cô đang nằm nghỉ, chị Hà lo lắng hỏi:

- Chi Hân em mệt nhiều không, có cần chị báo đạo diễn Từ trước một tiếng?

Nghe tiếng chị Hà, Chi Hân mở mắt trả lời:

- Dạ không cần đâu, chắc vì em hồi hộp quá. Bình thường cứ hồi hộp là bụng em lại đau, lần này e là như vậy.

Chị Hà trấn an tinh thần cô:

- Ừ nếu đau nhiều em thông báo cho anh Mao, mọi người ngồi phía dưới sẽ lên hỗ trợ cho em. Yên tâm.

Chi Hân mỉm cười gật đầu. Đến bây giờ cô mới hiểu hết cái giá của việc có kim chủ sau lưng. Nhớ ngày trước cô đóng vai nhỏ lẻ quần chúng, đến nước công ty còn ngại phiền mà không chi cho cô. Tất cả chi phí ăn uống của cô cộng lại còn không bằng một người mới chuẩn bị debut ăn một bữa. Ngẫm nghĩ lại ngày trước nếu chị Hà không chiều cô cho cô chắc công ty đã đuổi cô cô từ lâu rồi, đừng nói là đến ngày cô gặp được Chính Đường. Bây giờ thì khác rồi, bất xi hơi một cái công ty cũng cứ chị Hà xuống xem tình hình. Sự cô thì ít chứ sợ người phía sau cô thì nhiều, quy luật ô dù đến giờ cô mới thấm thía hết.

Thấy cô trầm ngâm, chị Hà lên tiếng:

- Bộ phim truyền hình "Mê tình" em đang tham gia, chị đã nói với anh Mao từ chối cho em rồi.

Chi Hân có chút ngạc nhiên, cô hỏi:

- Sao vậy chị? Kịch bản đó khá hay, em thấy cũng có hứng thú.

Chị Hà nhìn nhìn đồng hồ trên tay, chị chỉnh sửa lại quần áo một chút, vừa thoa son vừa nói:

- Chị gửi tài liệu qua cho Mao rồi, lát nữa Mao trao đổi với em sau. Bây giờ chị phải đến họp báo ra mắt người mới của công ty, em ngồi đây đợi thông báo từ chương trình rồi đi vào. Em cứ bình tĩnh đừng lo lắng gì, vài lần sẽ quen thôi. Hiểu chưa?

Chi Hân gật đầu, chị Hà dặn dò bé Thu và anh Mao vài câu nữa liền xuống xe đi mất. Chi Hân nhìn ra bên ngoài cửa xe, phóng viên tập trung đến cũng khá đông. MC thăm dò cũng vừa ra thử micro, tư đứng thấy hồi hộp bụng cô lại vô thức quặn lên vài cái, hồi hộp quá đi mất.

Anh Mao từ ghế bên kia liền xê dịch đến gần với cô, giọng anh có chút nghiêm trọng:

- Bộ phim lần trước có Linh Lan thủ vai nữ chính anh đã từ chối cho em đi thử vai rồi. Anh xem mấy kịch bản này giờ, nghĩ qua nghĩ lại em nên chọn bộ ngôn tình chuyển thể có vẻ hợp hơn.

Chi Hân vẫn không hiểu nguyên nhân vì sao, cô hỏi:

- Sao lại từ chối "Mê Tình", là công ty mình ngại đụng độ với Linh Lan sao anh?

Anh Mao gật đầu:

- Không hẳn. Nguyên nhân chính là do từ phía Nhiếp tổng.

Chi Hân ngạc nhiên:

- Nhiếp tổng.....là Chính Đường sao?

Anh Mao nặng nề trả lời:

- Ừ. Chị Hà vừa gửi qua cho anh tài liệu mà chị Hà nhờ người điều tra được. Linh Lan có chút nghi vấn là người của Nhiếp tổng. Kịch bản "Mê Tình" nghe bên công ty Phương Việt có người của công ty ta nói lại là do Linh Lan đề xuất tên em với đạo diễn chứ thật ra vai nữ phụ đó là do ni đóng gầy cho một tiểu hoa đán của Phương Việt đóng, em chỉ là nhân tố bất ngờ thôi.

- Khoan anh Mao, khoan bàn về kịch bản đi, anh biết gì về Chính Đường và Linh Lan. Kể cho em nghe đi.

Anh Mao nhìn cô, do dự:

- Em gần đến giờ đi thăm dò rồi, thôi để sau hãy nói.

Chi Hân nắm lấy tay anh, cô nài nỉ:

- Anh xem thường bản lĩnh em vậy à? Em là ai chứ, một chút tình cảm nam nữ của Chính Đường với người khác làm sao đánh gục được em?

Anh Mao cau mày:

- Em chắc không, anh không muốn em thành diễn viên có thân thái tệ nhất showbiz đầu. Quan trọng là tình cảm giữa em và Nhiếp tổng nữa kia, anh không nói cũng vì muốn tốt cho em thôi.

Chi Hân cười nhạt:

- Nếu anh muốn tốt cho em thì nên nói cho em biết, nếu sự thật có xấu thì em cũng sẽ tự biết cách bảo vệ mình. Đừng để em như con gà mờ lún sâu vào rồi không tìm thấy lối ra.

Anh Mao nhìn nét cương quyết trên mặt cô, anh thờ dãi, nghiêm túc nói:

- Theo như điều tra được thì Linh Lan có quan hệ thân thiết với Nhiếp tổng, Linh Lan debut tất cả mọi chi phí nâng đỡ đều do Nhiếp thị đầu tư, ngay cả cổ phần của Phương Việt cô ta cũng được Nhiếp thị rót cho một ít nên đó mới là lý do mà lời nói của cô ta có trọng lượng. Nếu không em nghĩ chi với một ngôi sao sắp hết thời như vậy mà vẫn được Phương Việt coi trọng à?

Chi Hân gật đầu, công nhận Linh Lan gần như là ngôi sao sắp hết thời thật. Xét về độ tuổi cô ta năm nay hơn 35 rồi, độ tuổi này so với showbiz là khá lớn. Mặc dù nhan sắc vẫn rất mặn mà nhưng không tránh được năng lực diễn xuất bị mất đi vài tuổi cao. Chưa kể Chi Hân đã theo chân Linh Lan từ khi cô ta debut năm 25 tuổi, khi đó Linh Lan vừa ra mắt đã nổi tiếng như cồn. Nhan sắc mặn mà, hát hay lại diễn giỏi, mọi thứ quá êm đềm với Linh Lan. Ngay cả giải Anh hậu Linh Lan cũng từng chạm đến, nói Linh Lan là người mới cũng không phải nhưng nói là lão làng cũng không đúng. 10 năm trong nghề là con số không lớn cũng không nhỏ nhưng quan trọng là con đường trong showbiz của Linh Lan quá êm đẹp, hình như chưa từng có một scandal nào truyền ra bên ngoài. Con đường hoạt động showbiz của Linh Lan sạch như tờ giấy trắng.

Thấy Chi Hân vẫn chăm chú nhìn anh, anh Mao liền nói tiếp:

- Thực ra chị Hà không cho anh nói cho em nghe về chuyện của Linh Lan và Nhiếp tổng, em cũng biết công ty mình vì có sự tài trợ ngầm của Nhiếp thị mà em xuôi biết là bao nhiêu, nhưng mà anh thì không lừa dối em được. So ra giữa công ty và em thì em mới là người quan tâm anh nhiều hơn. Nhưng mà việc này em đứng với định án cho Nhiếp tổng, việc Nhiếp tổng có bao nuôi Linh Lan hay không thì anh không biết nhưng trước khi gặp được em thì ngài ấy cũng không tránh khỏi được thất tình lục dục, chưa kể giới tài phiệt hay có thú vui là bao nuôi tình nhân. Linh Lan có khi chỉ giống với Mục Đồng mà thôi, là quan hệ mua bán trao đổi, hết giá trị thì dừng. Em...đừng nghĩ nhiều thiệt thân, quá khứ không quan trọng, trước mắt mới là quan trọng.

Chi Hân không phải là không hiểu quy luật kẻ trước người sau, hơn ai hết cô là người hiểu rất rõ. Nhưng mà đang yên đang lành truyền đến tai cô một tin tức khó tiêu hóa như này cô thật sự không thấy vui một chút nào hết. Cô đang mờ lòng với Chính Đường cũng đang cho bản thân mình cơ hội để yêu anh, bây giờ lại có tin anh qua lại với Linh Lan hơn 10 năm. Nghĩ tới nghĩ lui không khó chịu thì chắc chắn là cô không có tình cảm với anh rồi, mà khó chịu như này thì.... đây là lần đầu tiên cô gặp phải.

Nhìn anh Mao, cô cười cười:

- Anh không cần lo lắng cho em, em hiểu mà. Nhưng mà nếu chỉ vì vậy mà không nhận vai diễn kia thì em thấy không hợp lý cho lắm.

- Cái này.... việc từ chối kịch bản là do người thân cận nhất của Nhiếp tổng Trương Kiệt âm thầm yêu cầu công ty mình từ chối hợp tác với Phương Việt và Linh Lan. E là việc Linh Lan đề cử em đã đến tai Nhiếp tổng rồi.

Chi Hân cảm thấy một chút ngột ngạt truyền đến trên ngực, thông tin trước khiến cô có chút ti tê trong lòng thì thông tin này lại làm cô bức mình không vui thực sự. Chính Đường như vậy là ngang nhiên công khai "ăn vụng chúi mếp" rồi. Tức chết cô mà.

Chi Hân cau mày:

- Anh còn biết được gì không, nói cho em nghe luôn một thể cho em đỡ bức với.

Anh Mao thấy biểu cảm tức giận thật sự của cô, anh liền chữa cháy.

- Khoan khoan còn tin này quan trọng nhất, em đừng vội bức tức mà hừ bột hừ đường.

Chi Hân gần như nghiêng răng mà nói:

- Anh còn chờ gì nữa, mau nói đi.

Anh Mao nhanh miệng:

- Chị Hà còn nói hình như bên phía Linh Lan thả tin cho bên phía mình.

Cô có chút không hiểu liền hỏi:

- Là sao anh Mao, em không hiểu?

- Là vậy, hôm anh nhận kịch bản anh có liên lạc cho chị Hà, chị Hà không biết nghĩ gì liền cho thám tử điều tra Linh Lan. Em biết đó đời tư của Nhiếp tổng Nhiếp thị thì làm sao một vài thám tử tư bình thường có thể điều tra ra được rõ ràng tường tận được. Ban đầu anh cũng không nghĩ gì nhiều nhưng khi nghe chị Hà phân tích anh thấy rất có thể có bên thứ 2 liên quan thả thông tin ra ngoài cho chúng ta thu hoạch.

Chi Hân ngỡ vực:

- Ý anh nói là Linh Lan có ý bày trận?

Anh Mao nặng nề gật đầu:

- Anh không rõ mục đích nhưng chắc chắn Linh Lan không hề đơn giản.

Chi Hân càng nghe càng thấy mặt mũi, mọi thông tin hôm nay đều quá mới mẻ với cô, cô chắc chắn phải dành thêm thời gian để phân tích và suy luận lại. Chính Đường và Linh Lan...nói không có ẩn tình ái muội thì có đánh chết cô có cũng không tin.

Đang còn mơ hồ thì bên ngoài xe có người gõ cửa. Anh Mao thấy có người của chương trình liền huých tay cô báo cô chuẩn bị lại. Phía chương trình thông báo 5 phút nữa sẽ đến phiên Chi Hân vào thăm dò, họ đến để hộ tống cô đến thăm dò hợp báo an toàn.

Chi Hân vuốt sơ lại váy, anh Mao và bé Thu chình sửa đầu tóc túi xách lại cho cô thêm một lần nữa mới yên tâm. Thấy cô có chút căng thẳng, anh Mao trấn an:

- Không sao, mọi người làm được, em cũng làm được.

Bên ngoài sau khi Gia Hào chụp hình và trả lời phỏng vấn thăm dò xong liền có thông báo đến lượt Chi Hân đi vào. Ngay khi MC đọc tên Liễu Chi Hân thì ống kính lia về cô liên tục. Chi Hân được nhân viên chương trình đỡ xuống, cô một tay vịn váy một tay cầm túi xách bước từng bước thật chắc chắn. Cô hiện tại chưa có nhiều fan hâm mộ nhưng khi này Gia Hào có nhắc đến cô nên bây giờ fan hâm mộ của cô và Gia Hào tất cả đều hô tên cô trong lúc cô đi trên thảm đỏ. Chưa kể còn có fan được Ánh Sao thuê cho cô đi dự thăm dò nên nhìn chung lượng fan ủng hộ cô bằng tên của cô cũng khá nhiều.

Chi Hân vừa đi vừa nghĩ quá thật công ty lần này dốc hết của cải cho cô cũng không sai chút nào. Đi đến giữa thảm đỏ Chi Hân dừng lại tạo dáng một chút sau đó liền theo hiệu lệnh mà đi đến bục của MC. Từ đầu đến cuối cô luôn giữ nét mặt vui vẻ rực rỡ nhất có thể mặc dù trong lòng hồi hộp cũng không kém phần.

Nữ MC cười rạng rỡ lên tiếng phỏng vấn:

- Chi Hân, nghe nói cô là người mọi nhất đoàn làm phim. Khi này Gia Hào và đạo diễn Từ đều nói tốt về cô, đặc biệt Gia Hào còn khen cô là đẹp người đẹp nét. Không biết sau lần này cô và Gia Hào còn có ý định hợp tác ở các phim sau hay không?

Chi Hân mỉm cười gật đầu chào với hai MC, bên dưới fan hâm mộ nghe nhắc đến Gia Hào liền dậy sóng hò reo. Chi Hân phải đợi bên dưới im lặng cô mới có thể trả lời.

- Chào hai MC duyên dáng, chào mọi người tôi là Liễu Chi Hân. Thật sự mà nói tôi mặc dù debut đã lâu nhưng đây là bộ phim đầu tay mà tôi vào vai nữ chính. Mặc dù kinh nghiệm còn ít và có nhiều thiếu sót nhưng may mắn sao tôi lại được đoàn làm phim, đạo diễn Từ, các anh em đồng nghiệp chiều cõ. Đặc biệt là sư huynh Gia Hào đã không ngại tôi là người mới thiếu kinh nghiệm mà giao cao đánh khề chỉ dạy tôi rất nhiều. Ơn của mọi người Chi Hân tôi sẽ không bao giờ quên. Cảm ơn mọi người, cảm ơn "Gọi Thanh Xuân" rất nhiều.

Dứt lời bên dưới fan hâm mộ la hét dậy sóng, không biết là do được mua fan hay là do lời nói của Chi Hân có tính thuyết phục mà mọi người đều đồng loạt ủng hộ. Chi Hân sau khi trả lời xong phỏng vấn liền đi vào trong nhường thảm đỏ lại cho nhân vật tiếp theo.

Đi vào bên trong, anh Mao với bé Thu đã đợi sẵn từ lâu. Sau khi nhận vài phỏng vấn của mấy nhà đài có tiếng, Chi Hân được đạo diễn Từ thông báo lại trả lời phỏng vấn hợp báo.

Buổi họp báo diễn ra suôn sẻ, tất cả mọi người đều vui vẻ nâng đỡ nhau. Tiếp sau phần hợp báo là buổi công chiếu ra mắt, Chi Hân và mọi người lục đục đi vào phòng chiếu và ngồi theo tên được ghi trên ghế. Ghế của Chi Hân ở giữa đạo diễn Từ và Gia Hào. Vì bọn cô là diễn viên nên ngồi trước yên vị còn đạo diễn Từ vẫn còn bên ngoài tiếp các vị khách lớn. Chiếc ghế đề tên Nhiếp thị vẫn còn để trống chưa có người ngồi...

Gia Hào có hẹn nói chuyện với fan hâm mộ ở hàng ghế dành cho fan nên anh tranh thủ thời gian đi xuống dưới. Phía trên này còn lại cô và đám người Mục Đồng. Thấy cô ngồi một mình không làm gì, Mục Đồng liền dịch một chút sang ghế của Gia Hào, cô ta cười vui vẻ nói:

- Nhiếp Chính Đường không đến dự thăm dò chúc mừng cho em à?

Chi Hân nghe Mục Đồng hỏi, cô cười nhạt trả lời:

- Nhiếp tổng là người đứng đầu Nhiếp thị đâu thể vì một diễn viên còn con con như em mà bỏ lỡ công việc được.

Mục Đồng che miệng cười thành tiếng:

- À ra vậy sao. Em nhắc chỉ mới nhớ, Nhiếp tổng còn bao nhiêu việc nữa mà. Nhưng mà xem ra em cũng không được mấy cung chiêu rồi. Nhớ lúc chị vẫn còn bên cạnh Chính Đường, lúc chị ra phim đầu tay giống như em bây giờ thì Chính Đường dù bận trăm công nghìn việc vẫn đến dự công chiếu phim... Đó, em thấy chưa, lời chị cảnh báo có bao giờ sai đâu.

Chi Hân cười khề, nụ cười có đôi phần trào phúng:

- Chị Mục Đồng nói gì cũng đúng.

Mục Đồng vì ở sát với cô nên có thể nhận biết được biểu cảm của cô lúc này. Nói là thân thiện thì cũng có nhưng nói mà không hòa hợp cũng không thừa. Chi có điều Chi Hân là diễn viên nên cho dù có thích hay không thích thì người ngoài có tình mắt nhìn cũng chẳng ra. Riêng Mục Đồng thì thấy rõ mồn một, biểu cảm này của Chi Hân khiến Mục Đồng tức đến méo mặt.

Mục Đồng còn định nói gì nữa nhưng mà phía kia Gia Hào đã đi lại nên dù muốn hay không cô ta cũng bắt buộc phải trả ghế lại cho Gia Hào.

Chi Hân nhìn về phía Mục Đồng, cô khẽ cười xinh đẹp. Mục Đồng này là loại người đồ kỵ rất cao, cô không biết được trước kia cô ta và Chính Đường là loại quan hệ gì nhưng mà ngày hôm nay Chính Đường rời bỏ cô ta lại khiến cô ta trở nên hào thẳng đến như vậy. So với Tiểu Quỳnh, Mục Đồng lại là nhân vật nguy hiểm hơn hết. Mặt thì khuyển nhũ thân thiện, mặt khác muốn hại cô lúc nào cô cũng không biết. Xem ra vì tình yêu đã khiến một Mục Đồng thanh nhã liền trở thành hơn thua đồ kỵ, về sau nếu cô vẫn còn bên cạnh Chính Đường e là Mục Đồng sẽ không dễ yên cho cô đâu.

Nhưng mà Mục Đồng nói có mới để ý, mà để ý rồi lại thấy khá buồn cười. Chính Đường tham gia buổi dự công chiếu phim đầu tay của Mục Đồng sao? Nói không biết ngược miệng, bộ phim đầu tay mà Mục Đồng thủ vai nữ chính 2 lần đó cũng có sự góp mặt của Linh Lan trong vai nữ chính 1. Đến xem ai ra mắt phim, là Mục Đồng à.....haha. Cô cười nhạt vài cái, quả là chuyện trào phúng mà.

Gia Hào thấy cô trầm tư, anh cười hỏi:

- Lo lắng à, yên tâm đi, em diễn xuất rất tốt.

Nghe Gia Hào trấn an, cô cười thân thiện trả lời:

- Em có chút run.

- Ừ ngày trước anh cũng vậy nhưng em xem bây giờ tốt rồi. Yên tâm đi, người có tài khán giả sẽ không bạc đãi em đâu.

Chi Hân gật gù đầu, phía bên kia đạo diễn Từ cùng mấy người nữa đang đi vào. Đi lại ghế ngồi của mình, đạo diễn Từ nhìn nhìn Chi Hân, ông cười khá khá:

- Nữ chính của tôi hôm nay hồi hộp sao?

Chi Hân vui vẻ đáp lại:

- Đạo diễn à, em dù sao vẫn là người trẻ.

- Yên tâm, cô diễn rất tốt, không cần lo lắng, tôi đảm bảo.

Gia Hào bên cạnh cũng góp lời:

- Đạo diễn khi này tôi cũng an ủi như vậy mà em ấy vẫn còn lo lắng. Ông xem ông chỉ nói vài câu mà sắc mặt Chi Hân đã tốt lên nhiều rồi. Xem ra sự huynh như tôi không tốt hơn đạo diễn ngài rồi.

Chi Hân vội phản bua:

- Sự huynh anh nói vậy là gần em sao? Anh xem em coi đạo diễn Từ như cha chú, mà một lời an ủi của bậc làm cha làm mẹ lúc nào cũng có trọng lực hơn chứ.

Gia Hào lắc tay:

- Đây là công khai theo phe đạo diễn Từ rồi sao Chi Hân?

Đạo diễn Từ cười rộng cả miệng:

- Gia Hào cậu xem cậu làm sự huynh không bằng tôi làm sự phụ rồi.

Gia Hào chịu thua:

- Sự phụ cao tay cao tay.

Đèn trong phòng chiếu được tắt, tất cả mọi người trong phòng đều yên tọa trên ghế. Ghế trong phòng chiếu hôm nay hầu như đều kín toàn bộ, chỉ duy nhất một ghế vip hàng đầu tiên khu của nhà tài trợ đề tên Nhiếp thị là còn trống. Chi Hân liếc mắt nhìn qua vài lần, thấy có vài người đang xì xào bàn tán, sắc mặt đạo diễn Từ lúc này cũng không mấy vui vẻ gì. Hầu như tất cả các phim mà Nhiếp thị đầu tư thì bên Nhiếp thị đều cử người đại diện xuống dự các buổi lễ công chiếu, coi như là cho đoàn phim một chút mặt mũi. Lần này nếu Nhiếp thị không cho người đến dự, truyền ra ngoài chắc chắn sẽ tạo nên hiệu ứng tiêu cực cho các nhà đầu tư. Mà nói đến người chịu nặng nề nhất tất nhiên là đạo diễn Từ rồi mới đến dàn diễn viên trong phim. Chi Hân neho neho mất suy nghĩ, Chính Đường lần này làm vậy là có mục đích gì?

Đèn trong rạp được tắt một lần nữa, mọi người đang tập trung hết lên màn hình thì phía cửa chính có sự xuất hiện của vài người. Giờ này là giờ chiếu phim, sao nhân viên của rạp lại cho ai vào lạ vậy?

Đạo diễn Từ xem chừng khó chịu không hài lòng, ông định lên tiếng với nhân viên an ninh trong rạp. Chi Hân ngồi hàng ghế đầu, cô vô thức nhìn về phía cửa. Khi nhìn thấy bóng người cao to uy vũ đi lại thì tim cô gần như đập liên hồi mạnh mẽ. Ai đây chứ.....là Chính Đường....là anh ấy!!!

Đạo diễn Từ cũng vừa nhận ra Chính Đường, mặc cho phim đang giới thiệu vai diễn, ông nhanh chân đi lại chỗ Chính Đường bắt tay chào hỏi kịch liệt. Mà mấy người ngồi ở hàng ghế vip không ai là không thấy sự xuất hiện này của anh, có thể để một Nhiếp tổng đại giá quang lâm đến dự công chiếu phim thì là một loại vinh hạnh to lớn đến như thế nào chứ. E là kẻ từ mai con đường làm phim của của đạo diễn Từ chắc chắn sẽ lên như điều gặp gió.

Đạo diễn Từ cung kính mời Chính Đường đi đến ghế vip. Chính Đường nhìn thấy Chi Hân đang mím môi nhìn nhìn anh, anh khẽ cười quay sang nói với đạo diễn Từ:

- Chính Đường tôi ngồi ghế của ông được không?

Chi Hân tai ù tai điếc, mặt đỏ bừng bừng trước đề nghị của Chính Đường. Đây là gì chứ, sao lại muốn ngồi kế cô, bộ muốn câu khai luôn hay sao há tên chết giàm này.

Đạo diễn Từ gần như nghe không hiểu, ông hỏi lại:

- Sao ạ?

Chính Đường hai tay nhét vào túi quần ầu, anh không nhìn đạo diễn Từ mà nhìn chăm chăm vào Chi Hân. Anh nói:

- Tôi ngồi ở ghế của ông được chứ đạo diễn Từ?

Đạo diễn Từ giờ mới nghe rõ, ông vội vàng gật đầu đồng ý:

- Được được chứ, ngài ngồi đi.

Cứ như thế ghế của đạo diễn Từ và ghế của Nhiếp thị Nhiếp Chính Đường đổi cho nhau. Mãi đến khi phim chiếu gần một nửa mà Chi Hân vẫn mãi không tập trung lên màn hình được. Cô khẽ liếc mắt sang Mục Đồng thấy cô ta mặt mày đen thui nhìn chăm chăm lên màn hình, cái bộ này xem ra là đang tức giận lắm đây.

Liếc mắt sang bên cạnh thấy Chính Đường tập trung nhìn lên màn hình, gương mặt này, thần thái này không lẫn vào đâu được. Cô tự dưng thấy trong lòng có chút ảm áp dịu nhẹ, anh như thế mà bỏ việc đến xem phim của cô diễn....thật là tốt.

Bạn đang đọc truyện *Gà Cho Kim Chù - Kim Chù Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12

Càng nhìn càng thấy khó hiểu, Chi Hân liền đưa tay vào túi xách lấy ra chiếc điện thoại, chỉnh độ sáng màn hình xuống thấp nhất. Sau đó cô ần ần mấy cái rồi bấm gọi. Cô nhận:

" Chính Đường, vì sao hôm nay lại đến?"

Một giây sau điện thoại của Chính Đường run run, anh vội mở điện thoại ra xem, ần ần vãi cái anh cũng bấm nút gửi đi.

Chi Hân nghe có tiếng thông báo tin nhắn, cô nhanh tay mở điện thoại ra xem, trong tin nhắn vồn vện có hai chữ:

"Nhớ em".

Ôi ôi hôn hôn thiếu nữ lần đầu biết yêu của Chi Hân vì tin nhắn này mà trôi lên tận mây xanh. Trong rạp đang khúc gãy cần đầu đá nhau, thấy Chi Hân cười khúc khích, Gia Hào liền hỏi:

- Em cười gì vậy, chê anh diễn cảnh này không đạt à?

Mãi nghĩ đến chuyện gì đầu đầu nên khi nghe Gia Hào hỏi đến, cô vội vàng gấp gấp trả lời:

- Ô không có không có, em đang nhắn tin với một người bạn thôi, không liên quan gì đến vai diễn của anh đâu sư huynh.

Gia Hào được dịp hỏi đến:

- Bạn sao? Bạn nào mà quan trọng hơn cả việc xem phim đầu tay công chiếu vậy? Bạn trai em à?

Chi Hân cười gượng, cô lo đến liếc mắt sang nhìn Chính Đường. Thấy anh vẫn như không nghe gì chỉ tập trung nhìn lên màn hình, cô mới khẽ tiếng trả lời trong ngại ngùng:

- À vâng bạn trai em.

Gia Hào gật mình:

- Thật vậy sao, anh cứ tưởng em chưa có bạn trai còn đang định đề cử lão bạn nhà anh cho em. Ôi thế thì tiếc quá đi mất, tiếc quá.

Chi Hân cười cười vén tóc, Gia Hào cứ theo cô hỏi mãi về bạn trai cô là ai. Chi Hân tất nhiên là không dám công khai Chính Đường, cô chỉ ậm ừ trả lời bạn trai cô là người bình thường không có trong showbiz.

Ghé bên cạnh, ai đó vừa nhìn lên màn hình vừa cười tùm tùm một mình khiến cho đạo diễn Từ ở bên dờ khóc dờ cười rớt run nẩy bần. Nhiếp thị Nhiếp Chính Đường vừa xem cảnh chia tay nhau của nam nữ chính vừa cười....đây là loại biểu tình gì đây hả?

.....

Buổi công chiếu đầu tiên diễn ra tốt đẹp, ngày mai phim sẽ được bán vé trên tất cả các rạp lớn nhỏ toàn quốc. Muốn biết phim có thành công hay không đợi ngày mai sẽ rõ.

Vì có sự góp mặt đặc biệt của Chính Đường mà phía nhà báo có cái nhìn khác hơn về đạo diễn Từ, ngay cả mấy nhà tài trợ cũng có thái độ khác hẳn khi chưa có sự xuất hiện của Nhiếp thị Nhiếp Chính Đường, quả nhiên người lợi hại làm cái gì cũng lợi hại.

Ngoài sảnh lớn, đạo diễn Từ vừa nói chuyện vui vẻ với Chính Đường, quay sang thấy cô đang đi đến ông liền kéo cô lại, giới thiệu hết lời.

- Nhiếp tổng, cô ấy là nữ chính phim lần này cũng là người mà hôm đó ngài cứu trên phim trường. Diễn xuất của cô ấy rất tốt, ngài xem Chi Hân lên màn hình lớn cũng không bớt đi chút xinh đẹp nào.

Nói rồi ông quay sang tôi, cười vui vẻ:

- Chi Hân chắc cô cũng biết Nhiếp tổng phải không, qua chào ngài ấy một tiếng cho phải phép. Hôm cô ngã trên trường quay là ngài ấy kịp thời cứu cô đó.

Chi Hân đưa mắt nhìn Chính Đường, mà trước mặt anh ấy cũng đang nhìn cô chăm chú. Đạo diễn Từ chắc là không biết quan hệ của cô và Chính Đường, lần cô bị Tiểu Quỳnh hại ngã trên cao xuống, Chính Đường cũng không cho thông tin ngoài luồng khác lộ ra bên ngoài. Anh có khiển trách đoàn làm phim không tuân thủ đầy đủ quy định an toàn chứ không hề trách cứ là vì đoàn làm phim làm Chi Hân bị ngã. Mà thật sự Chi Hân cũng không hề muốn quan hệ của cô và Chính Đường được tung ra ngoài trước khi cô thành công có chỗ đứng nhất định trong giới điện ảnh.

Chi Hân gật đầu mỉm cười thật tươi với Chính Đường, biểu cảm cứ như cô vừa gặp được một ân nhân một bề trên chứ không phải là một người đàn ông ngủ cùng cô mỗi đêm.

- Xin chào Nhiếp tổng tiền sinh, tôi là Liễu Chi Hân, rất cảm ơn hôm đó ngài đã cứu tôi.

Chính Đường cũng phối hợp với cô, anh hai tay đút vào túi quần, nhìn cô nhàn nhạt lên tiếng:

- Không có gì.

Thấy không khí không được vui vẻ nồng nhiệt, đạo diễn Từ rôm rã vài câu nữa cũng theo chân tiễn Chính Đường ra cửa lớn. Tôi chắc chắn sẽ không theo anh về nên mới tìm chỗ ngồi xuống đợi anh Mao và bé Thu xử lý vài việc xong sẽ đến đón cô.

Thấy cô ngồi một mình, Mục Đồng từ xa don đả đi lại.

- Ôi Chi Hân vẫn còn ngồi ở đây sao, chị thấy Nhiếp tổng đã đi về rồi mà?

Chi Hân đang có chút mệt mỏi lại nghe giọng điệu chỉ trích của Mục Đồng, cô không vui lên tiếng:

- Mục Đồng, chị không có gì làm nên tìm tôi cần mãi không buồn à?

Mục Đồng không ngờ Chi Hân nói năng thẳng thừng đến thế, cô ta hai tay siết chặt quai túi xách, cười gượng gạo:

- Có nói vậy là oan cho tôi rồi, tôi chỉ là đang quan tâm cô thôi mà.

Chi Hân không tiếp tục đóng vai chị em tình thâm nữa, cô cương quyết nói:

- Từ khi nào thì diễn viên Mục Đồng lại quan tâm đến đời tư của dân em vậy? Tôi không hiểu chị quan tâm đến tôi là có mục đích gì nhưng mà tôi thật sự rất là không thích. Mong sau này chị đừng đi theo tôi nói những lời vô ích vô nghĩa nữa. Còn về Nhiếp tổng, nếu chị quan tâm đến anh ấy thì có thể hỏi Trương Kiệt về lịch sinh hoạt ăn uống ngủ nghỉ của anh ấy như thế nào, đừng thông qua tôi hỏi về anh ấy nữa. Cả tôi và Nhiếp tổng đều không thích.

Chi Hân đứng thẳng dậy, phía sau bé Thu cũng chạy đến chỗ cô. Mục Đồng toàn thân thoáng run, ắt hẳn cô ta tức giận lắm.

- Chi Hân, tôi là người từng trải tôi có lòng tốt nhắc nhở cô...

Chi Hân phản bác:

- Cảm ơn lòng tốt của chị, Chi Hân tôi biết cái nào nên làm cái nào không nên làm. Cũng như biết cái nào là đủ cái nào nên dừng. Tôi nghĩ chị nên chuyên tâm vào diễn xuất đừng mãi đi theo tôi quan tâm đến chuyện của tôi nữa. Chuyện chị mãi lèo đèo theo tôi để đến tai Chính Đường thì không hay đâu, chị từng đi theo anh ấy chắc chị cũng hiểu tính tình anh ấy có đúng không?

Nói rồi cô đứng dậy đi ra trước, bên ngoài xe báo mẫu cũng vừa đến. Bé Thu đi theo sau cô, cô bé lo lắng hỏi:

- Chị Hân, chị nói thẳng như vậy không sợ Mục Đồng ghen ghét tìm cách hãm hại chị hả?

Chi Hân cười nhạt:

- Cô ta không ưa gì chị, chị có nói hay không nói thì cô ta cũng sẽ không buông tha cho chị. Thay vì cứ im im để cô ta xia xói thì chị bằng mình nói cho thỏa lòng.

- Sao chị biết được là Mục Đồng sẽ hại chị, có người nói cho chị nghe hả chị Hân?

Cô lắc đầu:

- Không có ai nói gì cả, chị đoán thôi. Nhưng thôi không cần quan tâm đến cô ta làm gì, bình đến tướng chặn, không cần lo.

Đối với Mục Đồng, Chi Hân có nhường nhịn mãi cũng vô ích. Từ khi nào cô và Chính Đường chính thức đương ai nấy đi thì khi đó Mục Đồng mới thôi lẻo đẻo theo sau cô mãi mãi. Nhưng mà có điều cô chưa từng có ý định sẽ rời xa Chính Đường, cô và anh chỉ mới bắt đầu thì không có lý do gì cần phải chia tay. Ngay cả khi trước mắt có một Linh Lan nặng ký đang sống sờ sờ cô còn chưa có ý định từ bỏ thì nói gì là vì Mục Đồng mà rời xa Nhiếp Chính Đường.

Được vệ sỹ hộ tống ra xe an toàn, ngồi trên xe cô quay sang nói với anh Mao.

- Anh, thời gian này để ý đến Mục Đồng nhiều một chút. Có chuyện gì không ổn thì báo cho em ngay.

Anh Mao đang sắp lịch ngày mai cho cô, nghe cô nói anh thoáng sững sờ. Nhưng cũng không hỏi lại, cứ thế mà gật đầu nghiêm túc. Vì hơn ai hết anh Mao hiểu rất rõ rằng, Chi Hân rất ít khi kêu anh để ý đến ai nếu cô thì nhất định là chuyện quan trọng. Chi bằng hỏi nhiều anh nên âm thầm nhận việc thì tốt hơn.

.....

Về đến nhà đã là nửa tiếng sau, sau khi đưa cô đến trước cửa thì anh Mao mới lên xe đi về. Chi Hân hôm nay đủ mệt, cô mở cửa bằng đầu vân tay sau đó còi giày đi vào nhà, mệt mỏi đến quên cả mang dép đi trong nhà. Đi được vài bước cô liền gặp Chính Đường từ trên cầu thang đi xuống, thấy cô lệch thẹo đi từng bước một nhọc lại không mang dép bóng. Anh liền đi nhanh xuống, ôm lấy cô sau đó nhắc bóng cô lên để cho hai chân cô quặp ngang hông anh, anh cau mày không vui.

- Sao lại không mang dép bóng, em đi chân trần rất dễ nhiễm lạnh.

Chi Hân ôm lấy cổ anh, mắt cô nhắm nghiền mệt mỏi:

- Em quên mất....

Chính Đường một thân cao to uy vũ ôm lấy Chi Hân đáng người thanh tú hơi gầy. Anh cúi xuống nhìn mặt cô, thấy cô đã nhắm nghiền mắt, môi chu chu đó mọng chắc vì hơi say. Càng nhìn mắt anh càng nóng đỏ, thân dưới cũng bắt đầu rục rịch muốn làm việc.

Ôm lấy cô, giọng anh khàn khàn khác lạ:

- Mệt lắm à?

Chi Hân vẫn còn chút tỉnh táo, cô gắt gù:

- Dạ....mệt....

Thật sự cô không giả vờ, hôm nay cô gần như dùng hết sức lực của mình cho sự kiện công chiếu phim. Vì là lần đầu tiên nên cái gì cũng kỹ lưỡng và chu đáo nên việc mệt mỏi là không tránh khỏi. Thấy cô mệt đến ngủ gật trên người anh tự dung anh có chút chua xót. Ôm lấy cô thật chặt, ngả người ra sau cho cô dựa thoải mái một chút, tay anh nhẹ vỗ về:

- Ủ anh đưa em lên phòng ngâm nước ấm một chút cho dễ chịu rồi hãy phát biểu ngủ. Em có muốn ăn gì không?

Chi Hân lắc đầu, cô dụi dụi vào ngực anh, lí nhí nói:

- Không...em muốn ôm anh ngủ...

Nghe cô nói như rót mật vào tai, Chính Đường hít hít mấy hơi nằng nằng cô lên một chút sau đó ung dung bồng cô lên trên phòng. Bộ dáng thánh thoi khi ôm người đẹp, trên môi lại thoáng nở nụ cười hài lòng.

Tối hôm đó Chính Đường ôm Chi Hân vào phòng tắm, anh giúp cô thay quần áo rồi thả cô vào bồn tắm ngâm một chút nước ấm với thảo dược. Sau đó bồng cô ra ngoài rồi mới ôm cô lên giường cho cô đi ngủ thẳng giấc. Thấy cô ngủ say chân mày gần ra không còn nín lại nữa anh mới yên tâm tắt đèn ngủ đi sang thư phòng tiếp tục làm việc.

.....

Sáng hôm sau khi chuông báo thức reo có mùi lôm côm ngửi dậy, nhìn sang bên cạnh đã trống không từ khi nào. Ngáp ngáp mấy cái thì từ phía phòng thay đồ Chính Đường một thân sơ mi trắng quần âu đen bước ra, cả vạt chỉ vừa mới đeo vào chứ chưa thắt. Thấy anh chuẩn bị đi làm Chi Hân liền đi nhanh đến ôm lấy eo anh, mặt ngái ngủ, giọng điệu nũng nịu:

- Anh đi làm à?

Chính Đường ôm lấy eo cô, anh khẽ cười:

- Ủ sao vậy?

Cô lắc đầu, dụi dụi vào áo anh:

- Không có gì, em buộc miệng hỏi vậy mà.

Chính Đường ôm lấy cô khẽ đi chuyển cô đến bên giường, đặt cô ngồi xuống, anh nói nhỏ:

- Hôm nay không có hoạt động gì sao?

Chi Hân gật đầu:

- Có lát nữa em phải đi rồi, chắc tối nay về muộn lắm.

- Cần uống rượu không?

Cô lại gật đầu:

- Chắc là cần, dân diễn viên hôm nay có tiệc với bên phía nhà đầu tư. Không uống chắc không được.

Chính Đường vừa thất cả vạt vừa nhìn cô hỏi:

- Nhà đầu tư gì?

Chi Hân hếch mũi cổ nhỏ:

- À hình như là tập đoàn Quý thị.

Chính Đường gật gù, anh không nói gì chỉ khẽ xoa đầu cô. Một lát sau khi thấy anh chuẩn bị đi, cô mới lên tiếng hỏi nhỏ:

- À quên nữa em sắp có bộ phim sẽ đóng chung với thần tượng của em là Linh Lan. Em thật sự mê sắc đẹp của chị ấy...này anh có biết diễn viên Linh Lan không?

Bước chân đang bước về phía cô của Chính Đường có chút khựng lại, ngay cả ánh mắt cũng đôi chút sụp xuống không nhìn thẳng vào cô. Nhưng rất nhanh Chính Đường đã khôi phục lại gương mặt và bộ dáng như ban đầu. Anh đi lại phía cô, nhàn nhạt trả lời:

- Không rõ lắm.

Chi Hân quan sát biểu cảm của anh, nghe câu trả lời của anh, cô bất giác có chút đau lòng. Cô biết rằng anh chắc chắn sẽ không trả lời là có nhưng dù biết rồi cũng không khiến cô bình tĩnh xem như không có chuyện gì được. Linh Lan là ai vậy chứ?!

Đợi Chính Đường đi rồi cô ngồi một lát nữa mới ưỡ ể oai nhắc chân đi vào trong phòng tắm, thói quen không mang dép bóng trong nhà cũng không cải thiện được bao nhiêu....

.....

Ngày hôm đó lịch trình của Chi Hân rất dày, cô vừa đi dự các buổi họp báo gấp gờ fan hâm mộ tại các rạp, vừa đi đóng quảng cáo chụp ảnh cho vài thương hiệu, buổi tối lại phải canh đúng giờ đến dự kỷ niệm của Quý thị.

7 giờ tối, sảnh lớn tòa nhà Quý thị đông kín người, Chi Hân đi cùng đạo diễn Từ, Gia Hào và Thanh Thanh đến dự lễ kỷ niệm. Mục Đồng cũng thuộc vai diễn phụ quan trọng nhưng không biết sao Quý thị lại không mời. Nghe nói cô ta từng đắc tội với thiên kim đại tiểu thư của Quý thị nên trong tất cả lễ tiệc cho dù Mục Đồng có nổi tiếng đến đâu đều không có thiệp mời. Chi Hân càng nghĩ càng thấy đúng, loại người như cô ta thì không đắc tội với người này cũng sẽ đắc tội với người kia, việc bị vài công ty tập đoàn ghét là điều không tránh khỏi.

Buổi tiệc diễn ra vô cùng long trọng, từ đầu đến cuối Chi Hân chỉ đi theo sau đạo diễn Từ. Vì trong giới kinh doanh cô không quen biết với ai nên tốt nhất chỉ cần đi theo cười cười là được, lỡ đi loanh quanh đắc tội với ai chắc 10 cái mạng này của cô đỡ cũng không nổi.

Tiệc của tập đoàn lớn như thế này chắc chắn không thể thiếu sự có mặt của Nhiếp thị nhưng mà cô đề ý một vòng tìm mãi cũng không tìm được bóng dáng Chính Đường. Sực nhớ khi trưa anh có gọi cho cô nói anh đi công tác bên tỉnh B chắc đêm muộn mới về. Nghĩ nghĩ liền thông suốt lý do vì sao không thấy anh chứ Nhiếp thị là 1 trong 3 tập đoàn có sức ảnh hưởng lớn nhất nhì nước thì hỏi sao Quý thị không mời cơ chứ.

Buổi tiệc diễn ra quá nửa, Chi Hân không uống rượu vì phục vụ bàn chỗ cô không mang rượu đến. Nhìn nhìn xung quanh ai cũng uống rượu mà bàn cô không có thì cũng thấy không đúng lắm. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại không có rượu cô càng thích, cô uống rượu không tốt lại dễ say nếu lỡ xảy ra chuyện gì nhất định sẽ mất mặt lắm.

Thấy đằng bàn kia có bánh ngọt, cô mới đứng dậy đi lấy một ít. Chiều này bà đi cả vửa đến thăm, bụng cô đang rất khó chịu may sao có bánh ngọt, ăn vào một chút chắc sẽ dễ chịu hơn nhiều.

Gắp một cái bánh cho vào đĩa trắng lại lấy thêm một chút mứt anh đào, đang hí hửng chọn bánh thì đằng sau cô nghe được một giọng nói trong trẻo truyền đến. Quay người lại, cô chút nữa giật mình.

- Chi Hân, chào cô.

Giọng nói mềm mại dễ nghe, gương mặt xinh đẹp xuất thần....Linh Lan...là cô ấy...

Tay cầm đĩa bánh vô thức siết chặt hơn chút, trong lòng có chút dậy sóng nhưng trên mặt biểu cảm vẫn rất tự nhiên. Chi Hân vui vẻ đáp lời.

- Chào tiền bối, nghe danh đã lâu nay mới có dịp gặp chị.

Linh Lan một thân váy trắng, gương mặt xinh đẹp trắng hồng hào. Mỗi cái nhấc tay chớp mắt đều khiến người khác si mê nhìn theo.

- Ấy Chi Hân không nên nói vậy, tôi mới phải là ngưỡng mộ tài năng và diễn xuất của cô. Còn trẻ mà diễn xuất rất tốt, thần khí lại hơn người. Được cô nhận ra quả là vinh hạnh cho tôi lắm.

Cô nhìn Linh Lan, gương mặt xinh đẹp này có đến 8 phần là giống cô diễn viên người mẫu Hoa Vũ, một diễn viên từ nhỏ cô đã rất hâm mộ. Ngay đến cả giọng nói cũng giống một chút, vừa êm dịu mát tai vừa mang một chút gì đó lưu luyến mê say. Đứng nói là Chính Đường ngay cả cô cũng mê mẩn đến quên trời quên đất... cực phẩm, Linh Lan đúng là cực phẩm trong cực phẩm.

Chi Hân chưa kịp trả lời thì phía sau cô người đi đến gần Linh Lan, cô gái kia nói không lớn không nhỏ nhưng đủ cho cô nghe được.

- Linh Lan, ông chủ tìm chị.

Linh Lan nghe đến hai chữ ông chủ, mắt chị ấy sáng lên, môi khẽ cong thành một nụ cười xinh đẹp. Chị ấy hỏi:

- Anh ấy đâu?

- Ở biệt thự, chị mau về gấp đi.

Linh Lan thoáng giật đầu, sau đó chị ấy quay sang Chi Hân tỏ vẻ ngại ngùng:

- Thật xin lỗi hẹn cô dịp khác nói chuyện, hôm nay tôi có chút việc gấp cần về giải quyết.

Chi Hân vừa cười vừa trả lời khách sáo:

- Không sao chị cứ thông thả về trước, hẹn tiền bối có dịp em sẽ mời cà phê.

Linh Lan nhận túi xách từ tay cô gái khi này, bộ dáng gấp gáp:

- Được nhất định sẽ để cô Liều đây một bữa. Tôi đi trước, cô ở lại vui về.

Chi Hân gật đầu mỉm cười nhìn theo bóng lưng vội vàng của Linh Lan. Ông chủ...người mà cô gái kia gọi là ông chủ là ai...có phải là Chính Đường hay không???

Không hiểu sao trong lòng sinh ra một chút... ả không nhiều hơn một chút sự khó chịu. Ngay vị trí quá tìm tự dừng nhồi nhối đau, Chi Hân nhìn theo Linh Lan đến khi cô ấy đi khuất mới thôi không nhìn nữa mà quay vào trong. Trong lòng tự nhủ ngàn lần... không phải Chính Đường...người ấy không phải là Chính Đường..

.....

Bên ngoài sảnh Quý thị, Linh Lan đang đi vội vã tự dừng dừng lại, bước chân nhẹ nhàng thong thả cứ như là chưa từng có những bước đi vội vã kia vậy. Cô gái đi theo Linh Lan vội hỏi:

- Chị Lan, không cần đi nhanh nữa à?

Linh Lan khẽ cười xinh đẹp, chị ta trả lời với trợ lý:

- Không cần đâu, anh ấy không có tới.

Gương mặt cô trợ lý dường như hiểu ra điều gì đó nên cũng thôi không hỏi thêm nữa. Cứ thế trong đêm một thân ảnh xinh đẹp yêu kiều cùng một cô gái đáng đáp thanh thanh đi trong màn đêm rục rờ. Mặc dù xinh đẹp là thế nhưng nét u phiền trên mặt thì không thể nào xóa bỏ đi được.

.....

Đêm đó lúc Chính Đường trở về sau chuyến công tác thì Chi Hân đã ngủ say trên giường. Anh đến đắp chăn hôn trán cô vài cái rồi mới nhẹ nhàng đi sang thư phòng.

Anh đâu biết rằng lúc anh vừa quay lưng đi thì Chi Hân liền mở mắt. Trong ánh đèn vàng mờ mờ, ánh mắt cô sáng rực như sao đêm trên trời.

Bên thư phòng Trương Kiệt đã chờ sẵn từ lâu, sau khi thấy anh qua, Trương Kiệt một lần nữa báo cáo công việc, hai người cùng làm việc đến gần khuya mới kết thúc. Lúc chuẩn bị ra về, Trương Kiệt có chút khó xử lên tiếng.

- Nhiếp tổng, thật ra khi tối cô Linh Lan có gọi cho anh không được...cô ấy nói cô ấy phát bệnh..không biết anh có thể...

Chính Đường không nhìn đến Trương Kiệt, anh thẳng thừng trả lời:

- Không rảnh, chú báo cô ấy tự lo.

Trương Kiệt gật đầu định đi ra ngoài nhưng không biết nghĩ gì, anh lại quay vào, từ tốn nói:

- Mấy hôm trước bên công ty Ánh Sao có thuê thám tử điều tra sơ qua về kịch bản phim "Mê Tinh" do cô Linh Lan đóng vai nữ chính. Qua tìm hiểu được thì người thuê thám tử điều tra cô Linh Lan là chị Hà người đại diện của chị đầu nhỏ.

Chính Đường bấy giờ mới dừng tay, anh xoa xoa hai huyệt thái dương, cau mày hỏi:

- Tiếp theo.

Trương Kiệt do dự một hồi cũng quyết định nói:

- Chắc do bên chị đầu nhỏ ngại khi nhận kịch bản đóng phim cùng với cô Linh Lan vì hầu hết những diễn viên trẻ chưa có độ nổi tiếng nhất định sẽ không chọn chung kịch bản với Linh Lan. Chỉ có điều này.... hình như bên phía cô Linh Lan thả ra tin tức cô ấy là người của anh cho cho bên phía chị đầu biết...

Chính Đường có chút không vui:

- Tức là Chi Hân đã biết?
- Em không rõ nhưng rất có thể chị dâu đã biết.

Chính Đường tức giận thật sự, anh bực dọc quát:

- Trương Kiệt chú gọi cho Linh Lan báo cô ấy mai tôi đến gặp, kêu cô ấy đừng đi lung tung.

Trương Kiệt gật đầu, anh thật sự không quá yêu mến Linh Lan, qua chuyện lần này anh lại càng không có một chút tình cảm nào với Linh Lan nữa. Linh Lan nói không thủ đoạn thì không đúng rồi.

Trương Kiệt đi ra ngoài, Chính Đường lại rơi vào trạng thái trầm tư đầy suy âu. Một hồi thờ dài anh xoa xoa thái dương một lần nữa. Lát sau anh khẽ ngồi thẳng dậy, tay cầm tấm ảnh trên bàn lên xem. Trong ảnh một đứa bé nhỏ xáu được một người phụ nữ xinh đẹp bế trên tay, gương mặt người phụ nữ trong ảnh vừa xinh đẹp rạng ngời vừa chứa đầy vẻ hạnh phúc. Chính Đường khẽ xoa xoa gương mặt người phụ nữ trong bức ảnh kia, ánh mắt anh dịu dàng hơn bao giờ hết.

Đặt tấm ảnh xuống cạnh tấm ảnh một cô bé mặc bộ đồ bệnh nhân đang cười rạng rỡ, anh đứng thẳng dậy thong dong đi ra ngoài. Hôm nay một hồi rồi, anh cần ôm cô ngủ một giấc thật thoải mái. Mọi chuyện để sau vậy.

Trong tấm ảnh kia ít ai biết được rằng, gương mặt người phụ nữ bế đứa bé có đến 7,8 phần giống Linh Lan. Giống đến không thể tin được

Bạn đang đọc truyện *Gà Cho Kim Chú - Kim Chú Là Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Phim được công chiếu ngày đầu tiên thì doanh thu đã phá vỡ kỷ lục phòng vé trong vòng nửa năm trở lại đây. Trên mạng, báo chí truyền thông đều khen "Gọi Thanh Xuân" một cách nức nỡ. Cái tên được tìm kiếm nhiều nhất là Liêu Chi Hân và Gia Hào. Chi trong vòng vài ngày số lượng fan của Chi Hân đã tăng lên đáng kể, ngang bằng với một ngôi sao hạng A.

Phim được khán giả yêu quý, vai diễn Tố Tố của Chi Hân cũng được fan yêu quý hết mình. Xuyên suốt một đoạn thời gian đi đâu cũng nghe đến Tố Tố của Gọi Thanh Xuân, đến cả nam chính Gia Hào cũng kếm vài phần phụ sóng. Thật sự trong chuyện này không hề có dấu hiệu của đội quân thủy quân của công ty hay là phía sau có ông lớn tuyên truyền, cốt lõi là do diễn xuất của Chi Hân quá tốt nên mới để lại ấn tượng không phai.

Sau khi phim phủ sóng toàn bộ các rạp lớn nhỏ trong nước thì những vai diễn nhỏ lẻ của Chi Hân trước đây đều được fan đem ra xem không sót một bộ nào. Có phim cô chỉ đóng vai quần chúng đi đi lại lại vài giây, có phim vào vai ác, có phim lại tốt hơn đóng nữ phụ không xuyên suốt. Tính đến thời điểm này Chi Hân không hề có vai nữ chính nào khác ngoài Gọi Thanh Xuân, nhưng qua những vai diễn nhỏ lẻ kia một lần nữa lại khẳng định cho khán giả thấy rằng, tài năng diễn xuất của cô là vô cùng phong phú và đa dạng. Không nói đến vai chính mà những vai nhỏ lẻ cô cũng diễn xuất thần. Cư dân mạng, người hâm mộ và cả khán giả khắp cả nước đoạn thời gian này đều sôi nổi bàn tán về Chi Hân. Thực ra về việc này phải khen phòng pr của Ánh Sao có cái đầu làm việc rất tốt. Biết nắm bắt thời cơ đưa người đang nổi tiếng càng ngày càng leo lên đỉnh vinh quang.

Mới 9 giờ sáng mà Chi Hân đã chạy được 2 show quảng cáo và 1 show chụp ảnh cho thương hiệu đại diện. Kể từ ngày Gọi Thanh Xuân lên sóng thì điện thoại của anh Mao và chị Hà reo liên tục, rất nhiều thương hiệu lớn nhỏ đều muốn ký hợp đồng với bên Chi Hân. Chi Hân bận đến không có thời gian nghỉ ngơi, anh Mao với chị Hà lại càng bận đến nước cũng không được rảnh mà uống.

Hiếm hoi có nửa tiếng ngồi trên xe báo nẫu nẫu mất tỉnh dưỡng, bé Thu với anh Mao cũng thờ học vì chạy theo cô từ sáng đến giờ.

Chi Hân mở mắt, có hộp một chút cà phê đen, khẽ nói với anh Mao:

- Bây giờ em mới hiểu cảm giác của những ngôi sao tầm cỡ, em mới có chút thôi mà đã muốn chịu không nổi rồi.

Anh Mao cũng hộp chút nước, anh cười theo cô:

- Càng bận rộn càng chạy nhiều show chứng tỏ em càng nổi tiếng.

Cô nhận từ tay bé Thu hai miếng đắp bông mắt, giọng pha trò:

- Trước kia quá rảnh, có khi em nằm ở nhà 1 tuần không có lấy một phim. Bây giờ thì hay rồi, đi suốt từ sáng sớm đến tối muộn mới mò về. Ngày trước em ước được một lần sống bận rộn như này thôi cũng đủ mãn nguyện.

Bé Thu chen vào:

- Bây giờ chị Hân đã mãn nguyện chưa?

Chi Hân lắc đầu:

- Chưa, chưa có giải ảnh hậu chị sẽ không dừng lại.

Anh Mao vỗ vỗ vai cô:

- Nhất định sẽ có, em yên tâm đi. Mà này, nãy kịch bản anh đưa em em đã xem qua chưa, có chọn được bộ nào không?
- Bộ tiền hiệp "Tiểu Hoa Thu" khá tốt, em chọn bộ đó.

Anh Mao cũng ra vẻ đồng ý:

- Anh cũng cảm thấy thế, lần trước em hóa trang tiền nữ rất đẹp, anh nghĩ tiền hiệp là tốt với em nhất trong thời điểm hiện tại. Anh sẽ liên lạc với bên đoàn phim, thương lượng thù lao ôn thỏa sẽ báo cho em.

Chi Hân mỉm cười:

- Tất cả là nhờ vào anh, anh Mao.

.....

Đoạn thời gian này Chi Hân phải nói rất là bận, ngày có đi sớm đêm có về rất muộn, thời gian ở bên cạnh Chính Đường đều không có nhiều. Có điều gần đây Nhiếp thị mở rộng thị trường nước ngoài nên Chính Đường cũng rất bận. Nếu so với Chi Hân anh cũng không kém cô là bao nhiêu.

Về việc Linh Lan, Chi Hân không trực tiếp nói với Chính Đường, cô không hiểu tại sao nhưng cô cảm thấy tin tưởng anh. Cô tin là anh không làm gì đó có lỗi với cô, trước thì không biết nhưng hiện tại cô tin là không có.

Đạo gần đây trên mạng đang lan truyền vài đoạn phỏng vấn của Mục Đồng, thật ra cũng không có gì nếu như Mục Đồng không lấp lửng trong phần trả lời mối quan hệ giữa cô ta và Chi Hân. Một bộ phận cư dân mạng đang rộ ra thông tin Chi Hân có kìm chủ sau lưng siêu mạnh nên mới ra tay đè ép Mục Đồng. Thông tin này có hôm đạt lên đỉnh điểm dư luận nhưng lại dần chìm xuống. Cư dân mạng rất thông minh nên không thể bị vài đoạn phỏng vấn mà đi đăm một người mới nổi tiếng. Nhưng qua chuyện này fan của Mục Đồng và fan của Chi Hân đầu khẩu với nhau rất gay gắt, trận chiến vẫn đang căng thẳng không hồi kết.

Trong phòng bếp, Chi Hân vừa nấu ăn vừa nói chuyện với anh Mao qua facetime.

- Chi Hân em thấy Mục Đồng làm vậy là có mục đích gì?

- Có ta với em không tra gi nhau, em biết trước là cô ta sẽ kiểm chuyện với em nhưng không nghĩ là cách này. Thủ đoạn này sơ sài quá, không gây ảnh hưởng gì đến em được.

Anh Mao đang xem giấy tờ, anh cũng lên tiếng không vui:

- Mục Đồng là vì cái gì mà nhắm vào em mãi vậy?

Chi Hân vừa đảo vài vòng trong nồi canh hầm vừa ra cười nhạt trả lời:

- Là Nhiếp thị Nhiếp tổng, chắc cô ta nghĩ do em nên cô ta mới bị Chính Đường đá mông ra ngoài. Không phục nên làm càn.

Anh Mao khẽ hừ vài tiếng:

- Áo tướng. Không có em thì cô ta cũng không thể nào bước qua cửa hào môn vào làm đệ nhất phu nhân Nhiếp thị được. Đồ không biết lượng sức mình.

Nồi canh trên bếp sôi sùng sục, Chi Hân vừa tắt bếp vừa nói lớn:

- Anh Mao anh giúp em đề ý đến cô ta một chút có gì mai nói sau, bây giờ em phải đem com đến công ty cho Chính Đường rồi.

Anh Mao hét lên trong điện thoại:

- Sao em không đem com cho anh, anh vì em đang sút đầu mè trán đây. Em lại rảnh rồi ung dung làm com tình yêu, anh không phục.

Chi Hân bật cười:

- Được rồi được rồi, em đem qua cho anh một phần, được chưa?

Anh Mao nghe cô nói đem com đến cho anh anh mới chịu im mà tắt máy. Chi Hân sau khi phân ra 2 hộp com nóng hôi thơm phức liên lên phòng tắm rửa qua một chút thay một chiếc váy êm dịu liền chạy xuống đem com đến công ty cho hai người.

Sau khi đem com đến công ty giải trí cho anh Mao, nói qua loa vài câu rồi cô cũng lên xe đi đến Nhiếp thị.

Vì không có hẹn trước với Chính Đường nên tiếp tân không cho cô lên trên, buộc lòng Chi Hân phải gọi cho Trương Kiệt, anh mới báo với tiếp tân đưa cô lên tầng cao nhất của tòa nhà Nhiếp thị.

Chính Đường đang có việc trong phòng nên Trương Kiệt báo có ngồi xuống đợi ở phòng chờ dành cho khách. Bưng vào cho cô một tách trà sữa nóng, Trương Kiệt cười rờ rỏ hỏi cô:

- Chị dâu hôm nay sao lại đến đây?

Chi Hân lắc lắc hộp com trên tay, cô trả lời:

- Tôi đem com lên cho Chính Đường, anh ấy đang bận à?

Trương Kiệt có chút ấp úng:

- À không bận lắm, Nhiếp tổng đang có khách.

Mặc dù thấy Trương Kiệt không được tự nhiên lắm nhưng cô cũng không hỏi sâu vào, có vài chuyện nếu Trương Kiệt muốn nói anh sẽ nói, mà không nói thì sẽ không nói, cô không nên hỏi quá nhiều.

Đợi tầm 5 phút, Trương Kiệt vào thông báo cô có thể vào. Lúc đi ngang qua bàn thư ký cô nghe mấy người đang đứng trước chờ Trương Kiệt đang sầm si to nhỏ, nghe qua loáng thoáng là nhắc đến cái tên Linh Lan với giọng đầy hăm dọa. Trong lòng Chi Hân có chút nghi ngờ người khi này vào phòng tìm Chính Đường rất có thể là Linh Lan. Nếu vậy thì....

Đứng trước cửa phòng CEO Nhiếp thị, Trương Kiệt cười vui vẻ nói:

- Em không có nói là chị đến.

Chi Hân mỉm cười:

- Ý anh là muốn tôi tạo bất ngờ cho Chính Đường à?

Trương Kiệt phấn khích:

- Đạo gần đây hai người đều bận mà.

- À anh nhìn thế mà tâm lý thật đấy, tôi đây cũng muốn tạo bất ngờ cho Chính Đường.

Trương Kiệt càng nghe lại càng cười lớn, nhìn Chi Hân đeo kính che gần nửa mặt nhưng nụ cười vẫn tỏa ra xinh đẹp lại càng khiến anh hài lòng. Ày, càng nghĩ càng thấy anh đang giống một mẹ chồng lựa chọn con dâu haizz.

Bên trong nghe giọng trầm trầm truyền đến:

- Vào đi.

Trương Kiệt nghe lệnh liền mở cửa cho Chi Hân đi vào, phía bàn thư ký vài người đang bàn tán sôi nổi về cô gái che mặt là Chi Hân liền thấy Trương Kiệt liếc mắt là im bật cúi đầu vào làm việc. Đứng thấy Trương Kiệt tính tình vui vẻ mà làm tướng, so về độ lành khốc nếu Nhiếp Chính Đường xếp thứ nhất thì Trương Kiệt xếp thứ hai không có người dám chen ngang vào.

Vừa bước vào trong cô thấy anh đang ngồi làm việc, gương mặt cực kỳ nghiêm túc cùng giọng nói nghiêm nghị vang lên:

- Trương Kiệt có chuyện gì?

Biết chắc là anh không biết cô đến, Chi Hân liền cười nhạt:

- Chính Đường.

Nghe thấy tiếng cô Chính Đường liền ngược mặt lên nhìn, thấy cô đang đi lại gần anh liền đứng bật dậy đi về phía cô. Nắm lấy tay cô anh nhẹ giọng hỏi:

- Sao lại đến đây, được nghỉ thì ở nhà nghỉ ngơi chứ.

Chi Hân đi lại bàn, đặt hộp com xuống, nhìn sang bên cạnh gần đó cũng đang có hộp com màu hồng, nhìn sơ hình như chưa có ai đụng vào. Chi Hân nheo nheo mắt, cô vờ cười lên tiếng hỏi:

- Anh đã ăn com rồi à?

Nghe tiếng cô hỏi, Chính Đường có chút không vui khi nhìn thấy hộp com màu hồng kia. Trương Kiệt một bên vỗ mồm với vội vàng chạy đến ôm hộp com màu hồng lên, anh cười hề hề:

- Com này tôi mua cho Nhiếp tổng, anh ấy vẫn chưa ăn đâu chị dâu.

Chính Đường liền lên tiếng:

- Anh chưa anh thật mà.

Chi Hân cười vui vẻ theo, cô biết hộp com kia không phải là của Trương Kiệt đem lên. Vì nếu của anh ta thì khi thấy cô cầm hộp com anh ta nhất định sẽ nói là đã chuẩn bị com cho Chính Đường. Nếu cô đoán không lầm thì hộp com màu hồng ngọt ngào này là của người khi này trong phòng Chính Đường. Thật sự cô không muốn nghi ngờ chút nào nhưng người kia thật sự là Linh Lan, trên hộp com còn có chữ Lan nhỏ phía dưới, loại hộp này là loại đặt làm riêng dành cho một ai đó.

Càng phân tích càng thấy khó chịu, cô thật sự có chút không vui. Nhưng mà chỉ với một hộp com cũng không nói được là có cái gì mờ ám, hơn nữa hộp com kia vẫn chưa được mở ra dùng. Cô thật sự không muốn hỏi đến Chính Đường, vì có vài chuyện biết càng nhiều thì sẽ càng đau.

Trương Kiệt ôm hộp com trên tay liền chạy bay ra ngoài cũng không quên đóng cửa thật kỹ. Ra đến bên ngoài, nhìn hộp com trên tay anh thoáng chốc thờ dài rầu rĩ. Chưa bao giờ Linh Lan đem com đến mà Nhiếp tổng dùng, toàn là để bỏ hoặc là anh thấy phí nên ăn giúp Nhiếp tổng. Thiết sự thì com Linh Lan nấu rất ngon nhưng tiếc là Chính Đường lại không hề thấy hợp khẩu vị. Hơn ai hết anh hiểu rõ Nhiếp tổng vốn không có quan hệ yêu đương nam nữ gì với Linh Lan cả, Nhiếp tổng cho Linh Lan tiền bạc địa vị và cả sự nghiệp chỉ vì gương mặt kia của cô ấy. Nhưng Linh Lan thì lại không hề nghĩ vậy, cô ấy cứ cho rằng đi cùng nhau một đoạn thời gian dài thì nhất định sẽ có tình cảm. Thực ra thì Linh Lan không có sai cái sai của cô ấy là yêu nhầm người không nên yêu. Với Nhiếp tổng cô ấy chỉ có chút quan trọng chứ không bao giờ là đặc biệt quan trọng. Với Chính Đường ngoài Chi Hân ra thì mọi cô gái khác đều rất bình thường, kể cả là Linh Lan người có gương mặt đặc biệt kia.

Trong phòng làm việc rộng lớn, Chi Hân ngồi trên ghế soopha đang rất cẩn thận mở hộp com ra cho Chính Đường đang ngồi kế bên. Cô nẫu nẫu sùnn xào chua ngọt, bí đỏ xào thịt và canh gà hầm nhân sâm. Đặt từng khay thức ăn bày trên bàn đẩy đến trước mặt anh, cô nói:

- Anh ăn đi, chưa ăn com chắc đói rồi phải không?

Chính Đường nhìn cô chăm chú không trả lời, lát sau anh kéo cô vào lòng, khẽ nói:

- Sao hôm nay lại đem com đến cho anh?

Chi Hân cũng ôm lại anh, hít hà mùi thơm nhàn nhạt trên người anh, cô khẽ cười nói nhỏ:

- Em nhớ anh.

Nghe câu trả lời từ miệng cô, tim anh khẽ run lên vài hồi, siết cô thật chặt, giọng anh dịu dàng:

- Nhớ anh có thể gọi cho anh, anh về với em, không cần làm com đem đến cho anh đâu. Lâu lâu mới có ngày nghỉ, anh muốn em nghỉ ngơi nhiều hơn.

Chi Hân lắc đầu, mũi cô cọ cọ vào cổ anh khiến tâm tình ai đó rục rịch:

- Em rảnh sẽ làm com cho anh, cái cảm giác đó giống một người vợ quan tâm đến chồng của mình.

Những lời phát ra từ môi cô lại một lần nữa khiến tâm hồn anh chao đảo, anh muốn cười cô, muốn cô chính thức làm bà Nhiếp nhưng lại sợ cô cảm thấy gò bó ép buộc. Anh hiểu cô là một diễn viên trẻ lại có nhiều hoài bão, anh không muốn cô còn quá trẻ đã chôn vùi vào hôn nhân, càng không muốn cô vì ép buộc mà làm vợ anh. Nhưng mà những lời này.... cô thật sự muốn cùng anh bước vào lễ đường sao?

Giọng anh có chút run run, anh hỏi:

- Làm vợ anh...được không?

Chi Hân im lặng vài giây sau mới nhỏ nhẹ trả lời:

- Được.

Chi Hân vốn thật sự không hề yêu thích diễn xuất, cô về nước theo đuổi nghiệp diễn tất cả đều là do muốn thực hiện hoài bão của mẹ mình. Nhưng càng theo đuổi con đường diễn xuất cô càng thấy yêu thích, yêu thích đến mức không dứt ra được. Nhưng yêu thích vẫn có giới hạn của yêu thích, cô muốn có một cuộc sống yên bình nhiều hơn là thị phi bùa vay, công việc bộn bề. Cô đã nghĩ rất nhiều, nếu Chính Đường muốn cô sẽ theo ý của anh bất kỳ lúc nào. Với cô hôn nhân quan trọng hơn rất nhiều.

Chính Đường chưa bao giờ cảm thấy vui như lúc này, anh chỉ nghĩ cô sẽ không đồng ý chứ chưa từng nghĩ cô chỉ suy nghĩ vài giây rồi gật đầu. Ôm lấy cô, anh gấp gấp nói:

- Hứa với anh đi.

Chi Hân buông anh ra, cô nhìn gương mặt khăn trương của anh lại bật cười. Đây mà là Nhiếp tổng đại nhân sao??? Không giống chút nào!

- Em hứa mà.

Chính Đường nhìn cô, trên môi anh nở nụ cười hiếm có. Nụ cười xuất phát từ tận đáy lòng của anh không pha một chút tạp niệm hay hình thức thương mại nào.

Nắm lấy tay cô, anh xoa xoa mấy ngón tay thon dài của cô, giọng anh dịu dàng:

- Chỉ cần em hứa anh nhất định sẽ chờ.

Cô nhìn anh, trong lòng dâng lên cổ hương vị ngọt ngào vui sướng. Cũng như cô, anh biết cô cần gì và muốn gì, trước khi cô thành công anh sẽ không ích kỷ trói cô vào ngưỡng cửa của hôn nhân. Với anh cô vui mới là quan trọng còn kết hôn khi nào cô muốn là sẽ có.

Trên tầng cao nhất của tòa nhà Nhiếp thị có hai người đang hạnh phúc ngập tràn. Dưới đường, trong một chiếc xe hơi sang trọng một thân ảnh xinh đẹp thấp phần không vui. Gương mặt nữ nhân trong xe vừa tức giận vừa pha nét u sầu, cũng giống như tất cả cô tự hiểu bản thân mình là ai và có vị trí như thế nào.

.....

"Gọi Thanh Xuân" oanh tạc phòng vé gần 1 tháng mới có dấu hiệu thuyên giảm. Doanh thu thu về tính đến hơn 9 con số không, Chi Hân và dàn diễn viên chính cũng thu thêm được một khoảng kha khá ngoài mức caste đã ký trong hợp đồng. Đạo diễn Từ là vậy, ông có com sẽ không để anh em của mình thiếu cháo, cũng vì thế mà rất nhiều diễn viên mong muốn được đóng phim của ông.

Kể từ sau hôm gặp nhau ở buổi lễ công chiếu thì cô và Mục Đồng không hề gặp lại nhau lần nào nữa. Mấy hôm trên mạng lan truyền đoạn phỏng vấn của Mục Đồng, bên phía Mục Đồng có gửi mail cho bên Chi Hân nhưng anh Mao chỉ xem chứ không trả lời. Chi Hân cũng không buồn nghĩ đến cô ta nhưng mà hình như bên phía Mục Đồng không nghĩ vậy.

Vào một chiều mát mẻ, trong lúc Chi Hân đang đóng quảng cáo cho một thương hiệu khá nổi tiếng thì trên mạng đang truyền tay nhau đoạn video ghi lại cảnh Chi Hân đang đẩy ngã Mục Đồng. Lúc Chi Hân biết được đến đoạn video kia thì trên mạng đã dậy sóng thành chủ đề hot tâm cở. Trong video không nhìn rõ mặt Chi Hân nhưng bé Thu đi sau cô thì nhìn thấy rất rõ, mà đoạn video này chính là cảnh ngày hôm đó trong trung tâm thương mại Mục Đồng vô tình té ngã được Chi Hân đỡ lấy. Nhưng do góc quay quá thâm hiểm nên khi nhìn vào liền thấy như Chi Hân vừa xô ngã Mục Đồng chứ không phải là cô đang nâng cô ta đứng dậy.

Từ đoạn video này cộng với tin đồn lừa trước nhanh chóng tạo nên cơn sốt trên mạng, những ai trước kia không tin thì bây giờ coi như đã tin, ai trước kia không vừa mắt Chi Hân thì bây giờ coi như có đủ cứ chửi người không thương tiếc. Đặc biệt là fan của Mục Đồng điên cuồng vào Instagram của Chi Hân mắng chửi thậm tệ, một số fan nhẹ dạ của Chi Hân cũng bắt đầu rời Fancub và đi tố cáo lại chính thân tượng của mình. Trên mạng hỗn loạn vì tin tức này, phía sau dường như có ai đó hỗ trợ đẩy tin tức đi xa hơn, cả chuyện của Tiểu Quỳnh cũng được moi ra nói một cách sai sự thật. Hình ảnh của Chi Hân vô cùng xấu tính đến thời điểm hiện tại.

Trong một bài viết cho rằng Chi Hân cậy thế ức hiếp tiền bối, bài viết vô cùng phổ biến trong một group rất đông thành viên. Phía dưới có đến hàng ngàn người vào bình luận.

+ Bé Chanh: Nhìn mặt đã không ưa, thấy già tạo. May quá không hãm mộ cô này (icon cười ra nước mắt).

+ Bé Bưởi: Đùng là loại vô ơn trơ trên, cút về nơi cô đến đi. (icon tức giận).

+ Anh Đào: Mục Đồng thật là đáng thương oa oa

+ Cô Táo: Fan có Hân vào đây mà tẩy trắng cho thân tượng haha.

+ Bé Nho: Mục Đồng quá hiền rồi, Chi Hân đồ hồ ly tính.

+ Bé Dâu: Đồ bạch tuộc ăn bám, Chi Hân bạch tuộc da người.

+ Anh Cam: Khoan hãy bình luận chửi người, không có lửa làm sao có khói. Tôi thấy Chi Hân chưa chắc đã là người như vậy.

Lướt hàng trăm bình luận chỉ có vài chục bình luận là bình vực Chi Hân, còn lại hầu như đều ra sức mắng chửi. Ngồi trên xe bảo mẫu, Chi Hân thoáng bực tức. Bé Thu bên cạnh đưa cho cô ly nước giải nhiệt, giọng bé Thu áy náy:

- Nếu như không thấy rõ mặt em thì chị đã không bị mắng nhiều đến như vậy.

Chi Hân mặc dù đang tức giận nhưng khi nghe những lời tự trách mình này của bé Thu, cô thoáng chốc cảm thấy được an ủi. Thở dài một hơi, cô nói:

- Không phải lỗi của em đâu, đừng tự trách mình.

Phía trước anh Mao vừa nghe xong một cuộc điện thoại, chưa kịp thở thì điện thoại lại tiếp tục reo lên. Nỗi điên anh mắng:

- Bọn này dai thật.

Chi Hân cười nhạt hỏi anh:

- Anh Mao, tính tình xấu lắm sao?

Thấy cô gương mặt đầy lo lắng, anh Mao khẽ trấn an:

- Không đến mức nào, bên phòng pr đang ra sức giải quyết cho em. Em yên tâm đi.

- Trong thương mại Vạn Phát không có camera ghi lại sao anh?

Anh Mao thở dài:

- Anh giải thích với công ty, công ty cũng cho người liên lạc với bên Vạn Phát, bên đó cũng rất hợp tác nhưng xui cho chúng ta là ngay chỗ em và Mục Đồng đứng không có camera ghi lại. Những camera xung quanh đều không nhìn thấy rõ được, vùng em và Mục Đồng đứng được coi là góc chết của camera. Riêng camera trước cửa hàng túi xách đã hỏng từ đêm trước đó nên không có được hình ảnh gì. Mọi thứ bây giờ đều khá bất lợi cho em.

Anh Mao vừa phân tích xong thì cô có điện thoại gọi đến, số điện thoại hiển thị trên màn hình là hai chữ quen thuộc "Chính Đường". Thấy anh gọi, cô ấn máy nghe, bên kia giọng trầm đều có chút lo lắng. Mãi gần 3 phút sau cô mới tắt máy, lúc tắt điện thoại trên mặt cô gần như dịu nhẹ không còn căng thẳng như trước nữa. Trên môi nở nụ cười bí hiểm, cô nói với anh Mao:

- Anh Mao chuyện của Tiểu Quỳnh trước kia anh có thể giúp em dựa vào đó nhờ một nhân vật nổi tiếng tung tin trên mạng tung ra tin em chen ép cô ta trong đoàn phim giống Mục Đồng được không?

Anh Mao sửng sốt:

- Em điên à....à khoan....khi này Nhiếp tổng gọi cho em...hay là...

Chi Hân mỉm cười:

- Mục Đồng có thể cao tay hơn em nhưng cô ta thua em một điểm, anh biết là gì không?

Anh Mao lắc đầu ngơ ngác.

Chi Hân vừa lướt trên màn hình ipad vừa cười khẩy, cô trả lời:

- Cô ta thua em một kim chủ lợi hại như Nhiếp Chính Đường.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Kim Chủ - Kim Chủ Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Đêm hôm đó thông tin Chi Hân chen ép tiền bối, tính tình không được mọi người yêu quý, mắc bệnh ngôi sao cộng thêm thông tin có bất nạt Tiểu Quỳnh đến mức Tiểu Quỳnh phải rời đoàn phim được moi ra một cách mạnh mẽ và đẩy lên cao trào. Hầu như lướt điện thoại hay đọc báo đều thấy tên cô đề trên đầu bảng tin. Cư dân mạng một bên mắng chửi vô tội vạ, một bên lại đem vấn đề ra phân tích. Nhưng dù có là thế nào thì phía Chi Hân và công ty giải trí Ánh Sao đều chưa có một hành động nào giải thích hay bác bỏ những thông tin trên mạng kia.

Có vài nhân vật nổi tiếng trên mạng cũng lên bài về Chi Hân, có người bình có khinh thường dè bỉu. Các nhãn hiệu đang ký hợp đồng nếu muốn hủy hợp đồng trước thời hạn thì bên Chi Hân đều đồng ý không nài nỉ. Những show quảng cáo Chi Hân có lịch sắp tới nếu bên nào muốn tạm dừng bên phía Chi Hân sẽ yêu cầu bỏ luôn show không tham gia nữa. Thông tin Chi Hân một mình chống trả trước tâm bão khiến giới showbiz một lần nữa mắt tròn mắt dẹt thích thú. Có vài người ri rai nhau Chi Hân chỉ là đang vùng vẫy trước ngày tàn mà thôi.

Trong khu biệt thự cao cấp, Chi Hân đang nhàn hạ ung dung vừa ăn trái cây vừa xem tivi, lúc Chính Đường về cô đã ăn quá nửa đĩa. Thấy cô, anh đi nhanh đến ghé ngồi xuống, vừa xoa xoa tóc cô vừa hỏi:

- Hôm nay sao về sớm thế?

Chi Hân bĩu môi:

- Công ty cho em về sớm.

Chính Đường được cô dứt cho một lát táo, anh hỏi tiếp:

- Anh cho em đoạn trích xuất camera đó, em giải quyết thế nào? Vì sao không cho anh đề tin tức xuống?

Cô thờ dài, ngã người vào lòng anh, cô trả lời:

- Em muốn diệt mối phải diệt tận gốc, không muốn cho cô ta cơ hội xoay người.

Chính Đường khẽ cau mày, anh nhìn cô chăm chú, thoáng chốc lại bật cười không nhận được. Có thể mà giống anh, thích cho con nòi sung sướng trước khi nhận giấy khai tử.

Thấy anh cứ cười, cô cau mày bực dọc:

- Anh cười cái gì, đều là tại anh. Ở đâu ra một Mục Đồng vì anh mà cần em mãi không buông. Anh nói xem, anh có đáng giận không?

Vừa nói cô vừa cúi vào eo anh, Chính Đường đỡ khốc dờ cười. Anh vội vàng chớp lấy tay cô, đưa mặt anh gần sát mặt cô, hơi thở thơm tho phả ra nồng đậm.

- Được rồi, được rồi, anh bù cho em được không?

Chi Hân cảm thấy có chút mùi nguy hiểm, cô muốn vùng dậy nhưng lại bị anh giữ chặt. Lờ anh đi, cô khẽ hỏi:

- Không...em không cần...

Chính Đường cười khẩy, anh bỗng đứng khom người xuống nhắc bóng cô lên vác lên vai. Vừa đi anh vừa cười đều:

- Muốn rồi, anh bây giờ chỉ muốn đền bù.

Chi Hân mếu máo khóc dờ chết dờ, cô la toáng lên:

- Thả em xuống, thả xuống mau.

Dù cho cô có kêu đến khản giọng anh vẫn không có một động thái buông tha nào. Hết cách ai biểu cô chăm mồi, đã châm lên rồi thì phải tự mình đem thân mình ra dập lửa mà thôi.

.....

Tin tức Chi Hân càng ngày càng xấu đi trong lòng khán giả, may mắn là bộ phim "Gọi Thanh Xuân" đã qua giai đoạn cao trào, bên đoàn làm phim đều không có ảnh hưởng gì lớn lao. Trên mạng các luồng thông tin không chính thống và sai sự thật thay nhau xuất hiện nhan nhản. Đứng nói là cô mà ngay cả người qua đường không quan tâm thị phi đều thấy có điểm bất ổn trong chuyện này. Đến trưa ngày thứ ba kể từ sau khi scandal bùng nổ, trên mạng mới có một bài luận nêu lên quan điểm rằng Chi Hân là đang bị hại. Bài viết có hai luồng dư luận đối đầu kịch liệt, một phe chỉ trích một phe phân tích nhưng cũng thông qua bài viết đó mà số người mắng chửi Chi Hân đã giảm đi một chút. Mức độ khủng bố trên Instagram của cô đã có dấu hiệu thuyên giảm đi phần nào.

Mấy ngày này Chi Hân vô cùng nhàn rỗi, sáng có theo chân Chính Đường giả nam nhân đi vào Nhiếp thị. Đến chiều lại lẻo đẻo theo anh một thân váy dài thướt tha lên siêu xe hàng chục tỉ đồng. Bởi vì anh Mao đã giúp cô hủy bỏ hết những hợp đồng yêu cầu bù và tạm dừng một số hoạt động đã định trước nên cô có rất nhiều thời gian đi theo Chính Đường làm bạch tuộc đa người.

Tối hôm đó cô cùng Chính Đường và Thương Kiệt đến một nhà hàng hải sản dùng bữa. Lúc từ nhà về sinh đi lên phòng bao cô vô tình gặp được người không nên gặp - Mục Đồng.

Thấy cô đội nón rộng vành che mặt, Mục Đồng phấn khích hà hề:

- Ấy chào Liễu Chi Hân, cô vẫn còn tâm tư đi ăn hải sản à?

Chi Hân rất không muốn trả lời cô ta, cô định lướt qua đi luôn ra phía trước nhưng Mục Đồng lại nhanh tay kéo cô lại. Cô à kênh kiệu:

- Sao, hôm trước hùng hổ lắm mà, sao bây giờ thấy tôi lại trốn vậy? Thời nào, xin tôi một tiếng đi, tôi tha cho cô.

Chi Hân bị ép đến phát bực, cô cười khẩy:

- Xin cô? Nằm mơ đi Mục Đồng.

Mục Đồng cười ha hả, cô ta khoai chí:

- Được thôi, cô vẫn còn mạnh mẽ lắm. Mà mấy đứa mạnh mẽ thường chết thê thảm lắm. Sao, Nhiếp Chính Đường không giúp cô dẹp thông tin à? Haha, tôi nói rồi mà, cô cũng chỉ là một món đồ chơi thôi, so ra cô còn kém hơn tôi vài phần. Bây giờ thì ngộ ra chưa?

Chi Hân cười khinh, cô quay sang nhìn thẳng gương mặt xinh đẹp của Mục Đồng. Tay cô vung lên cao, tát "bốp" vào mặt Mục Đồng không thương tiếc. Cái tát giòn tan nhanh đến mức Mục Đồng không kịp phản ứng đã bị tát cho đỏ cả mặt. Cô à trọn tròn mắt nhìn Chi Hân, tay vung lên định đánh trả liền bị Chi Hân dùng lực nắm chặt cổ tay à lại. Cô cười khẩy:

- Mục Đồng cô thấy không, chỉ cần cô nói lời xúc phạm đến tôi thì tôi đã không nề tình mà đánh cô rồi thì đừng nói là cô hại tôi. Cô vênh vào cái gì?

Mục Đồng gương mặt đỏ ửng, hốc mắt à ta rung rung vì giận dữ.

- Mày.... mày nói cái gì?

Chi Hân đưa mặt gần sát đến tai cô ta, cô cười mím nói nhỏ:

- Game over.

Nói rồi cô bung tay Mục Đồng ra, lấy trong túi khăn giấy lau lau bàn tay vừa đánh Mục Đồng khi nãy. Sờ sang lại vấy trên người, cô ung dung nhìn Mục Đồng đang khiếp sợ bên kia. Giọng cô nhàn nhạt:

- Bảo trọng nhé Mục Đồng.

Trước khi đi Chi Hân còn quay sang cười một cái thật tươi với Mục Đồng, còn Mục Đồng mặt mũi mếu xeo nhìn cô chăm chăm không biết là đang nghĩ ra cái gì. Chi Hân biết chắc là Mục Đồng đã hiểu được ý cô muốn nói, bây giờ chắc đang phân tích chứ không đầu. Càng nghĩ càng thấy vui, cô thư thả đi lại phòng bao tìm Chính Đường. Sự việc đi đến ngày hôm nay xem ra đủ dài rồi, đã đến hồi kết thúc.

Rạng sáng ngày hôm sau trên mạng truyền ra một đoạn video được trích xuất từ camera an ninh của trung tâm thương mại Vạn Phát. Trong video ghi rõ hình ảnh Mục Đồng vò té ngã và được Chi Hân tốt bụng đỡ cô ta đứng dậy. Thêm vào đó đoạn video thứ hai ghi lại cảnh bạn thân của Mục Đồng đang nấp ở góc khuất quay lại cảnh của Chi Hân và Mục Đồng. Đoạn video đăng trên mạng chỉ trong vòng 5 phút đã được lan truyền với tốc độ rất nhanh. Cư dân mạng lại một lần nữa bùng nổ với tin tức mới nhất.

Sáng sớm dưới tòa nhà công ty giải trí Ánh Sao tập trung vô vàn phóng viên đang chờ chờ đợi sẵn. Trên phòng PR mấy chục nhân viên đang làm việc với năng suất hết mình. Còn bên phòng của anh Mao quản lý, Chi Hân, chị Hà và bé Thu đang nhàn hạ ăn bánh uống trà.

Anh Mao vừa nhai nhai miếng bánh vừa hỏi:

- Là Nhiếp tổng đưa em đoạn video ấy à, sao bên phía Vạn Phát báo là không có camera ghi lại ngay khúc đó?

Chi Hân cười vui vẻ:

- Vì CEO của Vạn Phát không muốn cho.

Anh Mao ngạc nhiên:

- Không cho, khôn kiếp. Thế mà khi anh gọi thì ra về hợp tác lắm. Đồ gian thương.

Chị Hà ung dung trả lời anh Mao:

- Cậu quên là tên Ngao Hùng CEO Vạn Phát có quan hệ gì với Mục Đồng à? Chị biết trước là hẳn ta sẽ không cho cậu thông tin gì có ích rồi.

- Mà chị Hà nếu không có video của Nhiếp tổng cung cấp thì chẳng nhờ công ty mình làm ngơ luôn à?

Chị Hà thoa lại chút son, chị cười:

- Không, từ đầu công ty đã có ý định liên lạc với bên Mục Đồng, công ty chúng ta và công ty quản lý của Mục Đồng có quan hệ rất tốt nhất định ông chủ sẽ có cách áp chế thông tin này xuống. Chị có điều Nhiếp tổng khi biết tin đã yêu cầu công ty im lặng không nhờ vả cũng không có động thái nào là minh oan cho Chi Hân. Còn về đoạn video kia của Vạn Phát thì cậu cũng biết đó, Ngao Hùng không đủ khả năng đấu trí lẫn đấu quyền lực với Nhiếp tổng. Kết quả Mục Đồng rút dài, Ngao Hùng chắc chắn bị ảnh hưởng.

Chi Hân thoáng giật gù, thì ra ngay từ khi biết tin Chính Đường đã âm thầm sắp xếp hướng giải quyết cho cô. Nhưng lúc gọi cho cô anh chỉ báo là cho cô một đoạn video, còn lại để tự cô giải quyết. Đến bây giờ cô mới hiểu anh là lo cho cô, anh sợ anh thay cô giải quyết mọi việc sẽ làm cho cô cảm thấy áp lực nên mới cho cô một lá bùa rồi sau đó âm thầm sắp xếp hết tất cả cho cô.

Anh Mao cũng lên tiếng:

- Thật ra thì việc của Chi Hân lần này tất cả đều do bên Nhiếp tổng âm thầm giúp đỡ, Trương Kiệt thay Nhiếp tổng tạo tin đồn xấu về Chi Hân chứ anh...anh từ đầu vẫn chưa làm được gì.

Anh Mao vừa nói xong thì chị Hà có điện thoại, lúc nghe xong trên mặt chị là nụ cười hài lòng hiếm có. Nhìn Chi Hân, chị Hà vui vẻ thông báo:

- Ông chủ thông báo xuống bên Nhiếp thị muốn mời Chi Hân làm gương mặt đại diện cho Nhiếp thị. Hợp đồng đã soạn xong, ngày mai bắt đầu ký kết.

Đừng nói là Chi Hân mà ngay cả anh Mao nghe xong đều mừng đến thất thần. Nhiếp thị là tập đoàn quyền lực nhất cả nước, làm người đại diện cho Nhiếp thị là mục tiêu mà bất kỳ diễn viên nào cũng muốn có được. Từ đó đến giờ Nhiếp thị không cần diễn viên nổi tiếng hay siêu mẫu nào làm đại diện cả, trong lịch sử sáng lập của Nhiếp thị chắc chỉ có Chi Hân là người đầu tiên.

Chi Hân thật sự ngạc nhiên, cô không nghĩ Chính Đường lại dùng cách này để đánh trả hết dư luận xấu về cô. Không cần làm gì nhiều chỉ duy nhất một việc chọn cô làm người đại diện cho Nhiếp thị cũng đủ tuyên bố phía sau lưng Liễu Chi Hân là tập đoàn hùng mạnh đứng đầu cả nước. Chính Đường vì cô lần này mà làm quá nhiều việc rồi.

Đoạn video trích xuất từ camera được loan truyền trên mạng, cộng thêm phía công ty Ánh Sao tung ra đoạn phỏng vấn về đoàn làm phim Gọi Thanh Xuân, tất cả anh em kỹ thuật hậu trường hay cả là diễn viên quần chúng đều ra sức ủng hộ bảo vệ cho Chi Hân. Sự việc của Tiểu Quỳnh thật ra không phải do Mục Đồng khơi lên nhưng dư luận bấy giờ đều đổ hết tội lỗi lên đầu Mục Đồng. Một trang báo chính thống đưa ra hàng chục tang chứng và thông tin cho thấy Mục Đồng mua báo mạng, mua thủy quân khố thuế, và vụ kim chủ tình nhân bé bối của Mục Đồng và Ngao Hùng cũng được moi ra không sót một chút nào. Đây là lần đầu tiên kể từ sau khi scandal của Mục Đồng và Chi Hân bùng nổ, trang báo chính thống mới lên một bài báo duy nhất và chính xác nhất về sự việc lần này.

Chi trong vòng một ngày một đêm Mục Đồng từ vị trí cao liền rơi xuống hố sâu vạn dặm. Mục Đồng coi như không còn đường xoay.

.....

Sáng hôm sau Chi Hân và Nhiếp thị có buổi ký hợp đồng trao đổi về gương mặt đại diện. Sau khi ký và xác nhận thông tin, trang báo chính thống, trang web của công ty giải trí Ánh Sao và trang web duy nhất của Nhiếp thị đồng loạt đưa tin về Chi Hân trở thành người đại diện phát ngôn đầu tiên của Nhiếp thị. Sự việc này lại một lần nữa gây chấn động thế giới mạng và cả giới showbiz.

Chính Đường rất ít khi nào trả lời phỏng vấn báo chí nhưng hôm nay chính thức trên tờ "Doanh Vàng" danh giá đưa tin anh trả lời phỏng vấn về việc Chi Hân làm người đại diện cho Nhiếp thị. Nội dung như sau:

"Nhiếp thị nói chung và Nhiếp Chính Đường tôi nói riêng đều rất vui mừng khi chọn được một gương mặt đại diện đủ tài và sắc. Tính đến thời điểm này cô Liễu Chi Hân là gương mặt đại diện đầu tiên của Nhiếp thị. Tôi mong sau này Nhiếp thị sẽ càng phát triển hơn nữa, đem đến cho khách hàng và người dân những sản phẩm tốt nhất."

Một câu hỏi phụ được đưa ra " Vì sao Nhiếp tổng lại chọn Liễu Chi Hân trong khi cô ấy đang vướng những scandal lùm xùm gần đây với Mục Đồng?"

Nhiếp Chính Đường trả lời:

"Tôi cảm thấy làm người đại diện của Nhiếp thị và scandal kia không có liên quan. Hơn hết cô Liễu Chi Hân rất xứng đáng, cô ấy là cô gái đặc biệt. "

Đoạn trả lời phỏng vấn này lại làm cho dân mạng ngày hôm đó nháo nhào một phen. Cụm từ "cô ấy là cô gái đặc biệt" là có ý gì? Tất nhiên nếu không phải là người trong cuộc chắc chắn không thể hiểu được ý tứ sâu xa của nó.

Chi Hân từ người bị ghét thành người bị hại, những ai từng mắng chửi cô đều cúi đầu nói với cô một câu xin lỗi. Tên tuổi của Chi Hân sau lần này lại tăng thêm một bậc, độ hot được đánh giá ngang bằng với ngôi sao hạng A, có khi là ảnh hưởng. Tất nhiên sẽ có người không phục và cho rằng Chi Hân không vô tội nhưng dù thế nào thì những ý kiến kia đều bị vùi dập dưới một rừng ý kiến tích cực. Vụ scandal thể kỷ này theo ngày tháng mà dần dần chìm xuống.

Mục Đồng kể từ sau khi bị tố hãm hại Chi Hân thì cuộc sống ả ta vô cùng bế tắc. Các bộ phim ả ta đã nhận đều thẳng thán hủy hợp đồng chấp nhận chịu đền bù, những nhãn hàng thương hiệu đều kiêng kỵ hai chữ Nhiếp thị mà không ai còn dám đề hình ảnh Mục Đồng làm đại diện. Đến cả những anh chị em thân thiết trong showbiz đều xem Mục Đồng như không khí mà đối đãi, chăm ngón của showbiz hiện tại là "Muốn sống tốt không nên va chạm Liễu Chi Hân". Mấy tay kim chủ trước kia si mê Mục Đồng, bây giờ có cho cũng không dám nhận vì sợ Nhiếp Chính Đường dề mắt đến. Có lẽ công chúng chưa biết nhưng thâm sâu trong giới thượng lưu và giới showbiz đã âm thầm khẳng định Liễu Chi Hân là người của Nhiếp tổng Nhiếp Chính Đường, có khi còn là phu nhân của hào môn để đồ lừng lẫy một cõi. Vậy nên không ai dám va chạm đặc tội đến Chi Hân cũng là lẽ đó.

.....

Một tháng sau.

Chi Hân dạo gần đây có chút mệt mỏi trong người, một tháng qua cô liên tục đi quay phim và tham gia show quảng cáo và sự kiện. Hiếm hoi có được một ngày trống lịch, cô nhàn hạ đi mua sắm với bé Thu và anh Mao. Đến trước cửa nhân hiệu giày dép mà cô làm người đại diện, cô vô tình gặp được Linh Lan. Một tháng qua Linh Lan hầu như bất vô âm tín không xuất hiện nhiều trên báo đài nữa, bây giờ gặp được cô ấy Chi Hân mới hiểu được nguyên nhân vì sao. Linh Lan thần sắc tệ quá, thật sự rất tệ.

Thấy cô Linh Lan thoáng ngạc nhiên, cô ta cười nhạt:

- Chi Hân, lâu quá không gặp em.

Chi Hân cười vui vẻ:

- Chào tiền bối Linh Lan, chị...hình như không khỏe sao ạ, em thấy thần sắc chị không được tốt lắm?

Linh Lan đi một mình, cô ta thật sự không khỏe. Thấy sức khỏe Linh Lan tệ quá Chi Hân mới điu Linh Lan đi vào một cửa tiệm cà phê gần đó. Điu Linh Lan ngồi xuống, Chi Hân cũng ngồi xuống đối diện. Gần đó anh Mao và bé Thu đi lấy nước cho cô và Linh Lan, lấy xong liền tìm bàn gần đó ngồi xuống.

Đặt ly sữa âm trước mặt Linh Lan, cô có chút lo lắng, hỏi:

- Linh Lan, có cần đi bác sĩ không?

Linh Lan lắc đầu:

- Không cần đâu, tôi ổn, chỉ là bệnh cũ tái phát mà thôi.

- Nhà chị ở đâu, em nhờ người đưa chị về?

Linh Lan nhìn Chi Hân, cô ấy dường như có gì đó muốn nói nhưng lại ấp úng không nói ra được. Mãi lát sau, Linh Lan mới nhàn nhạt lên tiếng

- Chi Hân, tôi thật là xin lỗi cô.

Chi Hân ngạc nhiên:

- Xin lỗi? Vì điều gì?

Linh Lan gương mặt xanh xao, nụ cười cũng trông mệt mỏi:

- Vì tôi từng có ý muốn hại cô.

Chi Hân thật sự kinh ngạc trước câu trả lời của Linh Lan. Cô hỏi ngay:

- Chị hại tôi, vì sao lại hại tôi?

Linh Lan ấp úng do dự:

- Là vì...Chính Đường...

- Chính Đường? Chị nói gì, ý của chị là gì tôi thực sự không hiểu?

Đối diện với câu hỏi của Chi Hân, Linh Lan càng trở nên lúng túng. Linh Lan không nhìn thẳng vào mắt Chi Hân, trong phút chốc cô ấy đứng bật dậy. Vội vội vàng vàng cáo từ:

- Thôi không có gì, tôi đi trước, hẹn dịp sau tôi sẽ trả lời cô. Tạm biệt.

Nói rồi Linh Lan bỏ đi mất, để lại Chi Hân ngơ ngác đứng nhìn theo.

Chính Đường...rốt cuộc Linh Lan có quan hệ gì với anh cơ chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Kim Chủ - Kim Chủ Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Kết truyện

Đêm đó sau khi về nhà, Chi Hân liên tục nghĩ đến gương mặt của Linh Lan khi sáng gặp. Rõ ràng chị ấy hình như có chuyện gì đó muốn nói với cô nhưng giữa chừng lại thôi không chịu nói. Mà phàm là con người, thà là không biết gì hết còn đỡ hơn là biết được một chút trong một lần sự thật. Càng nghĩ cô càng thấy khổ chiu.

Chính Đường hôm nay tan tầm sớm, anh vừa về đến nhà đã thấy cô đang ngồi chờ cơm. Đi lại gần cô, cô lại như mất hồn nhìn chăm chú vào màn hình tivi, anh phải gọi đến lần thứ hai cô mới giật mình phản ứng lại.

- Chi Hân, em làm sao vậy?

Nghe tiếng anh gọi, cô vội vàng cười trả lời:

- Ố anh về rồi sao, em đang đợi anh về ăn cơm đây. Anh tắm rồi ăn hay ăn rồi tắm?

Chính Đường khẽ cười, anh xoa xoa đầu cô:

- Ăn đi, em đói rồi đúng không?

Cô đang muốn lắc đầu bảo là không nhưng dưới bụng lại truyền đến tiếng ọt ọt của bụng kêu. Chi Hân mím môi còn Chính Đường lại cười thành tiếng. Anh ôm vai cô kéo cô đi lại bàn ăn, ấn cô ngồi xuống ghế, anh nói:

- Ăn cơm ăn cơm thôi, bụng đói kêu thế kia rồi mà.

Chi Hân có chút xấu hổ nên đành ngồi im ăn cơm không nói thêm câu gì.

Nhìn một bàn đồ ăn trước mặt, Chính Đường cười đến vui vẻ:

- Là em nấu à?

Cô gật đầu:

- Vâng anh ăn đi, sườn chua ngọt đây, ăn anh nhiều vào.

Chính Đường trên mặt không chỗ nào là không vui, Chi Hân gấp cho anh một miếng sườn chua ngọt, anh liền nâng đũa cho vào miệng nhai nhai. Mùi vị... thật sự rất ngon.

- Thế nào, ngon đúng không?

Chính Đường mỉm môi gật gật, anh cao giọng:

- Ngon, thật sự ngon.

Chi Hân thoáng nở nụ cười hài lòng, đối với cô chỉ cần người đàn ông của cô khen cơm cô nấu ngon thì cũng đủ khiến cô mãn nguyện rồi.

Hai người đang dùng cơm vui vẻ thì điện thoại Chính Đường để trên bàn reo lên ỏi. Chính Đường nhìn số trên màn hình, mày anh cau lại, tay anh nhẹ nhàng ấn nút tắt không nghe.

Chi Hân cũng nhìn theo nhưng không nhìn ra tên gì trên điện thoại, thấy anh dừng dừng như không có gì, cô vỗ hỏi:

- Sao anh không nghe máy, lỡ có chuyện gì quan trọng thì sao?

Chính Đường cười khể nhìn cô, anh gấp cho cô một chút cá hấp rồi trả lời:

- Không có gì quan trọng đâu, vài việc linh tinh thôi.

Anh vừa dứt lời, điện thoại trên bàn lại reo thêm lần nữa, lần này anh bấm tắt không cần nhìn xem ai đang gọi đến. Cô nhìn anh, có đến mười phần không vui, mặc dù cảm thấy có chút nghi ngờ nhưng cô vẫn vờ như lo lắng thật sự:

- Chính Đường, anh nghe đi, lỡ có chuyện gì thật sự quan trọng thì sao. Bằng không ai dám làm phiền anh giờ này chứ.

Anh nhìn cô, ánh mắt tựa hồ như có điều gì muốn nói nhưng khi vừa muốn mở miệng nói thì điện thoại trên bàn lại reo lên. Lần này Chi Hân gục:

- Anh đi nghe điện thoại đi, nghe đi.

Chính Đường suy nghĩ một chút mới gật đầu ấn nghe, Chi Hân vừa tiếp tục ăn cơm vừa len lén theo dõi nét mặt của anh. Giọng nói anh khi nghe điện thoại rất dừng dưng không nhìn ra là đang vui hay đang buồn. Nghe điện thoại xong anh đứng dậy, gương mặt không chút biến sắc nói với cô:

- Anh đi ra ngoài một chút, em ăn nhiều thêm một chút rồi lên phòng nghỉ ngơi đi. Một lát nữa anh về.

Chi Hân mỉm môi không nói gì, thật lòng cô rất rất muốn hỏi anh bây giờ đi đâu, đi gặp ai...nhưng lời lên đến miệng lại không thể thốt ra được chữ nào. Nếu người gọi không phải Linh Lan mà là một người bạn của anh hay là ai đó gọi anh đi giải quyết công việc thì sao chứ. Đến lúc đó anh sẽ nghĩ là cô không tin tưởng anh, rồi anh sinh ra cảm giác khó chịu với cô thì làm thế nào đây?!

Tay cầm chén cơm, đũa gấp miếng cá mà cô không tài nào nuốt nổi. Đặt chén cơm xuống bàn, cô ngồi bần thần không biết nên làm gì. Trong lòng cô ngổn ngang trăm bề, cô tin là Chính Đường không lừa dối cô, cô tin cô tin anh rất nhiều nhưng mà... Linh Lan vẫn là một ẩn số cô suy nghĩ hoài không ra được. Vuốt tóc mấy cái, cô thở dài một hơi, thôi thì cô sẽ cho người tìm hiểu, không vội không vội, cô phải thật là bình tĩnh mới được.

Vừa dọn dẹp bát đũa vừa suy nghĩ mông lung vài chuyện thì bất ngờ điện thoại cô đang để trên bàn gần sofa reo lên. Chi Hân cau mày không biết là ai đang gọi đến, cô chạy nhanh đến nhận máy nhưng quên mất cô vừa đổi chuông điện thoại còn chuông vừa nãy chi là chuông tin nhắn.

Màn hình điện thoại hiển thị một tin nhắn đến từ số máy lạ, cô liền ấn mở ra xem. Trên màn hình điện thoại hiển thị một dòng tin nhắn khiến Chi Hân vừa đọc vừa cảm thấy ngạc nhiên.

"Địa chỉ: A đường X, cô sẽ biết được mọi chuyện. Linh Lan".

Biết được sự thật.. biết được mọi chuyện.... tình thân cô bấn loạn thật sự....đi....có cô nên đi hay không. Thôi hay là không đi, Linh Lan cũng chưa chắc là người tốt, lỡ chị ta gài bẫy để cô hiểu lầm anh thì sao. Đứng.. đứng đó.

Chi Hân vừa suy nghĩ vừa gật gù hài lòng nhưng khi ôm chén bát trên tay cô lại không tài nào nhấc chân đem vào bồn rửa chén được. Trong lòng cô như có ngọn lửa thiêu đốt, nó nhón nhao nhao khó chịu, nó như ép cô buộc cô phải đi, phải đi xem sự thật là như thế nào..

Càng nghĩ càng thấy không thể ngồi yên chờ đợi được nữa rồi, cô mới ấn máy gọi cho anh Mao đến đón cô gấp, còn cô thì chạy ào lên phòng thay áo đội thêm nón vào.

Ngồi trên xe anh Mao năm lần mười lượt hỏi cô đi đâu nhưng cô nhất quyết không chịu nói chỉ nhìn một đường ra ngoài cửa sổ. Hết cách anh Mao không hỏi nữa, chỉ biết chờ cô đi đến nơi mà cô muốn.

Thực lòng không phải cô không muốn nói mà vì cô không biết phải nói cái gì bây giờ nữa. Chẳng lẽ cô nói với anh Mao là cô đi bất gian Chính Đường với Linh Lan hay sao???

Xe dừng trước khu căn hộ chung cư cao cấp, không cho anh Mao cơ hội hỏi nhiều cô liền kéo mũ xuống đeo khẩu trang vào rồi nhanh chân đi nhanh vào trong. Vì giờ này không quá muộn nên bảo vệ trong khu chung cư vẫn cho khách tới thăm nhà. Chi Hân đi nhanh vào trong, bấm thang máy lên tầng 2, sau đó tìm số nhà 201. Đứng trước cửa căn hộ, cô cứ dơ tay lên lại để tay xuống vì không biết có nên ấn chuông hay không nữa. Nếu bây giờ ấn chuông mà người ra mở cửa là Chính Đường thì làm sao bây giờ đây?

Lúc bấy giờ cô quên nhìn đến cửa phòng dường như chỉ khép hờ chứ không đóng kín. Đến khi nghe bên trong có tiếng cãi vã cô mới biết cửa chưa được đóng. Tim đập mỗi lúc mỗi nhanh, tay cô khẽ đẩy lên thành cửa chính tạo một khe hở vừa đủ nhìn vào trong. Bên trong phòng đồ đạc vắng tít tưng, Linh Lan đang ngồi khóc dưới ghế sofa, trước mặt cô là thân ảnh một người đàn ông vô cùng quen thuộc. Tim Chi Hân như muốn đập văng ra ngoài, bất giác cô cảm thấy khó thở vô cùng... Chính Đường... là anh ấy...

Bên trong phòng Linh Lan vừa khóc vừa nắm lấy tay của Chính Đường, giọng cô ấy chứa muôn vàn sự khổ sở.

- Đường... chẳng lẽ bao nhiêu năm qua em đi theo anh...cùng nhau ăn cơm cùng nhau vui cười...anh hoàn toàn không hề có tình cảm gì với em sao?

Chính Đường không trả lời ngay, vài giây sau anh mới nhàn nhạt lên tiếng.

- Không hề.

Vì anh quay lưng lại phía Chi Hân nên cô không thể nào quan sát được biểu cảm của anh lúc trả lời Linh Lan là như thế nào. Anh...liệu anh có đau lòng khi nói ra hai chữ "không hề" kia hay không?

Linh Lan gần như điên lên, cô ấy hét:

- Chính Đường...vì sao...vì sao anh lại đối xử với em như vậy? Có phải vì Liễu Chi Hân hay không, có phải vì cô ấy mà anh xem em không còn quan trọng nữa hay không? Anh nói đi, anh trả lời em đi chứ....Chính Đường

Chi Hân nấp sau cánh cửa, không biết phải nói thế nào để diễn tả cảm xúc của cô lúc này nữa. Đau lòng, bất lực kèm khổ nỗi trong lòng...

Chính Đường hai tay dút vào túi quần ầu, giọng anh không cao không thấp, trầm trầm trả lời:

- Linh Lan, cô cũng biết vì sao cô có được như ngày hôm nay, đúng không? Từ đầu tôi đã nói rõ với cô rằng cô không được phát sinh bất cứ quan hệ tình cảm nào với tôi, là tự cô đồng ý chứ tôi không hề ép. Bây giờ cô quay sang trách tôi, cô lấy tư cách gì?

Từng câu từng chữ mà Chính Đường nói ra khiến Linh Lan gần như suy sụp. Chi Hân quan sát có ấy, gương mặt Linh Lan vốn xanh xao nay lại gần như không có chút huyết sắc nào, cứ như là người sắp chết...

Chính Đường khể ngồi xuống trước mặt Linh Lan, giọng anh mỗi lúc mỗi trầm hơn.

- Gương mặt này của cô là của mẹ tôi...với cô là tình thân chứ không phải là tình yêu như cô đã nghĩ. Cô thông minh lắm, nghe lời lắm nhưng cái cô sai lầm là đặt tình cảm của mình ở tôi. Tôi chưa từng và cũng chưa bao giờ yêu cô, một chút thôi cũng chưa có.

Chi Hân thoáng sững sờ, bao nhiêu đau khổ trong lòng như theo lời nói của Chính Đường mà bay đi một nửa. Anh ấy nói như vậy là sao...là có ý gì chứ...cô không hiểu...cô có chút không hiểu rồi.

Linh Lan bật khóc sau khi nghe những lời nói của Chính Đường. Chi Hân nhìn rõ mồn một từng động thái cử chỉ của cô ấy...đau...cô ấy thực sự rất là đau lòng...

Trái tim cô cũng vô thức mà đau theo...là đau cho cô chứ không phải cho Linh Lan.

Linh Lan vừa khóc vừa nhào đến chỗ Chính Đường, cô ấy hét lên:

- Tại sao chứ...em vẫn luôn nghe lời... vẫn luôn ngoan ngoãn đi theo anh mà tại sao...tại sao vậy hả anh? Hay là vì gương mặt này giống mẹ mà anh không muốn yêu em thì được.... em phá nó... em sửa lại thành gương mặt khác... như vậy... như vậy... anh có thể yêu em đúng không?

Nhìn thấy Linh Lan kích động dùng tay mình cào cào lên trên mặt mà cô cảm thấy sợ hãi vô cùng. Yêu...một Linh Lan cao cao thượng cũng vì yêu mà trở nên điên loạn như thế này sao chứ?

Chính Đường kéo tay Linh Lan lại, anh gầm thành tiếng:

- Có thôi đi đi, gương mặt này với tôi rất quan trọng, tôi không muốn cô hủy hoại nó. Linh Lan...con người nên biết thế nào là đủ và thế nào là tốt. Tôi chưa bao giờ đối xử tệ với cô, trước đây không, bây giờ không và sau này cũng không. Nhưng yêu cô đó là cảm kỳ của tôi. Cho dù gương mặt cô không phải như thế này hay là cô có phẫu thuật cho giống Chi Hân đi chăng nữa... tôi cũng sẽ không bao giờ yêu cô. Không bao giờ.

Linh Lan thần thờ ngả phịch xuống ghế, gương mặt cô ấy tái đi trong giây lát. Một Linh Lan xinh đẹp xuất thần nay chỉ còn lại cơ thể gầy gộc cùng gương mặt không tí máu nào. Cô ấy ôm mặt khóc, tiếng khóc thê lương trong khu chung cư yên ắng tĩnh mịch.

Chi Hân thờ dài, cô nhích khẽ người dịch sang bên cạnh một chút. Cô...rất cuộc cô bây giờ nên làm thế nào đây???

Chính Đường không lừa dối cô, anh ấy chưa từng lừa dối cô nhưng việc anh ấy giấu cô về mối quan hệ của anh ấy và Linh Lan làm cho cô nhất thời không thể nghĩ thông suốt được. Linh Lan kia là vì gương mặt giống mẹ anh mà anh báo bọc cô ta sao? Hay là do anh và Linh Lan có một hợp đồng gì mà cô không biết?

Bên trong phòng khẽ truyền ra giọng nói khàn đục pha tiếng khóc đau buồn.

- Nhieếp Chính Đường... anh yêu Liêu Chi Hân thật lòng sao?

Chi Hân nín thở theo câu hỏi của Linh Lan, cô mím môi dường như không dám thở vì sợ không nghe được câu trả lời của Chính Đường. Có thể đây sẽ là câu trả lời thật lòng nhất, chính xác nhất trong lòng anh ngay lúc này....

Một giây...hai giây...ba giây....

- Tôi yêu Liêu Chi Hân, tôi yêu cô ấy, duy nhất một mình cô ấy.

Chi yêu một mình cô....chỉ thương duy nhất một mình cô....đây có phải là điều cô muốn nghe hay không...phải không chứ.

Chi Hân khóc, những giọt nước mắt lăn dài trên má. Cô không biết cô khóc vì cái gì và khóc vì điều gì nữa. Nhưng mà cô biết rất rõ trong lòng cô cảm thấy như thế nào. Là nhẹ nhõm... là thoải mái... là yên lòng.

Khẽ lắc đầu lau đi nước mắt trên mặt, đi thôi...câu trả lời cô cần tìm đã có rồi, cô không cần phải nghe nữa...không cần thiết nữa đâu.

Bước những bước thật dài thật dài trên hành lang chung cư, với cô chỉ cần Chính Đường không phản bội cô là được, chỉ như thế thôi là được rồi.

Linh Lan không làm gì sai cả, cái sai của cô ấy là yêu lầm một người đàn ông lãnh khốc vô tình rồi.

.....(còn đoạn 2 chương 15 này nữa là kết nhé mấy chị ơi).

15 phút sau cô có mặt ở nhà, suốt dọc đường anh Mao có hỏi cái gì cô cũng không chịu nói. Về đến nhà, cô đi ngay lên trên phòng, soạn một ít quần áo sau đó theo xe anh Mao đang đợi trước cửa mà đi mất.

Anh Mao vừa lái xe vừa quay sang hỏi cô:

- Đây là thế nào, em thật lòng muốn đi trốn hay là đi quay?

Chi Hân trở người, cô ù rử

- Em đi quay, em đi kiếm tiền cho công ty cho anh.

Anh Mao cười run run:

- Em biết lo cho công ty từ khi nào vậy hả?

Thấy cô không trả lời, anh lại hỏi tiếp:

- Em đã báo qua Nhieếp tổng một tiếng chưa?

Cô lắc đầu:

- Chưa.

Anh Mao cả kinh:

- Sao còn chưa nói nữa? Em với Nhieếp tổng rất cuộc là sao vậy hả, đừng nói là hai người giận nhau nha?

Chi Hân thờ dài, lắc lắc đầu:

- Không có gì mà, chỉ là có vài chuyện em cần thêm chút thời gian tiếp nhận và tìm hiểu. Mà thôi anh đừng hỏi nữa, em không nói đâu. Nếu Chính Đường có gọi anh cứ bảo em quên đem theo điện thoại, giờ em đi quay bên tỉnh C mấy ngày sẽ về, kêu anh ấy đừng lo lắng. Em rất tốt.

Anh Mao mở to hai mắt nhìn cô, thần sắc anh rất rất là không vui. Ai da... sao hai người họ giận nhau anh lại đứng giữa liên lạc là như thế nào chứ?

Đứng y như Chi Hân nói trước, 15 phút sau anh Mao nhận được điện thoại từ Chính Đường. Vì Chi Hân đã nói qua cho anh nên anh nói lại y như vậy với Chính Đường. Chính Đường cũng không có sự nghi ngờ nào, anh yên tâm đồng ý.

Nhìn anh Mao tắt điện thoại, Chi Hân khẽ xoay người nhìn qua cửa sổ bên ngoài. Giờ này vẫn còn rất sớm, không khí nhộn nhịp về đêm bên ngoài chỉ vừa mới bắt đầu. Cô vốn không thích những chỗ đông người, bây giờ thì lại càng không thích. Người mà buồn thì dù cho cảnh trí có nhộn nhịp bao nhiêu cũng thấy nhạt nhẽo một màu. Cô có muốn vãn câu hỏi muốn hỏi Chính Đường, cô muốn biết sự thật về Linh Lan, cô muốn hỏi anh rằng anh có yêu cô ấy không? Trước đây có yêu không và bây giờ có tình cảm gì nữa không?

Cô không sợ anh nói anh đang yêu cô ấy, nếu thật sự là như vậy cô chỉ đau thôi chứ không hề thấy sợ. Cái cô sợ là sự nhập nhằng của anh, sự do dự sẽ trao tình cảm này cho cô hay là cô ấy. Cô với anh từng quen nhau trong bệnh viện, cũng chính nơi đó đã làm cho tình cảm của anh và cô nảy mầm. Có tin anh...có tin anh nên mới chấp nhận trao cuộc đời này cho anh. Khó khăn cô không sợ, vất vả cô cũng không sợ, cái cô sợ là trong lòng anh có song song hai bóng hình. Một là cô, một là cô ấy.

Qua đoạn nói chuyện của hai người khi này cô rất sợ rất sợ rằng Chính Đường vì sự xuất hiện của cô mà bỏ rơi cô ấy. Cuộc đời cô ghét nhất hận nhất là làm người thứ ba, người thứ ba dù đúng tình hợp lý thì vẫn mãi mãi là người có lỗi. Nhìn Linh Lan khi này, cô cảm thấy có chút đau lòng thay, đau lòng vì cô và cô ấy đều cùng là phụ nữ.

Nhưng mà rốt cuộc Linh Lan kêu cô tới đó để làm gì, là cô ấy muốn lừa cô hay cô ấy thật lòng muốn cho cô thấy được sự thật?

Đau đầu quá, thật sự đau đầu quá.

.....

Chi Hân cùng anh Mao và bé Thu bắt chuyến bay sớm nhất đến tỉnh C. Thật ra thì chương trình thực tế mời cô đến ghi hình chính xác là sáng ngày kia nhưng vì cô tạm thời không muốn đối mặt với Chính Đường nên kêu anh Mao đặt vé máy bay sớm nhất để sang bên đây. Không quay cũng được, không quay cô có thể nghỉ ngơi không sợ ai làm phiền.

3 giờ sáng cô đến tỉnh C, sau khi nhận phòng cô liền lên giường nằm nghỉ. Suốt từ nãy đến giờ cô chưa chợp mắt chút nào, mà cho cô nhắm mắt muốn ngủ cũng không ngủ được. Hình ảnh Linh Lan ôm lấy tay Chính Đường khóc thê lương cứ lờn vờn trong đầu cô. Không biết là tại sao, cô luôn cảm thấy Linh Lan rất đáng thương....nếu thật sự vì cô mà cô ấy bị bỏ rơi thì cô...thì cô.....

Thời đầu lòng lắm...

.....

Suốt ngày hôm sau Chi Hân chỉ nằm y trên giường, ai hỏi gì cô cũng không nói, đến cơm cũng không buồn ăn. Anh Mao với bé Thu lo sốt vó sợ cô không ăn sẽ không có sức ngày mai ghi hình.

Đến chiều tối, Chi Hân mới chịu ra khỏi giường, cô tắm táp thơm tho sạch sẽ thay chiếc váy thật xinh rồi kéo anh Mao và bé Thu đi ăn đồ nướng.

Nghĩ thông suốt thì cô chưa nghĩ được nhưng mà nghĩ đơn giản hơn thì cô đã nghĩ được rồi. Chính Đường cũng là con người cũng có những hi nộ ái ố thất tình lục dục, cô chỉ là một mảnh ghép trong cuộc đời của anh mà thôi. Trước kia anh thế nào cô không cần biết nhưng từ khi gặp cô anh chưa từng lừa dối cô lần nào. Linh Lan hỏi anh có yêu cô không, chính anh trả lời là rất yêu. Linh Lan hỏi anh có yêu cô ấy không, anh liền trả lời là không có. Nếu đã vậy thì cô còn gì phải suy nghĩ nữa, cứ thuận theo như thế thôi. Nghĩ càng sâu càng khó chịu, nghĩ cho người thì cô lỗi với bản thân, thôi thì cứ cứ nên nghỉ cho cô thôi, chi nên vì cô thôi.

Ngày hôm sau Chi Hân ghi hình xuyên suốt hai ngày mới xong, vì đây là chương trình thử thách thực tế phiên bản nghệ sĩ nên trong thời gian ghi hình cô sẽ không được sử dụng điện thoại.

Cô thì không sao rồi, chỉ có anh Mao mới khổ, cứ vài tiếng thì Nhiếp tổng đại nhân lại gọi hỏi tình hình của vợ. Anh Mao ở bên ngoài vừa xem Chi Hân bên trong đang thực hiện nhiệm vụ vừa run rẩy trả lời vị boss lớn. Cứ sai một li là đi một dặm, anh Mao mà nói sai một câu thì xác định đi, anh vừa bần đáp với Chi Hân vừa bị Nhiếp tổng xeo thật chứ không đùa được.

.....

Ba ngày qua Chi Hân không gọi cũng không nghe điện thoại của Chính Đường, cô không phải giận hay làm trò gì với anh. Cô chỉ là đang cân đo vị trí của anh trong lòng cô thực sự là như thế nào. Qua ba ngày cuối cùng cô cũng hiểu, cô là nhớ, rất nhớ....rất nhớ anh.

Vừa ghi hình xong cô vội bắt chuyến bay sớm nhất về lại thành phố. Trong lòng nôn nao muốn gặp anh, muốn ôm anh, muốn được anh xoa hai má như anh vẫn thường hay làm.

Vừa về đến thành phố, cô đã chạy ngay về nhà gặp anh nhưng xui cho cô anh vừa đi công tác tỉnh A trưa mai mới về đến nhà.

Ôm một bụng đau lòng lùi thui lên phòng, nằm lăn qua lộn lại vẫn không ngủ được cô bèn đi tìm cái gì đó dọn dẹp cho hết thời gian. Cô xuống bếp lau dọn qua một lần rồi lại dọn dẹp lại phòng khách, mặc dù nhà vô cùng sạch nhưng cô vẫn hi lục lau dọn như là 8 năm chưa được dọn vậy. Đứng đây, cô cảm khẩn lau lên phòng làm việc của anh, vừa sắp xếp vừa lau dọn bàn làm việc làm cho anh. Đây chắc là lần thứ hai cô đi vào trong này, Chính Đường là một tổng tài, phòng làm việc lại là nơi tuyệt mật nên nếu không có gì quan trọng cô sẽ không bước vào.

Lau dọn bàn làm việc, cô vô tình nhìn thấy được tấm ảnh hồi bé của cô. Trong ảnh có một bộ đồ bệnh nhân, tay bó bột mà mặt lại cười tươi rạng rỡ. Tự dưng nhìn lại lại thấy đáng yêu, không ngờ anh lại có được tấm ảnh này, đến cả cô còn không có nữa. Đặt khung ảnh xuống, tay cô vô thức chạm phải một khung ảnh khác vừa bị ngã khi nãy. Cầm khung ảnh dựng lên đàng hoàng, cô xem chút nữa phải thốt lên vì kinh ngạc.

Trời ơi...trong ảnh là ai...là Linh Lan hay là...

Trong ảnh một người phụ nữ dung mạo như hoa tay bồng một đứa bé... nếu chi như thế thôi thì không có gì để nói nhưng mà người phụ nữ trong ảnh kia là diễn viên cô vô cùng hâm mộ....Lam Phuong..

Chi Hân vừa kinh ngạc vừa lắp bắp nói:

- Lam Phuong... cô ấy... cô ấy là mẹ Chính Đường sao...

Lam Phuong là nữ diễn viên phúc khí nhất màn ảnh nhưng người ta nói đúng hồng nhan bạc mệnh, tròn 35 tuổi cô qua đời vì bạo bệnh. Người ta đồn rằng cô lấy đại gia, cô bước chân vào hào môn làm phu nhân cao quý. Nhưng tin tức vẫn mãi là tin tức không được ai khẳng định. Lam Phuong nổi tiếng một thời gian sau đó im hơi lặng tiếng rút khỏi showbiz chỉ lâu lâu mới thấy cô xuất hiện với những vai diễn đã lâu, đến khi tin tức có một lần nữa lan truyền với tốc độ chóng mặt trên các sạp báo thì cũng là tin cô chết vì bệnh. Chi Hân còn nhớ, năm Lam Phuong mất cô chỉ vừa 5 tuổi. Có hăm mộ Lam Phuong một phần cũng vì mẹ cô rất yêu thích cô ấy, mặc dù cô đang sống bên Hoa Kỳ nhưng vẫn theo dõi được hết tin tức của Lam Phuong không thiếu một tin gì.

Đứa bé cô ấy bồng cô biết, đó là Chính Đường... là Chính Đường. Thật sự không thể ngờ... cô không thể ngờ.... mẹ của Chính Đường lại là cô ấy... Lam Phuong... Lam Phuong..

Máy tính của Chính Đường đang đặt trên bàn vừa chớp nháy báo hiệu có mail được gửi đến. Chi Hân không biết tay sao lại tò mò mở máy lên xem. Trên màn hình hiện lên một ô nhập mật mã, Chi Hân bấm 4 số là ngày sinh của Chính Đường nhưng không đúng. Bấm thêm 4 số nữa là ngày sinh của cô Lam Phuong vẫn không đúng... cô không hiểu vì sao cô lại muốn xem cái gmail kia đến vậy. Nghĩ đến nghĩ lui, cô run run tay bấm vào 4 số... số sinh nhật của cô...

Ting, mật mã trùng khớp.

Trên màn hình hiện lên tin nhắn gmail vừa được gửi đến, trên tin nhắn hiện một chữ "Lan". Chi Hân hai tay run rẩy điều khiển chuột máy tính ấn vào đọc. Vừa đọc cô vừa ngỡ ngàng vừa hồi hộp...cũng vừa vui mừng.

Hóa ra...hóa ra anh chưa từng lừa dối cô...anh với Linh Lan là không có gì... không có gì...

Chi Hân gấp máy tính lại, cô lại hướng mắt về phía tấm ảnh kia...Lam Phuong...diễn viên cô rất rất hâm mộ.. chưa bao giờ cô nghĩ có một ngày lại yêu con trai của cô ấy... cô chưa từng nghĩ đến.

Nếu đã có duyên cô sẽ không để cho duyên vụt mất.

.....

Bắt chuyến bay sớm nhất đến tỉnh A, cô thăm liên lạc cho Trương Kiệt để hỏi xem Chính Đường đang ở đâu. Biết được anh giờ này đang ở khách sạn nghỉ ngơi, cô liền yên tâm nghỉ ngơi trên máy bay.

Hóa ra Linh Lan hợp đồng với Chính Đường trao đổi lợi ích. Chính Đường cho Linh Lan địa vị trong showbiz, đổi lại Linh Lan phải thuật thẩm mỹ cho giống cô Lam Phuong để giúp Chính Đường làm vài chuyện. Đến sau này khi đã thực hiện xong kế hoạch, Linh Lan xin anh vẫn giữ khuôn mặt này anh vẫn cho phép. Nhưng cái mà Linh Lan sai lầm thật nhiều là khi đem lòng yêu Chính Đường. Linh Lan luôn nghĩ ở lâu cùng anh anh sẽ yêu cô nhưng cô quên mất là cô rất giống với mẹ anh, có ai sẽ yêu người có khuôn mặt giống với mẹ mình bao giờ chứ? Chính Đường... mãi mãi không có tình cảm với cô ấy là vì lý do đó.

Chi Hân vừa suy nghĩ vừa thấy thông suốt, thì ra lý do Chính Đường luôn hậu thuẫn cho Linh Lan là vì lẽ đó. Chắc anh không muốn người có gương mặt giống mẹ mình phải sống cực khổ nên luôn bảo vệ cho Linh Lan. Cũng vì thế mà con đường sự nghiệp của Linh Lan trôi chảy thuận lợi hơn bao giờ hết.

Nhưng kết cục Linh Lan vẫn không thể bỏ qua được chân tình...

Tin nhắn gmail kia cũng như tâm thư cô ấy để lại cho Chính Đường sau nhiều ngày suy nghĩ. Thật ra Linh Lan...là một người phụ nữ có lòng tự trọng cao. Cô ấy biết rõ bản thân mình ở đâu nên không đòi hỏi thêm những gì quá đáng ở Chính Đường. Suy cho cùng, cô ấy vẫn không muốn để lại hình ảnh xấu xấu xí của cô ấy trong mắt Chính Đường. Dừng lại không có chấp là việc làm của người thông minh.

Chi Hân khẽ thở dài....người không ái không nên cưỡng cầu.

.....

Vừa đến sân bay, cô đã thấy Trương Kiệt đứng đó đợi sẵn. Thấy cô anh hỏi:

- Chị đâu, em đây.

Chi Hân gật gù đầu, cô nhanh chân theo Trương Kiệt lên xe. Xe về đến khách sạn, Trương Kiệt đưa cô lên phòng tổng thống tìm Chính Đường.

Chi Hân đứng bên ngoài, cô gõ cửa cộc cộc, gần 1 phút sau mới thấy Chính Đường ra mở cửa.

Vừa thấy anh cô đã nhào đến trong lòng anh, vừa ôm chặt lấy anh cô vừa ní nơn:

- Đường, em nhớ anh.

Chính Đường bị cô làm cho bất ngờ nhưng vẫn không buông cô ra, anh cứ thế thuận theo cô, ôm lấy cô thật chặt. Siết cô trong vòng tay, anh hít hà mùi thơm trên người cô...

Anh biết là cô đã biết tất cả mọi chuyện nhưng không nghĩ cô sẽ chạy đến tìm anh nhanh như vậy. Từ hôm anh về không thấy cô, sau đó vô tình nhìn thấy điện thoại cô trên bàn, anh tò mò bấm xem vài thứ thì phát hiện ra tin nhắn của Linh Lan. Anh biết cô đã nghe được cũng biết lòng cô đang mơ hồ không rõ. Anh không ép cô, anh sẽ cho cô thời gian để suy nghĩ...

Nhìn qua camera phòng làm việc, thấy cô đang lau dọn, anh bắt đầu trưng kế tựu kế giả là Linh Lan gửi mail về cho máy tính của anh. Anh không chắc là cô sẽ xem tin nhắn ấy nhưng anh vẫn muốn thử, vẫn muốn kết thúc mọi chuyện để cô không suy nghĩ nhiều thêm nữa. Đúng như kế hoạch, cô đọc được gmail kia và chạy đến đây tìm anh....Thật ra anh không phải bày kế cho cô xem, chỉ là anh không muốn cô cứ mãi lẩn quẩn trong những suy nghĩ không đúng. Anh với Linh Lan còn sạch hơn anh với Mục Đồng nhưng anh biết nếu anh giải thích thì cô sẽ chỉ tin một phần chứ không tin hoàn toàn được tất cả. Anh...chờ được nhưng anh sợ cô không mở lòng với anh được. Với tất cả mọi thứ, cô mới là thứ quan trọng nhất với anh.

Chi Hân ôm lấy anh, anh cũng siết cô thật chặt. Qua bao nhiêu ngày xa cách hiểu lầm thì giờ đây mọi chuyện đã được thông suốt tất cả.

Ngước mắt lên nhìn anh, cô khẽ hỏi:

- Nhớ em không?

Chính Đường gật đầu:

- Nhớ.

Dưới ánh đèn màu vàng trong phòng tổng thống sang trọng, Chi Hân và Chính Đường cứ thế nhìn nhau cười thật tươi. Chi Hân không nói gì đến Linh Lan mà Chính Đường cũng không giải thích bất cứ việc gì. Thế nhưng trong lòng hai người đã tự hiểu rõ và thông suốt được tất cả. Nhất là Chi Hân, cô hiểu.... cô tự hiểu được tất cả không cần anh phải giải thích.

Ôm eo anh, giọng cô nhẹ nhàng đầy quyến rũ:

- Nhiếp Chính Đường, trước kia toàn là anh đi tìm em, hôm nay em đi tìm anh một lần... có được không?

Chính Đường hai mắt khẽ híp, anh gật đầu, nụ cười tươi nhất từ trước đến giờ anh có được.

- Được, vậy phiền cho em phải đi tìm anh rồi.

Nói rồi anh khẽ cúi xuống hôn lấy đôi môi mềm mại của cô, cô cũng đón nhận một cách nồng nhiệt không hề gượng ép. Cái hôn của những người trưởng thành, cái hôn của sự tin tưởng cũng là cái hôn của những người yêu thương nhau thực lòng...

Đời này kiếp này, ở cùng nhau có được không?

.....

Đến mãi sau này khi con trai của anh và cô lên 5, cô mới biết được gmail ngày hôm ấy là do Chính Đường gửi đến. Vô tình Nhiếp tổng đại nhân phải ôm mền gối ra ngoài ngủ gần 1 tuần, không dám chống cự không dám phản kháng.

Số thế nó thì mãi mãi là thế nó mà.

.....

Có những việc không cần phải nói, không cần phải giải thích cũng không nhất thiết phải trắng trắng đen đen rõ ràng. Chỉ cần trong lòng hai người tự hiểu, tự thông cảm tự cảm thông cho nhau là được. Chi Hân không nói về Linh Lan vì không muốn khơi lên những việc không tốt đẹp mà Chính Đường từng chịu đựng. Chính Đường cũng không giải thích về việc của Linh Lan vì sợ Chi Hân sẽ buồn. Họ là vì nhau, vì sợ nhau tổn thương nên không hề nhắc đến chuyện của Linh Lan. Nhưng mà vốn dĩ ngay từ đầu đã không hề có sóng gió lớn lao nào xảy ra, sóng ngầm thì nên ngầm mà giải quyết.

Tình yêu là được đúc kết từ sự hy sinh và thấu hiểu...

HOÀN CHÍNH VẤN.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Kim Chú - Kim Chú Là Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.